

BỎI VÌ

ĐDLQD

**đùa em
rất vui**

AN TÌNH

BỞI VÌ ĐÙA EM RẤT VUI

Tác giả: An Tình

Converter: Ngọcquynh520

Editor: Flutino

Beta: Thùy Linh

Ebook: glinh

Nguồn: <http://diendanlequydon.com>

Giới thiệu

Thật là tức giận!

Nếu không phải khuôn mặt kia cực kỳ giống Hoàng tử tiên trong “Chúa tể của những chiếc nhẫn”, cô cũng sẽ không bị mê hoặc đến nỗi ngay cả họ tên mình là gì cũng không nhớ, chỉ có thể giương đôi mắt nhỏ bé của mình, ngây ngốc ký vào “Đơn xin gia nhập đoàn trường”, còn ngây thơ tin tưởng anh sẽ chết vì mình, nhưng.
Ảo tưởng cuối cùng vẫn là ảo tưởng.

Rất lâu sau cô mới phát hiện, anh không phải là hoàng tử, càng không không phải là Hoàng tử tiên đẹp trai, anh chỉ là một người đàn ông vô cùng xấu xa, hại cô không chỉ có bị “Quỷ” dọa sợ đến nỗi ngất đi, ước chừng mấy ngày sau cô mới hết kinh hãi, mới có thể hoàn hồn, càng thêm lo lắng đề phòng anh đối với mình “yêu mến” quá mức khác thường.

Hu hu ~~ cô thật thê thảm, thật là khổ,

Hu hu ~~ cuộc sống sinh viên mà cô ước trong giấc mơ đẹp thật là xa vời!

Nhưng, anh sẽ phải tốt nghiệp,

Mà cô cũng sắp được tự do...

Chương 1 Chương 2

Chương 3 Chương 4

Chương 5 Chương 6

Chương 7 Chương 8

Chương 9 Ngoại truyện

Love

Chương 1

Trải qua cuộc sống âm thầm ba năm trong trường cấp 3, khi xác định mình sắp thành một tân sinh viên đại học, trong lòng đang buồn bực đã lâu, Diêu Thi Đông bây giờ chỉ có thể dùng hai từ “ thoải mái” để hình dung.

A ~~ đại học, bao nhiêu năm ở trường trung học là cái nôi rất đẹp trong mắt các học sinh!

Mà cô, ha ha ~~ đã đến lúc sẽ phải rời khỏi thiên đường này rồi!

Trong lòng cô vui sướng đi tới cửa phòng học, nghiêng người nhìn vào bên trong, sau khi hít một hơi thật sâu, đang chuẩn bị bước vào phòng học, lại bị một cánh tay khỏe mạnh kéo về phía sau, cô mất thăng bằng, hung hăng lùi về phía sau vài bước.

"Học muội, đi đường phải cẩn thận một chút chứ!" Cái tên đầu xỏ đã kéo nàng đó dùng giọng nói rất dễ nghe để nói.

Nghe vậy, Diêu Thi Đông không khỏi có chút tức giận, nếu không phải là anh kéo cô, cô làm sao có thể thiếu chút nữa sẽ té ngã được chứ!

Cô dùng sức kéo cánh tay mình trở về, ngẩng đầu nhìn đối phương đang nhìn mình chằm chằm. Hừ! Đừng tưởng rằng dùng giọng nói dễ nghe thì cô có thể tha cho anh, cô sẽ không bỏ qua....

"Học muội, làm sao vậy? Trên mặt anh dính cái gì hả?" Đường Ân Khiêm mặt mày hớn hở, cho dù đến giờ phút này đàn em lớp

dưới nhìn thấy bộ dạng mình như thấy một ác ma.

"A." Diêu Thì Đông vất vả lắm mới lấy lại được giọng nói của mình, đồng thời thở dốc vì kinh ngạc.

Trời ạ! Trời ạ, trời ạ, trời ạ! Trên thế giới này tại sao lại có người đẹp trai như vậy chứ? Giống Hoàng tử tiên trong Chúa tể những chiếc nhẫn vậy – Legolas.

"Em có ổn không vậy?" Phong độ Đường Ân Khiêm rất tốt, đối với những ánh mắt ngưỡng mộ kia sớm đã thành thói quen rồi.

"Em không sao." Cô hưng phấn lắc đầu, gương đôi mắt trong sáng của mình nhìn anh chằm chằm, giống như một kẻ háo sắc vậy.

"Em không việc gì là tốt rồi, à đoàn trường ta đang tìm kiếm đoàn viên, vậy em có hứng thú không?" Đường Ân Khiêm đưa ra nụ cười rất chuyên nghiệp.

"Vậy cho em hỏi là đoàn trường gì vậy?" cô tin tưởng vào tài năng của các anh chị khóa trên, nếu tham gia nhất định là rất sôi nổi, rất có tinh thần đoàn trường!

"Đoàn trường chúng ta.... Chủ yếu hoạt động về lĩnh vực nghệ thuật, em thích xem phim sao?" Đồng thời nhìn cô với ánh mắt mê người.

Diêu Thì Đông vui như mở cờ trong bụng, đôi tay đặt ở trước ngực tạo thành chữ thập, bộ dạng rất tôn sùng.

"Em rất thích xem chiếu bóng!" Nhất là Chúa tể những chiếc nhẫn, cô đã xem đi xem lại không dưới hai mươi lần rồi.

"Hả?" Đường Ân Khiêm nhếch mày, trong mắt thoáng qua một tia quỷ dị, "Vậy thì tốt quá, quả nhiên anh không nhìn lầm người, đoàn trường chúng ta đang cần một quản lý, vậy em có muốn xem thử một chút không?"

"Vậy thì cho em xem thử một chút." Cô gật đầu như bằm tỏi, đôi mắt trong suốt lóe lên.

"Được, được, học trưởng tin nhất định em sẽ có thể đảm nhiệm tốt vai trò của mình, không làm cho anh phải thất vọng!" Đường Ân Khiêm nói xong lại đưa tay vỗ nhẹ lên đầu cô, giống như đang vỗ đầu một chú cún nhỏ.

"Học trưởng, em tuyệt đối sẽ không để cho anh thất vọng đâu." Diêu Thì Đông rất trình trọng giờ tay phải lên thề.

Vẻ mặt cô nghiêm túc đến nỗi khiến cho Đường Ân Khiêm thiếu chút nữa bật cười, nhưng anh kìm chế lại. Nhìn bộ dạng thề thốt của cô, nếu như ở thời kỳ cổ đại, có lẽ là một lòng trung thành như võ sĩ!

"Trước hết em hãy điền vào đơn xin kết nạp đi!" Rèn sắt khi còn nóng, anh vội vàng lấy con dấu tự chế tạo và bút ở sau lưng đưa cho cô.

Diêu Thì Đông đang muốn viết, ánh mắt liếc thấy thầy giáo đã vào phòng học, cô lại khẩn trương hơn, hốt hoảng ghé đầu vào

phòng học, vội nói: “Học.....Học trưởng, anh học ở phòng nào? Em sẽ trả lại bút cho anh?”

"Không sao, anh sẽ không ngại, em cứ giữ lấy từ từ viết đi".
Đường Ân Khiêm rất kiên trì muốn cô viết xong.

Diêu Thì Đông không thể làm gì khác hơn là ngoan ngoãn nghe lời viết cho xong, sau khi viết xong, cô như trút được gánh nặng thở một hơi, “Học...Học trưởng, em viết xong rồi, em....muốn vào lớp.”

“Được rồi!” anh cúi đầu liếc nhìn qua bản khai, nhìn đến tên cô “Thì Đông, sau khi làm thủ tục nhập học xong xuôi thì đến Tùng Hạc lâu phía sau núi tìm anh, bên kia là văn phòng đoàn chúng ta.”

Diêu Thì Đông gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đỏ bừng lên, anh gọi tên cô!

"Được rồi, nhanh vào thôi! Nếu không thầy giáo sẽ tức giận." Anh nhẹ giọng thúc giục.

Diêu Thì Đông lúc này mới tỉnh mộng, hốt hoảng nhìn anh nói xin lỗi, dưới cái nhìn của các học viên khác đang đi vào phòng, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên, cố tìm một chỗ trống cho mình.

Vừa ngồi xuống ghế, một cô gái nhìn rất có cá tính chủ động bắt chuyện với cô.

"Này! Chào bạn, mình tên là Dương Khải Ca, Dương trong cây Dương, Khải trong chiến thắng, Ca trong ca hát, còn bạn?"

"Mình.....Mình là Diêu Thì Đông, họ Diêu, Thì trong cây thì là, Đông trong mùa đông." Tính cách Diêu Thì Đông từ trước đến giờ đều ngại người lạ, cho nên khi có người chủ động nói chuyện với cô, cô cảm thấy rất vui.

"Chà! Tên của bạn rất hay!" Dương Khải Ca khoa trương nói. "Trời ạ, người con trai vừa rồi là bạn trai cậu hả?" Đôi mắt gian tà nhìn Diêu Thì Đông.

"Không. . . Không phải đâu! Đây chẳng qua. . . Chỉ là đàn anh khóa trên thôi, anh ấy...anh ấy ở đoàn trường đang tìm đoàn viên, hỏi xem mình có hứng thú hay không thôi mà....." Cô lắp bắp giải thích.

"Bạn đối với chuyện “đoàn trường” rất có hứng thú sao?" Dương Khải Ca vui vẻ nói, có chủ ý nhấn mạnh hai từ “đoàn trường”.

"Sao bạn biết?" Diêu Thì Đông ngạc nhiên hỏi.

"Nếu không sao bạn còn đứng đó nửa ngày chứ, khuôn mặt còn đỏ lên như tôm luộc nữa?" Dương Khải Ca che miệng cười trộm, tại sao lại có người đơn thuần như vậy, ngay cả lời nói dễ hiểu như vậy mà nghe lại không thể hiểu được.

Diêu Thì Đông lúc này mới hiểu được ý của Dương Khải Ca, vừa xấu hổ vừa vội vàng giải thích, “Không.....Không phải như vậy đâu, chỉ là tớ rất thích xem phim cho nên mới.....”

"Hi, đừng xem là thật! Tớ chỉ nói đùa thôi!" Dương Khải Ca phẩy tay cười một cái. Thật thú vị, không ngờ cô tưởng là thật.

"Khụ, tôi nói hai bạn học kia, mới vào học đã kết bạn, thật sự tôi rất vui cho hai người, nhưng không cần vui mừng đến nỗi phấn khích như vậy!" Âm thanh nói chuyện của hai người to đến nỗi gây cả sự chú ý của thầy giáo.

Lúc này Diêu Thì Đông mới phát hiện mọi ánh mắt của các bạn trong lớp đều tập trung lên hai người, cô lập tức xấu hổ cúi đầu, mà Dương Khải Ca vẫn không để ý.

"Ai, cậu thật sự muốn tham gia vào đoàn trường hả?" Vì không muốn cho Diêu Thì Đông lúng túng, Dương Khải Ca cố ý hạ thấp giọng đổi chủ đề.

"Ừ! Tôi đã viết xong đơn và đưa cho học trưởng rồi." Diêu Thì Đông đang hoảng nói.

"Cái gì? Làm sao lại gấp như vậy chứ, tại sao cậu lại không đi quan sát tình hình đoàn trường một chút đã, lỡ như hỏi hện thì làm thế nào?"

"Không đâu, chỉ là đoàn trường về nghệ thuật thôi!" Cô hoàn toàn tin tưởng học trưởng. Trời ạ! Cô muốn nhanh tan lớp để đến xem trai đẹp một chút!

Rất đẹp trai, anh ấy thật sự rất đẹp trai, không ngờ hoàng tử trong truyện cổ tích là có thật.

Tâm tình Đường Ân Khiêm rất tốt, anh ngâm nga bài hát rồi trở lại văn phòng đoàn, vui mừng đưa bản đăng ký cho đàn em khóa dưới.

Nhìn thấy đơn xin ra tham gia đoàn, học đệ vừa mang theo ánh mắt vui mừng vừa sùng bái nói: “Không hổ danh là học trưởng, vừa xuất chiêu quả nhiên không giống bình thường.”

"Ha ha! Đương nhiên rồi! Bằng ánh mắt lợi hại và giác quan thứ sáu chuẩn xác, anh có thể biết được là kiểu người gì sẽ mắc mưu." Đường Ân Khiêm kiêu ngạo ngẩng đầu uốn ngực, cười hai tiếng.

"Học trưởng quả nhiên anh minh, em sẽ lập tức cắt vào tử hồ sơ." Văn thư đoàn trường lập tức chạy đến trước máy tính Key-in, đang muốn cắt vào nhưng càng nhìn càng cảm thấy là lạ.

"Làm sao vậy?" Một đoàn viên khác nhìn vẻ mặt buồn bực của anh ta, đến gần hỏi.

"Hình như có chỗ không đúng."

Những người khác nhìn hồi lâu, cũng có phần đồng cảm, cũng không biết vì sao, rốt cuộc là không tìm thấy vấn đề nằm ở đâu.

Đường Ân Khiêm đi tới, cầm tờ đơn lên xem một chút, phát hiện có chỗ không đúng.....

"Có!" Anh lấy lại tờ giấy, nghiêng người thêm hai chữ vào sau ô vuông “Đoàn trường”, sau đó trả lại cho văn thư. *(Chỗ này trong bản trans thì mình có thể hiểu là viết thêm 2 chữ nữa sau hai chữ “Đoàn trường”, chắc trong cái đơn này điền theo ô, nhưng không biết sửa sao cho rõ nghĩa)* <http://diendanlequydon.com>

Văn thư nhận lấy nhìn qua, quả nhiên gật đầu đồng ý, thì ra như vậy.

"Hôm nay đoàn viên mới sẽ đến trình diện đó!" Đường Ân Khiêm nhìn đồng hồ đeo tay, đã đến giờ rồi, cô nhanh xuất hiện đi!

"Học trưởng, học sinh mới năm nhất hả? Đối với cô ấy có nhanh quá không?" Mặc dù trong lòng văn thư cũng đồng tình với học muội đó, nhưng các tài liệu này được cất rồi thì một phút cũng không thể chậm trễ.

"Nếu không cậu cho rằng trong trường học có ai sẽ bị lừa sao?" Đường Ân Khiêm ném cho văn thư ánh mắt "hình viên đạn".

Mọi người cũng gật đầu đồng cảm. Ở đoàn trường bọn họ đã hoành hành nhiều năm nay, đã nhiều lần làm không ít chuyện khiến cho người ta phải "kinh hãi", có thể nói là gặp người người ghét.

"Kỳ lạ, ở đoàn trường chúng ta rõ ràng chơi rất vui! Cô gái nào lại không hiểu rõ sự vui vẻ ấy chứ?" Mấy năm qua, trong đoàn chỉ có vài đoàn viên nữ, hơn nữa đều là bị lừa tới, hại trong đoàn âm dương mất cân đối nghiêm trọng.

"Học trưởng, người quản lý lần này rất có gan sao?"

Đường Ân Khiêm suy nghĩ một chút, cười gian, "Không lớn, nhưng nhất định chơi rất vui."

"Tâm trạng học trưởng rất tốt đó! Có phải gặp phải chuyện gì vui sao?"

"Đúng vậy! Tôi đã bắt đầu mong đợi một năm cuối cùng sống trong trường học này, ha ha!" Đường Ân Khiêm say mê nói, anh cảm thấy, có cô, một năm này nhất định sẽ rất thú vị.

Rất khó nhìn ra tâm tình anh ấy tốt thật nhưng vẻ mặt và bộ dạng lại đang nghĩ đến chuyện xấu, học đệ ở cửa lo lắng rùng mình một cái.

A di đà Phật, xin phù hộ cho học muội đáng thương đó.

Điều Thì Đông lạc đường.

Cái này không thể xem là tin tức được, bởi vì lạc đường là một trong những sở trường của cô, cộng thêm trường học quá lớn, mỗi tòa nhà nhìn đều giống nhau.....

Chẳng qua, dù sao đường ở trên miệng, mở miệng hỏi là được rồi!

Nhưng khi cô phát hiện ra rằng đã hỏi đến mười mấy người, hơn nữa càng đi càng lệch xa, càng chạy càng lúc càng ít người, trong lòng của cô bắt đầu cảm thấy sợ hãi.

Cô lo lắng ngẩng đầu lên nhìn bầu trời. Hả? Mới vừa rồi còn trời xanh mây trắng, sao bây giờ bầu trời lại âm u thế này?

Điều này làm cho Điều Thì Đông càng lo lắng hơn, theo bản năng cô ôm chặt ba lô đeo trước ngực, hoảng sợ nhưng vẫn đi về phía trước. Mặc dù cô rất muốn quay về, nhưng cô cùng học trưởng đẹp trai đã hẹn gặp rồi..... Nghĩ đến việc kiên trì chút nữa là có thể gặp được gương mặt tuần tú, cô hít sâu một hơi, hạ quyết tâm, cắn

răng tiếp tục "Liêu lạc khứ". (chỗ này mình không hiểu, ai hiểu thì nói giùm mình nha) "*Liêu lạc khứ*" mình có thể hiểu đơn giản là liệu đi tiếp được không?

Đi một lúc lâu, thật vất vả cô rốt cuộc đã tìm được tòa nhà đó..... toà nhà riêng biệt.

Tùng Hạc Lâu được xây một mình dọc theo khu trường học, rất có vẻ xa rời quần chúng, hơn nữa phía sau trường chính là một khu rừng rậm rạp, xem ra vô cùng âm trầm.

Cô rừng mình một cái. Không thể nào! Có phải lầm hay không? Cô thấy các đoàn viên ở trong đoàn khác đều ở những chỗ vui vẻ, tại sao đoàn điện ảnh lại ở chỗ này?

Lúc này, khoe mắt thoáng qua liếc thấy một bóng người. A! Có người, tốt quá! Diêu Thì Đông hưng phấn chạy tới.

"Việc đó. . . Thật xin lỗi!"

Mái tóc dài đen nhánh đến hông nghe thấy có âm thanh, chậm rãi xoay đầu lại, nhìn thấy sắc mặt tái nhợt của Diêu Thì Đông có một chút thất vọng.

"Ồ! Mình còn tưởng thành công rồi." Giọng nói vừa nhẹ nhàng vừa dịu dàng, nhưng có chút lạnh nhạt lắm lắm, sau đó ánh mắt tối lại nhìn về phía cô, nhẹ giọng hỏi: "Có chuyện gì sao?"

Lúc này Diêu Thì Đông mới thấy rõ, đối phương vừa đưa lưng về phía mình trên người một phong cách hoàn toàn cổ xưa. Thở dốc vì kinh ngạc, cô tròn mắt, không nhìn được cả người bắt đầu nổi da

gà, trong hốc mắt bắt đầu có bóng nước, cô ấy cô ấy..... Có phải quý hay không?

"Tôi không phải là quý." Cô gái tóc dài lạnh giọng chậm chạp nói giống như có thói quen là bị hiểu lầm, "chỉ là tôi làm ở chỗ gọi Vong Linh....."

Không cần gọi về! Chính cô ấy cũng giống như quý rồi.

"Vây. Việc đây, xin..... Xin hỏi văn phòng đoàn điện ảnh có phải ở chỗ này không?" Âm thanh Diêu Thì Đông run run, cô thầm nghĩ hỏi xong đáp án rồi sau đó chạy trốn thật nhanh.

"Văn phòng đoàn điện ảnh?" Nữ quý. . . Không, cô gái chau nhẹ lông mày, nghiêng đầu suy nghĩ trong chốc lát sau đó tựa như hiểu rồi "A" một tiếng nói: "Hình như chỗ này có một văn phòng đoàn thì phải."

"Cám ơn. . . Cám ơn!" Diêu Thì Đông cảm kích bỏ lại những lời này phía sau, lập tức xoay người rời khỏi.

Mãi cho đến khi đứng trước tòa nhà, Diêu Thì Đông mới phát hiện, nhìn từ xa tòa nhà sáu tầng bằng gỗ này cổ kính hơn rất nhiều, quả thật rất giống trong truyện cổ tích.

Học trưởng đang đợi cô bên trong, chỉ cần cô lấy dũng khí đi vào trong, là có thể nhìn thấy anh ấy!

Đừng sợ! Diêu Thì Đông, bây giờ không có gì phải sợ. . .

Cố gắng chuẩn bị tâm lý thật tốt, cô hít sâu một hơi, ôm chặt chiếc balo, đi vào hành lang dài, rón rén đẩy cánh cửa thứ nhất, thử kêu nhẹ. “Xin chào.....”

Không có người trả lời, chỉ có tiếng của cô vọng lại trong căn phòng trống, bốn phía tối tăm, thật yên tĩnh, thật quý dị, rất..... âm trầm.

"Có ai ở đây không?" Cô hạ giọng, hỏi lại lần nữa.

"Cô gọi nhỏ như vậy là cho ai nghe thế?"

"A — a — a —" Diêu Thì Đông hét đến chói tai, sự xuất hiện đột ngột khiến cô sợ đến mức ngã nhào xuống đất, rất nhanh dùng hai tay che mặt lại, đến dừng khí nhìn một cái cũng không có.

"Xin lỗi yên lặng một chút được không? Cô ồn ào như vậy..... sẽ làm ảnh hưởng đến các linh hồn đang ngủ say....." Nói xong, người con trai kia nhắm mắt lại, chấp tay trước ngực, trong miệng lầm nhảm niệm.

Bị dọa đến hồn vía tưởng chừng như bay mất, Diêu Thì Đông len lén mở khe hở bàn tay nhìn một chút, xác định xem anh ta có phải là quỷ hay không, lúc này mới mạnh dạn thả tay xuống.

Cậu ta thật vất vả đọc hết một đoạn kinh, mở mắt ra.

“Cậu. Cậu niệm kinh sao?" Cô cũng muốn học, vì không muốn cho ma quỷ bám theo mình, cô nhất định phải học mấy câu kia để đề phòng.

Cậu ta không vui liếc cô một cái, "Tôi ở đây siêu độ những linh hồn đang bị cô quấy nhiễu." Cậu lạnh lùng nói.

"Này! Học muội." Đột nhiên, trong bầu không khí âm trầm xuất hiện một gương mặt tuấn tú đứng cạnh cửa, sau khi chào hỏi cô xong, cười khanh khách với người con trai kỳ lạ đó nói, "Xin lỗi, Hi, cô ấy đi lầm đường."

"Học trưởng!" Thấy gương mặt quen quen, rốt cuộc Diêu Thi Đông không nhịn được nữa khóc to hơn, giống như bị dọa sợ đến mức muốn bỏ nhà tới ngục Đường Ân Khiêm.

Thấy vậy cậu nam sinh đó nhăn mày, "Đoàn viên mới?"

"Đúng!" Bị tiếng hét của cô làm chói tai khiến cho Đường Ân Khiêm vui vẻ gật đầu.

"Cô ấy được không?" Khuôn mặt Hi xem thường bộ dáng của cô hỏi.

"Không được cũng phải được."

Hi lắc đầu một cái, biết anh nhất định là lại sử dụng chiêu đi lừa đoàn viên mới.

"Vậy thì mời cô về sau đừng ở chỗ này khóc ma khóc quỷ nữa." Yêu cầu của cậu ta chỉ có như vậy.

"Ách." Đường Ân Khiêm cười gượng mấy tiếng, bọn họ cũng nên hiểu rõ nhau một chút, đó là việc cần được hy vọng.

"Vậy có thể nhanh chóng dẫn cô ấy đi được không!" Hi ngoáy ngoáy lỗ tai, cô gái này âm ỉ chết đi được.....

Vậy thì có vấn đề gì sao!

"Được rồi! Đừng khóc, có việc gì rất khủng khiếp sao?" Đường Ân Khiêm cười thoải mái, ôm Diêu Thì Đông đang khóc muốn ngừng mà không được hướng đến tầng ba đi tới.

"Thật. Thật rất khủng khiếp, đột nhiên cậu ta lên tiếng ở sau lưng em, em.....em còn tưởng rằng sẽ bị quỷ giết chết." Cô run rẩy lên tiếng tố cáo.

"Ừ, em đã đến nhầm chỗ, đoàn của chúng ta ở tầng ba, nhớ, về sau đừng làm ồn chỗ người ta, nếu không so với con kiến thì lá gan của em còn nhỏ hơn, sớm muộn gì cũng bị dọa chết nghe chưa."

"Em. Em nhất định sẽ không!" Cô thút thít, chuyện như vậy rút kinh nghiệm từ lần thứ nhất là đủ rồi, cô sẽ không để có lần thứ hai! Hu hu ~~~ buổi tối về nhà nhất định phải bảo mẹ đưa cô đến miếu cho bớt sợ.

"Chỗ mới vào đó là hội nghiên cứu thi thể." Đường Ân Khiêm mỉm cười giải thích.

"Thơ, nghiên cứu thơ sao? Rất. Rất có khí chất đoàn thể nha!" Diêu Thì Đông nghiêng mặt cười. Có khí chất là sẽ có quỷ! Chẳng có nơi nào nghiên cứu thơ mà âm trầm như vậy. (Tại trong tiếng Hoa, thi thể và thơ ca đều gọi là “thi” nên chắc Thì Đông hiểu nhầm)

"A! Không phải, hội nghiên cứu thảo luận về các thi thể gọi tắt là hội nghiên cứu thi thể, nhìn hình thức thì biết nội dung, bọn họ chỉ nghiên cứu thi thể ở trong toàn thành phố, bất kể là con người hay là động vật. Có phải rất tàn khốc hay không? Em có thấy trong khoa bọn họ có rất nhiều mẫu thi thể giải phẫu hay không? Chắc chắn, làm thi được mấy nhưng chủ yếu là giả đấy!" Anh hưng phấn làm ánh mắt lóe lên.

Diêu Thì Đông khó khăn lắm mới nuốt được nước bọt, "CóCó cả kiểu đoàn thể như vậy sao? Em..... Em bị cảnh vật ở đây hù dọa cũng đã sắp chết, căn bản không để ý tới." Hoàn toàn không thấy! Cô vỗ vỗ ngực, nếu như thấy, nói không chừng cô sẽ ngất tại chỗ mất.

"Vậy sao?" Đường Ân Khiêm cúi đầu nhìn cô cười một tiếng, "Ở đó còn rất nhiều hình chụp tại hiện trường, khoa bọn họ cũng rất nhiệt tình, cũng rất có tình thương, luôn luôn nhận được thư cảm ơn, sẽ đến hiện trường giúp đỡ người gặp nạn.

"Phải Vậy sao?" Còn có tuyến dân? Trời ạ! Đến tột cùng cô vừa xông vào cái dạng thể giới khủng bố gì?

"Thật đáng tiếc là em không thấy được, hay vậy đi! Hôm nào rảnh rồi, anh đặc biệt xin đoàn trưởng bọn họ châm trước một chút, ngoại lệ cho em đi tham quan."

"Không cần, không cần." Cô gấp đến mức mãnh liệt khoát tay, cô không muốn "Ngoại lệ"việc ấy! "Học.....Học trưởng, làm sao anh biết em ở chỗ đấy?" Nhanh chóng chuyển chủ đề, không làm cho anh vui mừng, lập tức mang cô đi "tham quan".

"Ôi chào! Em nói to như vậy, cả tòa nhà đều sẽ nghe được đấy." Anh trêu cô nói.

"Vậy sao?" Diêu Thì Đông có chút ngượng ngùng nói.

"Còn phiền anh đến tìm em, thật là ngại quá." Dứt lời, cô đột nhiên nhớ đến vừa mới lúc này cô còn bỏ nhào vào ngực anh khóc lớn..... Nghĩ tới đây cô đột nhiên đỏ mặt, may mắn nơi này rất tối, anh không thể nhìn thấy được.....

"Tới rồi." Đường Ân Khiêm dừng trước một cánh cửa cổ xưa.

"Học trưởng, nơi này tại sao lại không có bảng ghi rõ là đoàn trường gì? Như vậy sẽ luôn luôn có người đi nhầm chỗ!" Nếu có bảng tên, vừa rồi cô cũng không vào nhầm chỗ cấm như thế.

"Trừ các đoàn viên ở đây, người bình thường sẽ không đến chỗ này, mà đoàn viên chẳng nhẽ lại đi nhầm chỗ hay sao?" Một lần nữa Đường Ân Khiêm khẽ mỉm cười với cô, thiếu chút nữa làm cho cô choáng váng mặt mày.

"Học trưởng nói rất đúng." Ánh mắt Diêu Thì Đông ngưỡng mộ thêm mấy phần.

"Vậy chúng ta vào thôi!" Trong nháy mắt kéo cái cửa kia ra, anh quay đầu nhìn cô nói: "Đúng rồi, để tỏ lòng hoan nghênh, chúng ta chuẩn bị một kinh hỉ muốn tặng cho em."

"Vui mừng? !" Nhất thời những đóa hoa ảo mộng trong lòng Diêu Thì Đông nở rộ ra. Học trưởng rất thân thiết, hoàng tử rất đẹp trai đó!

Ôm hy vọng nhưng lại sợ tâm tình bị tổn thương, cô theo Đường Ân Khiêm đi vào phòng làm việc tối đen.

Vui mừng đâu? Chủ yếu không có gì cả!

"Học trưởng?" cô nghi ngờ quay đầu muốn hỏi, lại phát hiện không thấy bóng dáng Đường Ân Khiêm. "Học trưởng, anh ở đâu? Đừng làm em sợ!"

Cô kêu nửa ngày, không thấy có người đáp lại. Đột nhiên, trong bóng tối xuất hiện một bóng trắng, sau đó..... Một con ma đặc biệt to lớn kèm theo tiếng kêu thê lương hướng đến chỗ của cô.

"A — a — a —" Diêu Thì Đông bị dọa đến thét chói tai, kêu thảm thiết đến khàn cả giọng, sau đó..... Ngất đi.

Phim vẫn còn đang chiếu, nhưng người xem duy nhất lại ngất đi.

Sau một lúc, từ sau màn vải lộ ra hai cái đầu.

"A! Như vậy liền ngất rồi?" .Giọng điệu có chút thương tiếc.

"Học trưởng, chúng ta làm như vậy là quá kích thích cô ấy rồi!". Mặc dù ngoài miệng nói như vậy, nhưng trong giọng nói không có một chút đồng tình.

"Cô ấy nên kêu lên chứ, đợi lát nữa hy vọng sẽ đứng lên mắng chửi người...". Thanh âm Đường Ân Khiêm nghe qua dường như rất bối rối. Nhưng khóe miệng gần như chạm đến mang tai.

"Haiz! Rõ ràng mình đã cảnh báo trước cho cô ấy rồi!" Sau màn vải, lần lượt xuất hiện hai nam sinh, hai mặt nhìn nhau. Vậy theo lời học trưởng thì "Kính ngạc" chính là "Cảnh báo" à?...Chắc là không có ai hiểu lắm chứ!

"Tóm lại, mọi người cho người mới một tràng vỗ tay đi! Nghi thức nhập hội xem như hoàn thành". Đường Ân Khiêm dẫn đầu vỗ tay. Sau đó, tốp năm tốp ba mới vỗ tay theo.

" Học trưởng! Làm thế nào với cô ấy bây giờ?" Bao năm qua, đây là lần đầu tiên có người bị dọa đến ngất đi. Trước kia cũng lắm là bị dọa đến tè ra quần mà thôi.

Đường Ân Khiêm không nói hai lời, ung dung vác Diêu Thi Đông nằm mê man trên sàn nhà lên vai, tâm tình vui sướng huyết sáo đi ra ngoài.

" Học.....học trưởng. Người ta dù sao cũng là nữ sinh. Anh nên bế đi...." Anh vác lên như vậy, chờ sau khi cô ấy tỉnh lại có thể vì chảy máu não mà trúng gió không?

" Oh!". Đường Ân Khiêm liền nghe theo, đem tiểu học muội giống túi đá chườm từ trên vai đến trước ngực ôm lấy dễ dàng. Tiếp tục ngân nga bài hát đi về phía trước.

Những người có mặt tại đó cũng nhin không được mà chảy mồ hôi lạnh vì tương lai của Diêu Thi Đông. Từ đầu, bọn họ cho là học trưởng cảm thấy cô ấy rất nhất gan, không dễ đùa giỡn mà tâm tình kém. Không ngờ tâm tình anh ấy lại rất tốt. Xem ra, anh ấy thật sự có hứng thú với tiểu học muội rồi!

Bọn họ đều biết, học trường càng có hứng thú đối với một người thì càng lấy việc chọc ghẹo đối phương làm thú vui. Mà phản ứng của đối phương càng lớn, tâm tình của anh ấy lại càng tốt. Chỉ là tính đến trước mắt thì....Hôm nay là ngày anh ấy có tâm tình tốt nhất đấy!

Đường Ân Khiêm bình tĩnh ôm Diêu Thì Đông đi xuống. Nghe thấy thanh âm thùng thùng từ bậc thang thì đã có chuẩn bị tâm lý gặp kẻ có vẻ mặt lạnh băng như người chết kia.

"Ha ha! Thật có lỗi, thật có lỗi! Quản giáo không tốt, quản giáo không tốt". Đường Ân Khiêm cười ha ha nói.

Lạnh lùng trừng mắt nhìn người trước mắt. Rõ ràng cái gã này dọa người sợ đến thê thảm như vậy còn có mặt mũi cười. Hai bản thân tồn không ít thời gian siêu độ các linh hồn bị kinh sợ và quấy nhiễu kia.

"Hi, giúp tôi nói với xin lỗi với mọi người đi!" Cậu ta khẽ gật đầu tỏ vẻ đã biết. Tiếp theo không tiếng động biến mất ở phía sau cửa.

Đường Ân Khiêm khẽ để tiểu học muối trong lòng xuống một lát để cho cánh tay nghỉ ngơi. Sau đó đắc ý ôm Diêu Thì Đông đi tới bãi đỗ xe. A! Thật là mong chờ ngày mai đến!

"Tĩnh rồi?" Diêu Thì Đông hé mắt ra thì thấy chị gái dịu dàng xinh đẹp. Trí nhớ lần nữa xuất hiện những cảnh kinh khủng trước khi ngất đi, làm cho cô uất ức ôm chị mình kêu to. "Chị..... Thật là khủng khiếp! Thật là đáng sợ!..." Cả người cô run giống như lá mùa thu rơi, vừa khóc sùt sùi, vừa tố cáo.

"Chuyện gì đã xảy ra vậy?" Diêu Manh Thu vỗ vỗ lưng em gái hỏi.

"Chị ! Em nhìn thấy quỷ! Nó làm em sợ tới mức trái tim thiếu chút nữa ngừng đập."

Quỷ? Diêu Manh Thu cười yếu ớt nói "Chắc là em nhìn lầm thôi. Trên đời này làm gì có quỷ!" Cô em gái này thật là nhất gan, chỉ cần có một chút không bình thường liền nghi thần nghi quỷ.

"Không phải đâu! Em rõ ràng là có nhìn thấy.....". Còn chưa nói xong đã bị một bàn tay nho nhỏ cắt đứt.

"Dì, dì!". Ôn Kế Nghiêu 5 tuổi giật nhẹ góc áo của cô, ý đồ khiến cho cô chú ý đến mình. Diêu Thị Đông ngừng khóc sụi sụi.

"Ồ! Tiểu Nghiêu tới rồi sao? (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Vậy anh rể em không tới sao?" Anh ấy để chị và cháu mình ở đây, nhất định là đi công tác, không có ở nhà.

"Anh rể em đi công tác ở Hàn Quốc". Diêu Manh Thu giải thích.

Ôn Kế Nghiêu lại kéo kéo góc áo của cô. "Dì, ngay cả dì cũng không nghe con nói chuyện". Bé trai có chút tức giận oán trách.

"Được, được, dì nghe là được". Diêu Thị Đông hít hít cái mũi, cố gắng thu hồi ba hồn bảy vía bị dọa chạy. Lấy lại tinh thần đối mặt với bé, đưa tay véo khuôn mặt tròn tròn non nớt.

"Ba con nói, trên thế giới không có quỷ. Ba còn nói đó chẳng qua là do con người tự tưởng tượng ra mà thôi!". Tiểu quỷ Ôn Kế Nghiêu bắt chước giọng điệu của ba mình nói.

"Ai nói, chính mắt dì nhìn thấy!" Giọng nói càng thêm cường điệu. "Chị, em thật sự gặp quỷ!" Bản thân là nạn nhân, hơn nữa cô tuyệt đối tin vào hai mắt của mình.

"Được, chị biết". Diêu Manh Thu trước trấn an em gái, sau quay đầu nói với con trai mình: "Tiểu Nghiêu, con ra ngoài chơi cùng với em trai đi!"

"A!" Ôn Kế Nghiêu không tình nguyện lên tiếng, chu miệng lên nghe lời rầu rĩ đi ra ngoài. Không có con trai xen vào, Diêu Manh Thu cuối cùng có thể nghe em gái giải thích. "Em là vì gặp quỷ nên mới ngất đi sao?"

"Chị, chị không biết đâu. Con quỷ kia thật to lớn, nó còn đưa cái miệng to đầy máu của nó về phía em, thiếu chút nữa là ăn thịt em đó!" Diêu Thì Đông khoa trương dang hai tay, dùng hành động để chứng minh con quỷ kia có bao nhiêu khủng bố.

Diêu Manh Thu nhìn biểu tình sinh động của em gái nhà mình, chỉ cảm thấy buồn cười. "Chắc là do em nhìn lầm rồi?"

"Em thề là em thực sự không có nhìn lầm! Em nói cho chị nghe, nơi đó rất quỷ dị, em vừa tới gần, còn cảm giác được có một trận gió lạnh thổi qua!" Diêu Thì Đông đề thấp tiếng nói, khẩn trương nhìn quanh bốn phía. Rất có thể con quỷ sẽ theo mình về nhà.

Lẽ ra cô nên sớm phát hiện, trước khi gặp con quỷ kia cô còn nhìn thấy những người rất quái dị kia. Có khi tất cả bọn họ đều là quỷ!!!

"Phải rồi! Là ai đưa em về?" Đầu óc chậm chạp của cô lúc này mới nhớ ra vấn đề này. Rốt cuộc là ai đưa mình về nhà? Không lẽ là quỷ?!!!

"Uhm....." Diêu Manh Thu nghiêng đầu nghĩ ngợi một chút." Là một nam sinh có dáng người cao ráo, đẹp trai.Cậu ấy còn rất lễ phép. Là bạn học của em sao?"

"A! Nhất định là học trưởng!" Nhất thời hai mắt Diêu Thì Đông tràn ngập dấu hiệu tình yêu. Lôi kéo chị mình hỏi liên tục: "Anh ấy rất đẹp trai đúng không? Chị có cảm thấy là anh ấy rất giống Legolas?"

"Là hoàng tử tiên trong Chúa tể những chiếc nhẫn sao? Uhm.....Nhìn rất giống".Trong đầu Diêu Manh Thu hiện lên gương mặt đẹp trai của nam sinh kia. Biết chắc nhất định em mình đã thích cậu ta.

"Ha ha ~ em đã nói rồi. Hơn nữa anh ấy còn cứu em. Anh ấy nhất định là hoàng tử của em". Ánh mắt Diêu Thì Đông sáng lên, ngọt ngào tươi cười. Hoàn toàn ném chuyện gặp quỷ ra sau đầu.

Diêu Manh Thu buồn cười vỗ nhẹ đầu em gái: "Ngày mai đi học, nhớ phải nói lời cảm ơn với học trưởng nha!"

"Em biết rồi!" Diêu Thì Đông then thùng nói. Đây là việc nhất định phải làm.

Vừa nghĩ tới hình ảnh học trưởng ôm mình trở về, tim giống như có chú nai con đang chạy loạn, đập không ngừng. A.....Thật là xấu hổ!

Tối đó khi ngủ, Diêu Thì Đông chìm đắm trong giấc mơ đẹp được Đường Ân Khiêm cứu.

Sáng hôm sau, Diêu Thì Đông tới trường học. Sau đó nhanh chóng đi tìm Dương Khải Ca kể hết mọi chuyện khủng bố đã xảy ra vào ngày hôm qua.

"Khải Ca, bạn biết không? Ngày hôm qua, khi mình đi tìm học trưởng không ngờ lại nhìn thấy quỷ! Đây là lần đầu tiên trong đời mình nhìn thấy quỷ đó ! Nói cho bạn nghe, con quỷ đó thật sự rất đáng sợ, mình bị nó dọa đến ngất đi". Diêu Thì Đông áp chế cảm giác sợ hãi, kể cho bạn mình nghe mọi chuyện đáng sợ mà cô đã trải qua vào ngày hôm qua.

"Vậy hôm nay bạn vẫn muốn đi qua đó sao?" Dương Khải Ca nhàm chán ngáp một cái, tuyệt đối không cảm thấy có gì đáng sợ.

"Hả?" Cái miệng nhỏ của Diêu Thì Đông há to, ngu ngơ một hồi.

"Nếu bạn đã là thành viên của Đoàn điện ảnh, chẳng phải sẽ thường xuyên đi chỗ đó sao?" Dương Khải Ca có ý xấu chỉ ra vấn đề mà cho tới bây giờ Diêu Thì Đông vẫn chưa nghĩ đến.

"Cái gì? Mình không muốn!!!" Đầu nhỏ của Diêu Thì Đông dùng sức lắc trái phải.

Cô cũng không có bị điên, đã biết rõ trong núi có quỷ mà còn đâm đầu vào chứ!

"Bạn không muốn đi cũng phải đi, ngay cả giấy xin vào Đoàn cũng đã làm xong". Lại ngáp một cái, nói với Diêu Thì Đông rất ngây thơ kia.

"VẬY..... VẬY PHẢI LÀM THẾ NÀO?". Diêu Thì Đông sợ hãi hèn nhát hỏi. Oa!... Mình không muốn gặp quỷ nữa đâu!?

"Uhm....VẬY THÌ BẠN RÚT LUI KHỎI ĐOÀN ĐI!"

"Rút lui khỏi Đoàn!?" Diêu Thì Đông nói lớn tiếng. Cô chưa từng nghĩ đến việc rút lui khỏi Đoàn nha! Cô còn muốn nhìn.....học trưởng anh tuấn. Nhưng là.... ...

"Không thì.....Chẳng lẽ bạn có biện pháp tốt hơn?" Dương Khải Ca tức giận ném cho cô một cái liếc mắt.

"Không có.....VẬY.... .." Được rồi! Trước mắt dường như chỉ có thể như vậy thôi.

"Nhưng mà, mình không muốn đi một mình, bạn đi với mình có được không?" Diêu Thì Đông đáng thương mím cái miệng nhỏ nhắn. Cô không dám một mình bước vào "Lâu đài quỷ" đáng sợ đó đâu.

Dương Khải Ca không đành lòng nhìn cô khổ sở như vậy nhanh chóng đáp ứng sẽ đi với cô xin rút lui khỏi Đoàn trường.

Hai tay Diêu Thì Đông nâng mặt, bởi vì dũng khí của bạn mình mà cô cảm động rung rung nước mắt.

Không ngờ, buổi trưa trong lúc hai người đi mua đồ ăn trưa thì gặp được Đường Ân Khiêm.

"Học trưởng!" Diêu Thì Đông cười đến ngọt ngào." Ngày hôm qua thật sự rất cảm ơn anh!"

Đường Ân Khiêm hơi sững sốt, anh nghĩ rằng trải qua sự việc của ngày hôm qua. Cho dù cô không tức giận đến quay đầu bỏ đi, cũng không có khả năng sẽ thân thiết với anh như vậy. Còn nói cảm ơn anh, cô bị dọa đến ngốc rồi sao?

"Ngày hôm qua, em thật may mắn được anh cứu mạng. Nếu không em đã không có thể đứng ở chỗ này. Thật ngại quá, còn làm phiền anh phải đưa em về nhà". Diêu Thì Đông cúi người, chân thành nói lời cảm ơn.

Đường Ân Khiêm cuối cùng cũng hiểu ra. Hóa ra là cô tưởng anh đã cứu cô.....Nháy mắt, một ý cười nhắm thẳng lòng ngực xông lên, hại anh mất nhiều hơi sức mới kìm lại được.

Tuy rằng kìm nén có chút cực khổ khiến cho sắc mặt anh có chút quái dị. Nhưng anh vẫn cố gắng giữ bình tĩnh mỉm cười với cô, lịch sự nói: "Không cần khách sáo, cũng không phải chuyện khó khăn gì!"

Nhất thời Diêu Thì Đông bị anh mê hoặc bằng phong thái lịch lãm, hoàn toàn không có phát hiện ra anh có cử chỉ khác thường. Nhưng Dương Khải Ca bị gạt ở một bên liếc mắt một cái liền nhìn

thấy được Đường Ân Khiêm có phản ứng không bình thường. Nhanh chóng vỗ vai Diêu Thì Đông, nhỏ giọng nhắc nhở: "Bạn không phải muốn rút lui khỏi Đoàn trường sao? Bây giờ nói với anh ấy đi!"

Lúc này Diêu Thì Đông mới lấy lại tinh thần, gương mặt khổ sở nhìn Dương Khải Ca nhìn một cái. Muốn cô trực tiếp nói lời từ chối với học trưởng. Quả là một vấn đề khó khăn a.....

Nhưng mà, dưới sự thúc dục của Dương Khải Ca, cô chuyển sang nhìn Đường Ân Khiêm, khó khăn mở miệng:" Học.... học trưởng. Em có chuyện muốn nói với anh...."

"Em có chuyện gì thì chiều nay đến văn phòng Đoàn rồi nói có được không? Bây giờ anh có chút việc bận rồi!" Anh qua loa cắt đứt lời của cô. Nghen cười không tốt cho thân thể. Nếu cứ tiếp tục ghen cười nữa thì sẽ ghen đến nội thương mất.

"Anh đang bận sao?.....Vậy..... Được rồi! Học trưởng, anh đi nhanh đi!" Diêu Thì Đông nói.

"Vậy anh đi trước đây!" Đường Ân Khiêm gật đầu chào hai cô, nhanh chóng rời đi.

Chờ Đường Ân Khiêm biến mất ở phía sau cánh cửa. Diêu Thì Đông mới thu hồi ánh mắt, uất ức nói với Dương Khải Ca:

"Khải Ca, mình cảm thấy rất khó đó! Mình sợ mình sẽ nói không nên lời...."

Chắc chắn là như vậy! Dương Khải Ca hiểu được Diêu Thì Đông đã bị cái học trưởng kia xoay quanh. Nhưng mà, cô có cảm

giác vị học trưởng này có điểm là lạ?

"Không thành vấn đề! Buổi chiều mình sẽ nói giúp bạn" Đã giúp thì giúp luôn cho trót! Ai bảo cô ấy là bạn tốt của mình.

"VẬY LÀM PHIỀN BẠN NHA!" Diêu Thì Đông có chút nản lòng, bả vai rũ xuống, đáng thương nói: "Thật là đáng tiếc! Về sau sẽ không thường xuyên nhìn thấy anh ấy...."

Hai người vừa đi vừa nói chuyện, âm thanh nói chuyện càng ngày càng xa.

Mà sau khi hai người rời đi, tại một góc trường xa xôi liên tiếp truyền ra tiếng cười vang tận mây xanh, thật lâu.....thật lâu...

Chương 2

Vừa đi đến gần "Lâu đài quý", dạ dày Diêu Thi Đông bắt đầu có cảm giác đau đớn mơ hồ. Dạ dày của cô từ trước tới giờ luôn không tốt, mỗi khi khẩn trương thì bao tử lại đau. Kể từ sau ngày hôm qua cô bị quỷ dọa, đau bao tử càng ngày càng nghiêm trọng hơn.

Cô lo lắng đề phòng nắm lấy cánh tay của Dương Khải Ca, cẩn thận từng bước một, rất sợ thảm kịch ngày hôm qua sẽ xảy ra lần nữa. Nhưng không ngờ hôm nay mọi chuyện lại thuận lợi khiến cô không thể nào tin nổi. Không thấy nữ quỷ ở bên ngoài gọi hồn. Cũng không gặp anh chàng niệm kinh đột nhiên xuất hiện ở sau lưng. Hơn nữa, khi Dương Khải Ca mở cánh cửa phòng "Đoàn điện ảnh" ra cũng không có việc gì xảy ra.

"Phù!" Diêu Thi Đông lập tức thở ra một hơi. Rốt cuộc bàn tay đang nắm chặt tay của Dương Khải Ca cũng buông lỏng một chút. "Khải Ca, hôm nay những thứ quái quỷ kia một thứ cũng không xuất hiện. Nhất định là có liên quan tới dừng khí lẫm liệt của bạn."

"À, không ..." Dương Khải Ca ngượng ngùng nói với Diêu Thi Đông. Cô cũng thấy được tòa nhà này rất giống "lâu đài quý, cảm nhận thấy có từng luồng gió lạnh thổi tới.

"Em tới rồi?" Thanh âm Đường Ân Khiêm chột vang lên rồi từ từ đi ra, trên mặt trước sau luôn mỉm cười.

"Học ... Học trưởng, anh đi ra từ đâu vậy?" Theo bản năng Diêu Thi Đông nhát gan lui ra sau từng bước.

Đường Ân Khiêm cười càng thêm rục rỡ, “nơi này có rất nhiều phòng, anh đi ra từ một trong số những phòng đó.” Nói xong, anh còn đưa tay chỉ về chỗ mình vừa mới đi ra.

“Thì ra là vậy...”

“Hôm nay em đi cùng với bạn học à? Không lẽ vị học muội này cũng muốn tham gia vào Đoàn sao?”

“Không ... không phải, học trưởng, cái đó ...” Diêu Thì Đông lo lắng xem xét xung quanh, rất sợ có người xấu sẽ nghe lén bọn họ nói chuyện.

“Sao vậy?” Lòng mày Đường Ân Khiêm nâng lên, thú vị nhìn phản ứng của cô.

“Mặc dù nói như vậy là rất không lễ phép, nhưng mà học trưởng, anh có cảm giác là ... nơi này là lạ không?” Xem xem! Sắc trời sao lại tối như vậy, rõ ràng là mới đầu thu, không có lý do gì mà mới năm giờ mặt trời đã xuống núi!

“Là lạ?” Đường Ân Khiêm khẽ chau mày, nhìn phản ứng phong phú của cô mà cười. “Lạ thế nào?”

“Ngày hôm qua anh không thấy sao? Em chính là thấy ‘cái đó’ mới ngất đi!” Diêu Thì Đông có chút nóng nảy nói, vì an toàn của học trưởng, cô cần phải cho anh biết chỗ này rất nguy hiểm.

“‘Cái đó’ là gì?” Đường Ân Khiêm khó hiểu mím môi, giọng điệu trầm trọng hỏi. Nhưng lúc này trong lòng đã cười đến nghiêng ngả.

“Đó là...” Một lần nữa cô liếc nhìn bốn phía, quyết định là nói bên tai học trưởng an toàn hơn. “Học trưởng, anh cúi đầu thấp xuống một chút!”

Rất phối hợp Đường Ân Khiêm cúi đầu xuống. Lập tức cô ghé vào bên lỗ tai anh, giọng nói vừa nhỏ vừa nhẹ: “Quý”

“Quý?!” Đường Ân Khiêm cổ làm ra vẻ kinh ngạc, lớn tiếng nói.

“Suyt! Học trưởng, anh nói nhỏ thôi, bọn họ sẽ nghe lén được đó!” Diêu Thì Đông đưa ngón trỏ lên môi, khẩn trương nhìn xung quanh.

Thật sự Dương Khải Ca nhin không nổi nữa. Diêu Thì Đông cũng thích nói nhảm quá đi! Nếu tiếp tục như vậy thì đến khi nào mới có thể đi vào chủ đề chính đây! Cô liền tham gia vào cuộc nói chuyện của bọn họ

“Đúng vậy! Thì Đông nghi ngờ ở chỗ này có quý. Vì suy nghĩ cho cái mạng nhỏ của mình nên cô ấy quyết định rời khỏi Đoàn trường, mọi chuyện là như vậy!” Cô nói xong một mạch cũng không cần phải thở gấp một hơi.

“A! Thì Đông, em muốn rời khỏi Đoàn sao?” Đường Ân Khiêm hơi nhíu lông mày, giọng điệu trầm thấp, giống như vừa nghe thấy một câu chuyện làm cho anh vô cùng khổ sở.

Diêu Thì Đông nhanh chóng gật đầu. Học trưởng, em cũng không muốn đâu.

“Nhưng là ...” Anh thở dài nặng nề, lộ ra vẻ mặt khổ sở. “Anh thật vất vả mới tìm được một thợ thủ đắc lực...”

Nhìn gương mặt tuần tú lộ ra vẻ khổ sở. Lòng Diêu Thì Đông muốn tan ra.

“Học trưởng, thật xin lỗi...” Cô áy náy nói, đều tại cô, không có chuyện gì mà lại nói muốn rời khỏi Đoàn.

“Haiz!” Anh lại thở dài một hơi. “Anh cứ nghĩ rằng rốt cuộc đã tìm được một người có thể tin được. Không ngờ chưa kịp bắt đầu mà đã kết thúc rồi. Cũng nên buông tay rồi ...” Đầu của anh cúi thấp xuống, giọng nói như đưa đám.

“Học trưởng...” Thấy thế, Diêu Thì Đông cũng không biết phải làm sao, các ngón tay xoắn vào nhau.

“Nhớ ngày đó em còn cam kết với anh tuyệt đối sẽ không làm cho anh thất vọng. Vì như vậy mà anh thật lòng tin tưởng em. Không ngờ...” Bất đắc dĩ anh ngẩng đầu nhìn Diêu Thì Đông một cái, sau đó lại cúi đầu, ánh sáng mờ mờ vừa lúc che lại vẻ mặt của anh, nhưng cô lại thấy vai của học trưởng khẽ run run.

“Thật xin lỗi, học trưởng, em không nên nói muốn rời khỏi Đoàn trường, em thật ngu ngốc! Tại sao em có thể đánh mất sự tin tưởng của học trưởng đối với em! Thật xin lỗi...” Không nhịn được, lương tâm Diêu Thì Đông tự trách móc, giọng nói thất vọng của học trưởng giống như cây kim đâm vào lòng của cô.

“Có thật không?” Nghe vậy, Đường Ân Khiêm nhanh chóng ngẩng đầu lên. Nét sâu khỗ trên khuôn mặt được thay bằng mặt mày mỉm cười hớn hở, thay đổi chóng mặt, quả thật so với lật sách còn nhanh hơn.

“Vâng!” Cô thấy học trưởng cười, mình cũng cười theo, mắt lấp lánh ánh sao, dùng sức gật đầu.

“Thì Đông, bạn muốn gặp lại quý sao?” Thanh âm Dương Khải Ca trầm xuống nhắc nhở.

Cô nghe xong chột tỉnh táo hơn, liên tục lắc đầu.

“Haiz.. quên đi! Muốn lui thì lui đi! Trước kia cho dù người ta nói bảy năm sinh viên vẫn là dâu tây nhất tộc, anh cũng không để ý, nhưng là hiện tại ...” Đường Ân Khiêm thu lại nụ cười, một bộ dạng muốn buông tay tất cả.

“Học trưởng, xin cho em góp sức cùng anh!” Cô nhanh chóng cắt đứt lời nói của Đường Ân Khiêm, mắt mở to, thần thái sáng suốt lại lần nữa dừng hoạt động.

“Thì Đông, nếu bạn có tính toán ở lại nơi này cùng quý yêu thương lẫn nhau, mình cũng không cản bạn nữa.” Vừa bực mình vừa buồn cười Dương Khải Ca trợn mắt nói. Thật là muốn nói với Diêu Thì Đông đừng dễ dàng để cho người khác định đoạt được không?

“Mình không muốn!” Cô lại dùng lực lắc đầu.

Cái đầu nhỏ của cô vừa lập tức gật đầu, vừa lập tức lắc đầu khiến cho sự cân bằng của cơ thể cô không được tốt liền choáng

váng, thân thể lung lay, may mà Đường Ân Khiêm tinh mắt giúp cô ổn định lại cơ thể.

“Thì Đông, em làm sao vậy?” Anh lo lắng hỏi.

“Đầu em thật choáng váng, thật muốn ói...” Diêu Thì Đông che miệng, xem ra thật sự muốn ói.

Một cổ cảm giác quen thuộc xông lên từ cổ họng của anh. Lòng may Đường Ân Khiêm nhú lại, cố gắng đem nó đè xuống.

“Trời ạ! Tại sao có thể có người đem chính mình lắc đầu liên tục đến muốn ói?” Dương Khải Ca cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, thiếu chút nữa là cười thành tiếng.

“Mình thật sự muốn ói mà...” Diêu Thì Đông sắp khóc đến nơi. Khải Ca thật quá đáng. Mình đã khổ sở như vậy rồi mà cô ấy lại có bộ dạng nín cười, vẫn là học trưởng tốt... Cô chuyển sang nhìn học trưởng, lại thấy anh đưa lưng về phía mình, bả vai run run một cách khả nghi

“Các người thật quá đáng! Toilet ở đâu vậy?” Cô quyết định muốn tự mình cố gắng.

Đường Ân Khiêm run run vươn ngón trỏ, chỉ vào góc. Bất chấp tất cả Diêu Thì Đông nhanh chóng chạy vào toilet, đột nhiên động tác mở cửa dừng lại, cô đáng thương quay đầu, giọng nói có vẻ sắp khóc đến nơi: “Theo giúp mình đi ... mình sẽ sợ...”

Rốt cục hai người đang cố nhịn cười mà nhịn không được mở miệng cười to. Nhưng Dương Khải Ca xem ra còn có lương tâm một

chút, tuy cô vẫn còn cười nhưng không quên giúp bạn mình vào toilet bắt con thỏ. <http://diendanlequydon.com>

Diêu Thì Đông ới ra thật, sau đó được Dương Khải Ca dìu đi ra.

Lúc này, Đường Ân Khiêm đã khôi phục bình thường, nhưng trên gương mặt tuấn tú vẫn còn nhìn ra dấu vết của trận cười vừa rồi. “Thì Đông, em có khỏe không?”

“Không khỏe.” Cô hít hít cái mũi, “Em quyết định muốn rút lui khỏi Đoàn.” Lần này lập trường của cô kiên định ngoài ý muốn, bởi vì cô cảm thấy mình không còn mặt mũi. Cô bị cười nhạo, cô thể nhưng bị học trưởng cười nhạo!

“Thì Đông, tuy không khí nơi này có chút tương đối đặc biệt. Nhưng em không biết trong Tùng Hạc lâu, Đoàn điện ảnh của chúng ta là bình thường nhất so với các phòng Đoàn khác sao?” Đường Ân Khiêm quyết định chỉnh đốn lại suy nghĩ trong đầu cô, dùng phương pháp phân tích đối với cô. Bây giờ, dù nói cái gì cũng không cho cô rút lui khỏi hội. Cô chính là tương lai vui vẻ của anh đó nha!

"Cho hỏi một chút....." Dương Khải Ca nhin không được xen vào: "Tòa nhà này rốt cuộc có những loại Đoàn gì?"

"Uhm....Chỉ có sáu cái văn phòng Đoàn ở trong này. Lầu một là Đoàn Nghiên cứu thi ..." Anh khó có lòng tốt mà từ từ giải thích.

"Là nghiên cứu thi thể, không phải nghiên cứu thơ văn nha!" Diêu Thì Đông sợ Dương Khải Ca hiểu lầm giống mình, vội vàng nói thêm vào.

Đường Ân Khiêm cười cười với cô, xem như cảm ơn lời giải thích của cô. Sau đó tiếp tục nói: "Lầu hai là Đoàn triệu hồi Vu linh, lầu bốn là Đoàn nghiên cứu và thảo luận U Phù, lầu năm là Đoàn nghiên cứu và thảo luận Độc tà, lầu sáu là Đoàn nghiên cứu quỷ Tây Dương hay còn gọi là Đoàn nghiên cứu Ma cà rồng".

"Đoàn triệu hồi Vu linh? Đoàn nghiên cứu và thảo luận Độc tà? Bọn họ là.....". Dương Khải Ca không khỏi nhíu mi tâm, không hiểu hai cái Đoàn này rốt cuộc là đang làm cái gì?

"Đoàn triệu hồi Vu linh chính là nghiên cứu có thể khai thông Tâm kinh mà có phương pháp triệu hồi vong hồn, nếu như học muội có hứng thú thì nên tìm người thân đã chết nhỏ tuổi một chút. Có thể tìm bọn họ giúp đỡ. Còn Đoàn nghiên cứu Độc tà thì chuyên nghiên cứu hạ độc, nguyên rửa, nếu học muội có người rất đáng ghét, thật ra có thể tốn chút tiền lẻ nhờ bọn họ giúp một tay, muốn hạ độc, đóng đinh người róm hoặc là nuôi tiểu quỷ, tất cả đều có phục vụ nha!". Anh không quên quảng cáo cho những lầu thân cận.

Diêu Thì Đông nghe được cũng là lần đầu tiên, không nhịn được sợ tới mức không nói ra lời. Làm sao mà tòa nhà này Đoàn nào cũng kỳ quái thế kia?

"Uhm, nghe qua thì đúng là Đoàn của các anh là bình thường nhất". Dương Khải Ca gật đầu sau khi nghe giải thích của Đường Ân Khiêm.

"Chắc chắn rồi! Hơn nữa chúng tôi sở hữu các phim mà ở rạp chiếu phim chưa chắc sẽ xem được. Tất cả cuộn phim của chúng tôi đều nhờ đến chuyên gia mua. Hơn nữa sẽ được ưu tiên mà không

chuyển sang nhà đài, thậm chí còn có người chuyên phiên dịch đó nha!"

Diêu Thì Đông nghe xong trong lòng hơi dao động. Nhưng mà....Không được đâu! So với việc yêu thích điện ảnh, cô vẫn tương đối sợ quấy.

"Em... em ...". Cô hít sâu một hơi, cổ lầy dững khí, hạ quyết tâm:" Em vẫn muốn rút lui khỏi Đoàn!"

"Thì Đông..." Đường Ân Khiêm kéo tay nhỏ bé của cô lại, vừa thâm tình vừa chân thành nhìn cô.

Diêu Thì Đông ép buộc mình dời tầm mắt đi, tránh vì nhìn mặt của anh mà làm nhiễu loạn quyết tâm của chính mình.

Đường Ân Khiêm nhìn thấy nhưng cũng không thêm để ý. Còn dùng bàn tay của anh dịu dàng xoa đầu cô, rất nhẹ nhàng rất nhẹ nhàng nói:" Em chắc chắn không có xem qua sổ tay học sinh. Trong đó, giữa Chương 3: điều 12 có quy định vì muốn rèn luyện học sinh có tính kiên trì, một khi đã gia nhập Đoàn, nếu không thích ứng được thì phải sau một năm mới được rút lui khỏi Đoàn. Chưa hết một năm mà đã rời Đoàn sẽ bị xử phạt bằng một lỗi nặng. Đây là nội quy trường học nghiêm khắc nhất, cũng không chỉ xử phạt một người không đâu! Theo như anh biết thì cho tới bây giờ thầy hiệu trưởng vẫn còn thực hiện quy định này đó nha! Tiểu học muội Thì Đông, trước khi em quyết định gia nhập Đoàn nhất định cũng phải xem qua nội quy trường học chứ?!". Lời của anh che dấu đầy ý cười.

Mắt Diêu Thì Đông mở to chớp hai cái, đầu óc chưa tiêu hóa được một đoạn dài như vậy.

"Ý anh ấy nói là nếu bạn vẫn quyết tâm rút lui khỏi Đoàn. Bạn sẽ bị đánh dấu một lỗi nặng". Dương Khải Ca nói ngắn gọn cho cô nghe.

Nghe xong, Diêu Thì Đông đưa mắt nhìn anh.

Đường Ân Khiêm nhanh chóng gạt đầu một cách vui vẻ.

"Ồ chung vui vẻ! Quản lí. Làm phiền em cho anh xem thời khóa biểu, anh mới có thể sắp xếp thời gian để em đến văn phòng Đoàn trình diện."

Đột nhiên Diêu Thì Đông có một loại ảo giác, khuôn mặt cô ngây ngốc nhìn đến người ở sau lưng mình đang cười đến khoái trá. Thật đáng giận!

"Không muốn! Không muốn! Không muốn!" Diêu Thì Đông miệng nói không ngừng giống như một đứa trẻ con, còn dậm chân tỏ vẻ chán ghét.

"Thì Đông, chín chắn một chút. Em đã là sinh viên Đại học rồi đó!" Đường Ân Khiêm rất kiên nhẫn, cũng không có nổi giận mà nhắc nhở.

"Cùng lắm là bị đánh dấu một lỗi nặng thôi!". Dương Khải Ca lớn tiếng nói.

"Không được! Mẹ mình nhất định sẽ rất tức giận.... ..." Diêu Thì Đông quả thật muốn khóc . Biết vậy chẳng làm rồi!

"Nhu vậy sao? Xem ra Thì Đông là học sinh ngoan, chắc chắn không hy vọng bởi vì chút việc nhỏ mà làm mất thanh danh ở trường học đi?" Đường Ân Khiêm tốt bụng truyền thụ cho cô về tầm quan trọng của "Danh tiết".

"Học trưởng, anh không thể thông cảm một chút sao? Em thật sự rất sợ quỷ. Hix....nếu lần sau con quỷ kia lại nhìn thấy em...nhất định sẽ đem em ăn vào bụng. Em còn không muốn chết.....Oa..." Diêu Thì Đông khóc thật đáng thương. Không phải lần nào cũng đều may mắn như vậy có người sẽ cứu mình. Cũng giống như trong phim kinh dị, nếu không có người cứu nhân vật chính chắc chắn sẽ chết.

"Thì Đông, mình nghĩ quỷ không có ăn thịt người..." Dương Khải Ca có lương tâm nói. Theo như cô biết thì quỷ chỉ hút tinh khí của con người chứ chưa có nghe nói quỷ sẽ ăn thịt người.

"Nó sẽ! Nó sẽ! Nó đưa cái miệng to đầy máu đến chỗ mình, không phải muốn ăn thịt mình thì làm gì?" Không phải cũng có bộ phim điện ảnh tên "Quỷ ăn thịt người" sao?

"Yên tâm! Còn có anh ở đây. Em sợ cái gì?" Đường Ân Khiêm nhếch miệng thoải mái cười. Đã quên mất chính mình là kẻ đầu xỏ dọa quỷ khiến cô sợ tới mức ngất xỉu.

"Học trưởng, nếu ngay cả anh cũng bị nó ăn luôn thì phải làm sao?" Cô khóc thành tiếng nói, nếu mà khuôn mặt đẹp trai như vậy bị ăn mất, thật sự là rất đáng tiếc!

"Anh không sợ quỷ. Anh còn từng đánh nhau với quỷ!" Anh nói dối mà mặt cũng không đỏ.

"A!? Vậy anh đánh thắng hay thua nó?".Diêu Thì Đông ngây ngốc tin, quên cả khóc.

Đứng ở một bên, Dương Khải Ca thờ ơ lạnh nhạt, vừa nghe vừa lắc đầu. Cùng đánh nhau với quý, chuyện hoang đường như vậy cũng chỉ có Diêu Thì Đông tin đó là thật.

"Nếu anh mà đánh thua thì đã không đứng ở đây!" Đường Ân Khiêm lộ ra nụ cười đáng tin cậy, vỗ vỗ hai gò má của Diêu Thì Đông để cô yên tâm.

"Học trưởng, anh thật lợi hại. Vậy nhất định là anh có niệm kinh hoặc siêu độ gì đó. Thế mà anh không dạy cho em?" Diêu Thì Đông ngẩng khuôn mặt nhỏ nhắn, đem hy vọng sống còn duy nhất gửi gắm cho anh, nếu cô có được bản lĩnh như vậy, cô có thể ở lại được rồi!

"Bé ngoan. Em chỉ cần thành tâm niệm "A di Đà Phật", Phật Tổ sẽ phù hộ cho em". Đường Ân Khiêm chân thành nói.

"Nhưng mà...Em không phải tín đồ Phật giáo. Em...em tin Thiên Chúa Giáo..." Cô chu miệng lên, Phật Tổ thật sự có sức mạnh lớn như vậy sao?

"Yên tâm, đều giống nhau. Tôn giáo là không biên giới. Anh cũng không phải là Phật tử. Nhưng mỗi khi anh niệm bốn chữ này thì cảm thấy hiệu quả vô cùng... Cho nên em chỉ cần thành tâm thành ý, Phật Tổ lúc nào cũng ở bên em" Đường Ân Khiêm đưa tay lên trước mũi tạo thành chữ thập, thật trang nghiêm, thật thành kính cúi đầu suy nghĩ 3 giây.

"Nghe qua, nó rất lợi hại" Diêu Thì Đông xúc động lắng nghe.

"Không phải nghe qua, quả thật là vô cùng lợi hại đó nha!". Anh mở mắt ra, mỉm cười nói.

"Em...Em đã biết. Học trưởng, em sẽ cố gắng!" Tay cô nắm thành nắm đấm, thân thể tỏa ra rất nhiều dũng khí và năng lượng. Một bộ dạng phải cố gắng phải làm hết sức mình.

"Anh thật sự chờ mong biểu hiện trong tương lai của em!" Đường Ân Khiêm vui mừng gật đầu. Trẻ nhỏ đúng là dễ dạy. "Nhu vậy, thời gian cũng không còn sớm, hai em nhanh đi về nhà đi!".

Trước khi rời đi, Dương Khải Ca quay đầu nhìn Đường Ân Khiêm liếc mắt một cái. Quả nhiên, cô thấy được vẻ mặt khoái trá của anh ta khi thực hiện được âm mưu. Mà anh ta cũng nhìn thẳng vào cô, không tính che dấu bộ dáng đó mà còn cười đến kì dị.

Đi ra khỏi tòa nhà cổ, Dương Khải Ca đành phải hỏi: "Thì Đông, bạn không cảm thấy là lạ sao?"

"Đúng! Đúng! Đúng! Rất là lạ nha!" Diêu Thì Đông không ngừng gật đầu đồng ý, cho nên cô mới bắt Khải Ca phải nắm chặt tay mình.

"Mình nói với bạn là có cảm thấy học trưởng kia là lạ?" Nhất là trước khi đi cô còn nhìn thấy nét mặt quỷ dị kia.

"Có sao? Học trưởng làm sao kì lạ? Mình cảm thấy anh ấy là người tốt." Trải qua sự việc vừa rồi, đối với học trưởng cô càng thêm

ngưỡng mộ. Không ngờ, anh không chỉ đẹp trai mà đến quỳnh anh cũng không sợ. Ha ha! Quả thật chính là sự kết hợp giữa hoàng tử và anh hùng!?

"Không lẽ ... Một chút bạn cũng không nghi ngờ anh ấy lừa bạn?" Khóe miệng Dương Khải Ca hơi run rẩy. Không thể nào! Người bình thường có ngu ngốc thế nào, trong lòng cũng sẽ có điểm nghi ngờ.

"Anh ấy không cần phải lừa mình! Học trưởng sẽ không bao giờ làm như vậy." Cô tin tưởng học trưởng trăm phần trăm.

"Thì Đông". Dương Khải Ca cúi đầu nhìn bộ dáng tươi cười ngây thơ kia của Diêu Thì Đông, chỉ có thể đem lời muốn nói nuốt vào trong bụng. Chỉ bỏ lại bốn chữ: "Bạn hết thuốc chữa!".

Nếu người trong cuộc đã một mực khẳng định như vậy. Cô và những người đứng ngoài cũng không cần thiết phải nói gì nữa.

Hai người cùng nhau đi ra sân trường, sau đó thì gặp được chị gái của Dương Khải Ca đang đi cùng với bạn học nhiệt tình mời bọn họ lên xe để đưa về nhà.

Vừa lên xe, Dương Khải Ca nhanh trí nghiêng về phía trước hỏi: "Chị! Chị có biết gần trường học, phía sau núi có một tòa nhà cổ tên là Tùng Hạc không?".

"Sao?" Liếc mắt qua gương chiếu hậu Dương Á Đạt nhìn em gái mình một cái. "Em là nói đến Lâu đài quỳnh?".

"Vâng... Có thể nói như vậy".

"Sao lại hỏi về nơi đó? Chì cảnh cáo em đừng đến gần nơi đó. Nơi đó thật quỷ quái." Dương Á Đạt tức giận nói.

"Vì sao?". Dương Khải Ca mở to mắt lên hỏi.

"Trước kia nghe một vị học trưởng nói. Tòa nhà đó là ngôi nhà cổ từ thời xưa, một mình nó một vùng! Trải qua bao nhiêu năm, nó vẫn luôn có không khí u ám. Mà cũng thật khéo, bên trong đó toàn là các loại Đoàn khủng bố". Bạn học của Dương Á Đạt trả lời.

"Đâu phải tất cả các Đoàn đều khủng bố. Ví dụ như Đoàn điện ảnh cũng rất bình thường mà!" Dương Khải Ca nhớ tới những lời giải thích của Đường Ân Khiêm.

Diêu Thi Đông vội vàng gật đầu. Bởi vì cô rất tôn trọng học trưởng đứng đầu Đoàn điện ảnh nha!

"Đoàn điện ảnh? Ha ha! Trường chúng ta làm gì có cái Đoàn điện ảnh. Mà thật có cái hội chuyên về phim, tên đầy đủ của nó là [Hội yêu thích phim kinh dị]."

Nghe vậy, bả vai Diêu Thi Đông cứng đờ, ngây ngốc nhìn Dương Khải Ca.

"Cái Đoàn hội kia toàn những người biến thái, thích nhất là đi dọa người. Mỗi năm nhân ngày thành lập trường, bọn họ đều bố trí thành căn phòng quỷ, dọa nhiều người chân mềm nhũn, tè cả ra quần. Thậm chí còn hấp dẫn cả phóng viên đến để phỏng vấn". Bạn của Dương Á Đạt nhớ lại nói.

"Vây...Vây chị có biết Đường Ân Khiêm không?" Dương Khải Ca sốt ruột hỏi, lo lắng liếc mắt nhìn Diêu Thi Đông một cái.

"Làm sao có thể không biết được! Cậu ta là nhân tài của khối bảy ở viện y học, còn là kẻ cầm đầu của các Đoàn hội biến thái. Nhìn cậu ấy rất đẹp trai phải không? Em có biết tại sao cậu ta lớn lên đẹp trai như vậy, điều kiện thì vượt trội như vậy mà không có nữ sinh nào muốn đến gần cậu ta?" Dương Á Đạt lạnh lùng nói: "Đó là vì cậu ta là kẻ siêu cấp biến thái!"

"Chị từng bị anh ta ức hiếp sao?". Dương Khải Ca liếc mắt một cái thì nhìn ra. Nếu không phải từng ném qua, chị nhỏ của mình tuyệt đối sẽ không nói nặng lời như vậy.

"Chị....Chị không có. Em đừng đoán bậy". Dương Á Đạt vội vàng phủ nhận. Đó đã là chuyện cũ, cô cũng không muốn nhớ lại.

"Chị của em chẳng qua bị vẽ bẽ ngoài của cậu ta lừa xoay quanh thôi." Bạn của Dương Á Đạt nhanh chóng giải thích.

"Đó đã là chuyện trước kia." Dương Á Đạt tức giận nói.

"Em nghe nói một khi đã gia nhập Đoàn hội, nhất định phải qua một năm mới có thể rút lui. Có chuyện này không?" Dương Khải Ca tiếp tục hỏi. Không lẽ cả chuyện này mà anh ta cũng đem ra lừa sao?

"Đúng vậy! Thật là không hợp lý. Cho nên bọn chị chưa bao giờ tham gia vào Đoàn hội." Họ đồng thanh nói.

Thì Đông thật đáng thương...Dương Khải Ca chuyển sang ngồi cạnh cô nàng đáng thương. Phát hiện cô nàng bị sự thật tàn khốc đả

kích trầm trọng co rút thành một cục. Thân thể nho nhỏ còn hơi run run.

"Ngoan, ngoan." Cô nhẹ nhàng an ủi.

"Khải Ca, cứu mạng..." Diêu Thì Đông mất hết sức lực, sợ hãi rên rỉ.

"Đó là định mệnh. Là phúc thì chạy không được, là họa tránh cũng không thoát." Cuối cùng đã khiến cho tiểu nữ sinh "ngây thơ ngu ngốc" tỉnh ra. Haiz! Sự thật luôn luôn tàn khốc.

Buổi tối hôm đó, Diêu Thì Đông vừa khóc vừa làm ầm lên với chị gái để xin nghỉ học một thời gian.

Nguyện vọng muốn nghỉ học của Diêu Thì Đông đương nhiên không có thực hiện được. Từ sau khi cô biết được tất cả, con đường đại học trong tương lai của cô trở nên khổ sở. Cuộc sống đại học vui vẻ cô mong muốn a...a...a!!!!!!

"... Tâm sự kia chôn giấu trong lòng, có ai hiểu cho..." Diêu Thì Đông nhìn ra ngoài cửa sổ, lắng nghe tiếng Đài hát ra tâm tình của mình.

"Diêu Thì Đông! Bên ngoài có người tìm!"

Phản ứng đầu tiên của Diêu Thì Đông là nhanh chóng ngồi xổm xuống, làm cho chính mình biến mất ở dưới bàn, rất dà điều cầu nguyện không ai nhìn thấy mình.

Cô đáng thương ôm đùi, nhớ tới những bi kịch gần đây, thiếu chút nữa vì quá thương tâm mà rơi nước mắt. Không biết cứ trốn tránh như vậy đến khi nào mới chấm dứt? Cô chỉ biết ngồi tự kiểm điểm bản thân, hoàn toàn không thấy các bạn học đang nháy mắt liên tục với cô, cho đến khi xuất hiện một đôi giày da sáng bóng vững vàng trước mắt cô thì đã quá muộn rồi.....

"Thì Đông!". Gương mặt cô "tùng" yêu, nhìn cô mỉm cười mê người.

Theo phản xạ tự nhiên, Diêu Thì Đông vui vẻ nói : "Chào! Học trưởng ... Ách..." Không đúng! Mình làm sao vậy? "Anh ... Anh tìm em có chuyện gì sao?" Cô vụng trộm lui về phía sau.

Ôi trời! Hình như cô đã biết là có chuyện gì rồi!

Đường Ân Khiêm tươi cười rực rỡ, sau đó ngồi xổm xuống trước mặt cô, dò hỏi: "Làm sao vậy? Làm sao đột nhiên em trở nên khác lạ?"

Hơn một tháng không nhìn thấy cô, trong lòng anh ngứa ngáy khó chịu. Nếu không phải vì chạy đi viết một bài luận văn, cô nàng này nghĩ anh sẽ để cho cô tự do tự tại tại sao? Ha ha! Có thể thấy được, cô còn chưa thật sự hiểu biết về anh rồi. Nhưng cũng không quan trọng, anh tuyệt đối sẽ mở mang kiến thức thật nhiều cho cô. Cả đời không quên!

"Chúng ta ... cũng đâu có quen thân." Diêu Thì Đông cố lấy dũng khí nói, sau đó lại vụng trộm lui ra sau một bước nhỏ.

"Haiz! Sao em càng ngày càng ra xa vậy? Như vậy làm sao chúng ta có thể nói chuyện được?" Anh càng lúc càng tới gần cô hơn.

Anh đi tới gần, cô lại lui về phía sau, đến khi không thể lui được nữa, cô dứt khoát đứng lên.

"Học trưởng, sau khi suy nghĩ lại, bị đánh dấu lỗi lớn cũng không sao. Em không muốn tham gia vào Đoàn". Cô thật cố gắng để mình không nổi da gà. Nhưng chỉ cần nghĩ tới tất cả đều là âm mưu của anh để cô gia nhập Đoàn, anh âm hiểm giả dối như vậy khiến cô cảm thấy sợ hãi.

Lại lần nữa anh cười thật to, không có chút ác ý nào. "Không cho em rút lui".

"Sao? Làm sao lại có người như vậy..." Cô oán giận nhỏ giọng phản kháng.

"Anh chính là người như vậy." Anh thần thắng thừa nhận, sau đó lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai đến bên người cô, nắm tay cô kéo ra khỏi phòng học. "Đi thôi! Xế chiều hôm nay là thời gian hoạt động của Đoàn, em là quản lý thì càng không thể vắng mặt đâu đó!"

"Nhưng mà.....Nhưng mà chiều nay em muốn đi nghe buổi diễn thuyết của giáo sư ..." Về mặt Diêu Thì Đông không cam tâm tình nguyện, nhưng cũng không dám trực tiếp phản kháng Đường Ân Khiêm.

"Đó là hoạt động dành cho các tân sinh viên, nếu em đã tham gia vào Đoàn thì cũng không cần thiết phải đi". Ánh mắt anh tỏa sáng như đang nói: Em thật sự là gặp may đó!

"Em cũng không có để ý khi chịu phạt..." Dọc theo đường đi Diêu Thị Đông cố gắng đi thật chậm. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Thật kì quái, rõ ràng cảm thấy anh không sử dụng lực gì vậy mà chính mình lại không có ngừng lại mà bước đi theo.

"Gần đây đang có một vài bộ phim mới, nếu em không đến nhất định sẽ hối hận." Anh cũng sẽ hối hận, phản ứng của cô chắc là rất thú vị, làm sao mà lại có thể dễ dàng bỏ qua.

"Em chắc chắn sẽ không hối hận." Cô lắc đầu liên tục, kiên quyết phải làm rõ hiểu lầm của ngày hôm nay.

"Em sẽ hối hận." Đường Ân Khiêm so với cô còn kiên định hơn, bước chân càng đi càng nhanh. Anh thật mong chờ nha....

"Là...Là bộ phim về cái gì vậy?" Về mặt cô đau khổ hỏi, bỏ qua suy nghĩ muốn bỏ chạy trong đầu. Hy vọng bộ phim không quá khủng bố.

"Biến thành quỷ, Con quỷ giết người, Tiếng bước chân trong nghĩa địa, Ngôi nhà bí ẩn,...Có phải vừa nghe đã cảm thấy rất hấp dẫn?". Đường Ân Khiêm nói xong mỗi cái tên thì khóe miệng cũng khẽ nâng lên. Diêu Thị Đông nghe xong lập tức lấy bàn tay không bị nắm ôm chặt lấy tay vịn cầu thang, đứng tại chỗ sợ quá mà khóc.

"Em không muốn...Mẹ ơi! Cứu con..."

"Không đi nữa sao? Anh cũng không ngại vác em lên mà đi đâu đấy!". Anh rất có phong độ đứng lại chờ cô, tươi cười rạng rỡ nói.

"Học trưởng! Em còn chưa có ăn cơm...Em thật sự rất đói bụng, hay là chúng ta ăn no xong rồi lại đi tiếp." Cô vừa khóc vừa kiễ mông kéo dài thời gian.

"Em yên tâm, Đoàn hội của chúng ta có rất nhiều phúc lợi. Người quản lý quỹ vì lợi ích của tất cả mọi người. Nên chúng ta có thể vừa xem phim vừa ăn cơm." Anh nhếch miệng cười, bàn tay dùng lực một chút nhanh chóng kéo cái tay đang bám chặt vào tay vịn cầu thang của cô, lần thứ hai mạnh mẽ đem người kéo đi.

Cô là sao có thể ăn được chứ...Oa...Cứu mạng!

"Đến rồi! Đến rồi! thành viên mới đến rồi!" Trong đám nam sinh đang đánh trống reo hò có người đột nhiên vui sướng kêu lên, làm như chưa bao giờ thấy nữ sinh.

"Tiểu học muội, lại gặp nhau rồi. Em vẫn còn tinh táo nha!" Có người thật vui mừng nói. Bọn họ vốn cho rằng, nếu cô đi cùng với học trưởng thì khi đến gặp họ chắc là đã ngất xỉu mất rồi.

Diêu Thì Đông mím môi, trong mắt còn vết nước mắt, không hiểu tại sao những người xa lạ này lại rất vui vẻ chào đón cô.

"Lần trước dọa em ngất đi, thật sự là xấu hổ mà!" Thư ký Đoàn ngưng ngưng gãi đầu nói.

"Đều là do học trưởng! Không cho em chuẩn bị tâm lý. Nhưng mà, em đừng cho là mọi người cố ý đùa giỡn em. Đó là truyền thống chào mừng thành viên mới của Đoàn. Sau đó mọi người còn vỗ tay chào mừng em gia nhập đó!" Đáng tiếc là sau đó cô lại ngất đi nên không biết mà thôi.

Đôi mắt ngập nước của Diêu Thị Đông mở to, nghi ngờ nhìn Đường Ân Khiêm.

Nhìn thấy ánh mắt lên án của cô, Đường Ân Khiêm vô tội nói: "Anh có nói sẽ chuẩn bị cho em món quà thú vị nha!"

Nước mắt của Diêu Thị Đông rớt cuộc chảy xuống, vừa khóc vừa xấu hổ lên án: "Oa!....Đó là cái gì vui mừng...Em thiếu chút nữa bị hù chết nha! Anh là cái người xấu xa..." Cô dùng tay đánh vào ngực của Đường Ân Khiêm để trả thù. Tất cả chuyện này đều là quỷ kế của anh, thật sự là rất đáng ghét mà!

"Được rồi! Được rồi! Đừng nên tức giận nữa! Nhanh đến chỗ ngồi, bộ phim sắp chiếu rồi." Anh bắt lấy tay của cô, trong lòng một chút áy náy cũng không có.

"Em muốn về nhà..." Diêu Thị Đông dùng sức vung cánh tay, nhưng vẫn không thể nào thoát khỏi bàn tay của anh.

Anh cười cười: "Đừng nói lời ngu ngốc, phim sắp chiếu rồi kìa!"

Vì sợ cô thấp nên bị chắn tầm mắt, anh thật "chu đáo" sắp xếp cô ngồi ở hàng đầu tiên, vì dễ dàng giải thích nội dung của bộ phim anh cũng thật tự nhiên ngồi bên cạnh cô.

Bộ phim kéo dài bốn tiếng đồng hồ, quả thật Diêu Thi Đông ăn chưa được một miếng cơm, ngay từ khi bộ phim được chiếu cô đã sợ đến thét lên liên tục, nắm chặt quần áo của người bên cạnh, thiếu chút là lao vào trong lòng của Đường Ân Khiêm.

"Sau khi xem xong, mỗi người đều sẽ viết vài lời nhận xét! Nếu em chưa xem kỹ có thể xem lại một lần nữa!". Anh cười giống như gió xuân nhưng giọng nói lại tràn ngập ác ý.

"Không cần..." Ông trời ơi! Bây giờ cô không chỉ bị đau dạ dày mà đầu cũng đau đến tê dại.

Vừa rồi, cô vừa khóc, vừa kêu, vừa dùng sức giữ chặt lấy người ở bên cạnh để có cảm giác an toàn. Còn phải chú ý nhìn bộ phim, một chút cũng không dám lơ là.

Còn Đường Ân Khiêm lấy tay chống cằm, hơn nửa thời gian đều dùng để quan sát phản ứng phong phú của cô. Anh cảm thấy thật thần kỳ, có rất ít người có thể cùng một lúc làm ra nhiều biểu cảm và nhiều hành động như vậy, còn làm thật xuất sắc. Cô đúng là có tài năng xuất chúng nha!

Cô thật sự rất thú vị, anh lần đầu biết có một nữ sinh thú vị như vậy, ngây thơ, trong sáng... Đặc biệt là hình như đối với anh cô không có sức miễn dịch. Mỗi lần nhìn anh thì trong mắt luôn sáng lên lấp lánh, giống như là sùng bái thần tượng. Ha ha! Thật là sung sướng!

Thật ra, anh rất ít khi cảm thấy hứng thú với một người. Nhưng mà nhất cử nhất động của cô đều rất ngốc nghếch, ngây thơ gần như

ngu ngốc.. Đường Ân Khiêm suy nghĩ tiếp theo sẽ "chiếu cố" cô thế nào đây!

" A-a-a-a-a.... "

Đang mãi suy nghĩ, bên tai lại nghe được tiếng kêu thê lương của cô. Ôi trời! Cô thật sự kêu lên, nếu mỗi tuần cô đều kêu như vậy thì năm cái Đoàn hội kia sớm hay muộn cũng hợp lại mà chống đối anh. Haiz....Sao lại có người thú vị như vậy chứ! Thật là khiến anh nghĩ mãi cũng không ra.

Diêu Thì Đông cho là bộ phim đã chấm dứt mà thả lỏng thân thể, không ngờ cuối bộ phim lại hiện lên hình ảnh và âm thanh dọa cô sợ đến ngất đi. Sau đó thì có tiếng vỗ tay như sét đánh vang lên.

"Lần này xem phim chỉ có một từ để hình dung--Hay! Hơn nữa còn có âm thanh trực tiếp, quả thực là High đến cực điểm."

"Học trưởng, anh thật tinh mắt. Tìm được tiểu học muội này đúng là tìm đúng người rồi, hiện trường có tiếng hét chói tai làm không khí càng giống như thật." Một học đệ trong nhóm gật đầu khen ngợi.

"Còn cần phải nói sao, anh vừa nhìn thấy cô ấy thì liền biết cô ấy nhất định thích hợp với chúng ta.'. Đường Ân Khiêm kêu ngạo kẻ công, đối với lời ca ngợi của học đệ kia mà vui vẻ nhận.

"Cô ấy tại sao lại ngất đi?" Mọi người đều nhìn đến "nguồn gốc" phát ra âm thanh tuyệt vời kia đang bất tỉnh nằm trong lòng của Đường Ân Khiêm.

"Có lẽ cô ấy quá hưng phấn." Đường Ân Khiêm hơi hột nói. Nói nhảm! Cô chưa ăn cơm, còn thét chói tai liên tục, dùng sức túm lấy anh khó trách vì mất sức ngất xỉu.

Cô té xỉu ở đây cũng không phải là chuyện gì mới lạ. Vì thế mọi người nhanh chóng thu dọn đồ đạc. Còn cô, đương nhiên là do Hội trưởng chịu trách nhiệm rồi!

"Haiz! Lãng phí đồ ăn là hành vi không tốt nha!" Đường Ân Khiêm cúi đầu nhìn thức ăn của cô ngay cả một miếng cũng không ăn thuận miệng dạy dỗ.

Tất nhiên là người trong lòng vẫn không phản ứng, anh lấy tay chọc chọc má hồng hào của cô nói: "Thì Đông, đừng ngủ, tan học rồi, có thể về nhà.". Thử mấy lần như vậy, cô vẫn như cũ ngủ say. Anh cuối cùng bỏ qua việc gọi cô dậy, dù sao cũng đã từng ôm qua cô.

Một tay cầm ba lô của hai người lên, một tay ôm lấy cô vào trong lòng, không quay đầu lại nói với mọi người: "Đi trước." Sau đó vui vẻ đi ra ngoài.

Đường Ân Khiêm lái xe đến trước cửa nhà họ Diêu, đem "thi thể" ôm xuống xe đi đến cửa, sau đó ấn chuông cửa.

"Ai đó?". Phía sau cửa truyền ra giọng nữ hiền lành ấm áp.

"Chào bác gái, cháu là học trưởng của Thì Đông, cháu đưa em ấy về nhà". Anh lễ phép chào hỏi.

Nghe trả lời mẹ Diêu nghi ngờ mở cửa ra thì thấy con gái bảo bối nằm trong lòng một người con trai, không nhận được sợ hãi.

"Đông Đông!" Mẹ Diêu kêu lên sợ hãi, chạy về phía trước lo lắng hỏi: "Nó bị làm sao vậy?"

"Bác gái không cần lo lắng, Thì Đông bởi vì xem phim kinh dị mà bị dọa ngất xỉu."

"Phim kinh dị?" Về mặt mẹ Diêu buồn cười, Đông Đông chưa bao giờ xem phim kinh dị.

"Dạ, vâng ạ. Thì Đông cứ lôi kéo cháu cùng xem với em ấy. Không ngờ em ấy lại bị dọa đến ngất đi." Đường Ân Khiêm cười ôn hòa, một chút cũng không thấy mình nói có gì sai. Đúng là cô "kéo" anh "cùng" cô xem mà!

"Ôi!". Mẹ Diêu chịu không nổi vỗ cái trán. "Con bé này chắc là bị điên rồi! Từ nhỏ đã sợ quỷ đến muốn chết. Lại còn không biết tự lượng sức mình, chạy đi xem phim kinh dị." Mình sao có thể sinh ra đứa con gái ngốc như vậy chứ?

"Đúng vậy! Hôm nay cháu mới biết được là Thì Đông rất sợ quỷ." Trên mặt Đường Ân Khiêm vẫn duy trì nụ cười, nói hùa theo. Hóa ra từ nhỏ cô đã sợ quỷ rồi nha! Thảo nào phản ứng của cô lúc nào cũng đều kịch liệt làm cho người ta không tưởng tượng nổi.

"Ngại quá, thật sự là đã làm phiền cháu, con bé này thật là!". Mẹ Diêu cảm thấy đã làm phiền người lạ như vậy thật không tốt vội vàng mời anh vào trong nhà.

Đường Ân Khiêm ôm Thì Đông lên trên giường xong, vẫn không quên đắp chăn thay cho cô để tránh cô bị cảm lạnh mà có cơ xin phép nghỉ học. Như vậy anh không thể trêu chọc cô để tiêu khiển nữa.

Những hành động của anh đều nằm trong mắt của mẹ Diêu, thật là rất dịu dàng, rất chu đáo. Bà đang muốn hỏi rõ ràng quan hệ của anh cùng con gái. Cho nên ngay lập tức mời anh xuống lầu cùng nhau uống trà, nói chuyện phiếm.

"Cậu đây là ..."

"Bác gái, cháu tên là Đường Ân Khiêm, bác có thể gọi cháu là Ân Khiêm hoặc là A Khiêm." Anh vẫn là một mực lễ phép. Ấn tượng của mẹ Diêu đối với anh lại tăng thêm vài phần tốt đẹp.

"Ai yêu! Bác sẽ gọi cháu là A Khiêm! Haha ..."

Mẹ Diêu cao hứng che miệng cười

"A Khiêm này! Mặc dù hỏi như thế này thật đường đột, nhưng ...Cậu có phải là bạn trai của Đông Đông?"

Nghe vậy, đầu óc Đường Ân Khiêm tạm dừng hoạt động trong ba giây. Sau đó trong đầu nhanh chóng đưa ra quyết định, lộ ra nụ cười có lỗi, áy náy nói: "Thật xấu hổ quá, đến bây giờ cháu mới đến gặp bác."

Ha ha! Anh thật là thông minh, trước tiên đem cô cột bên người, về sau nha đầu này cho dù có chấp cánh cũng không thể bay được!

Mẹ Diêu nghe xong, không khỏi mừng thầm trong lòng, ngoài miệng lại cố ý nói: "Đông Đông cũng thật là. Sao lại không nói gì với bác chứ!" May mà cậu ta là một người tốt, nên tha thứ cho con gái việc này vậy!

"Bác gái, là lỗi của cháu. Lúc mới quen, cháu muốn đợi khi chúng cháu thân thiết hơn mới đến gặp người nhà... "

"Không sao! Không sao! Nhưng mà con gái bác từ nhỏ đã có vẻ chậm chạp, làm phiền cháu chiều cổ nó nhiều hơn."

"Không phải như vậy đâu? Bác gái dạy dỗ rất tốt, Thi Đông tính cách ngây thơ, lãng mạn và trong sáng, thật là rất đáng yêu!". Đúng là vô cùng ngây thơ, đơn giản là "Ngu ngốc".

Con gái mình được khen ngợi như vậy, người làm mẹ có ai lại không vui?

"Ha ha! Phải vậy không? Nó từ nhỏ thích làm nũng, ba nó cũng cưng chiều nó quá mức nên khó tránh có chút tùy hứng. Cháu nên khoan dung nhiều hơn một chút. A Khiêm này! Chẳng trách nó lại thích cậu, cháu lớn lên có lẽ một người đáng tin cậy lại dịu dàng. Bác nói nhỏ với cháu, con bé này có chút yêu thích ba nó, bác còn lo lắng nó không quen được bạn trai đấy! Haha!". Bà thật vui vẻ đem bí mật của con gái nói ra.

Đường Ân Khiêm cười yếu ớt, trong lòng lại tà ác nghĩ: Aí chà! Càng hiểu biết về cô anh lại càng cảm thấy cuộc sống tương lai thật vô cùng tươi đẹp!

"Con gái ngọc của bác có ưu điểm là sẽ không ghi hận người khác. Mặc kệ người ta đối xử với nó không tốt, một khi đã giúp đỡ nó, nó sẽ lập tức quên hết những chuyện không vui". Mẹ Diêu đã đem anh làm người một nhà, không suy nghĩ đem "Nhược điểm" của Diêu Thì Đông nói ra. Không biết đã đem nhược điểm của con gái mình rơi vào tay của một kẻ xấu xa.

Mẹ Diêu nói về con gái mình thì vui vẻ nói liên miên không dừng lại được, Đường Ân Khiêm kiên nhẫn lắng nghe làm cho bà tăng thêm vài phần cảm tình. Cho đến hai tiếng đồng hồ sau, trên lầu truyền ra tiếng thét chói tai quen thuộc.

"Đúng là đứa ngọc, chắc chắn là bị dọa rồi. Mỗi lần xem phim kinh dị sẽ mơ thấy ác mộng đến mấy tuần, còn phải đưa nó đi chơi cho bớt sợ, đã như vậy mà còn dám xem phim kinh dị". Mẹ Diêu thở dài trách mắng con gái nhát gan này.

"Bác gái, để cháu đi lên thăm em ấy, thời gian cũng không còn sớm, hỏi thăm xong cháu sẽ đi trước. Quấy rầy bác lâu như vậy, chắc là đã làm chậm trễ thời gian làm bữa tối, thật là ngại quá". Mẹ Diêu nhìn đồng hồ trên tường, lúc này đã sắp bảy giờ.

"Xem kìa, đã nói lâu như vậy. Cháu nhanh lên xem nó một chút đi! A Khiêm này! cháu có muốn ở lại ăn cơm cùng gia đình bác không?"

"Xin lỗi bác, trong nhà có nấu cơm phần của cháu, hơn nữa chưa nói với người nhà mà ăn ở bên ngoài cũng không được tốt lắm." Anh cười cười cảm kích. Trong lòng hết sức rõ ràng, mẹ Diêu có ấn tượng rất tốt với mình.

"Cũng đúng! Cũng đúng!" Mẹ Diêu cười không khép miệng. Thật sự là một đứa trẻ tốt mà!

Đường Ân Khiêm khi đứng trước phòng Diêu Thì Đông thì cô vẫn đang thét chói tai. Anh mở cửa phòng cô, đi đến bên giường ôm cô vào lòng, nhẹ giọng trấn an nói: "Không có việc gì! Không có việc gì! Thì Đông, đó chỉ là mơ thôi!"

"Năm mơ?" Hai mắt Diêu Thì Đông nhắm chặt, đôi mắt ngập nước hỏi. Thần trí của cô đang trong trạng thái mơ hồ.

"Đúng! Đó chỉ là mơ. Em xem, ở đây không có quỷ mà?" Anh dịu dàng khuyên cô mở mắt ra.

Diêu Thì Đông cẩn thận mở mắt nhìn hết xung quanh, nhẹ nhàng thở ra "Không có quỷ.....Không có quỷ.....Cảm ơn...." Đang muốn ngẩng đầu lên nói cảm ơn, lại nhìn thấy gương mặt tuần tú khiến cô muốn trốn tránh như gặp rắn rết. Anh nhanh chóng phát hiện ra ý đồ của cô, nhanh chóng che miệng cô lại, đúng lúc cô lại muốn hét lên.

" Không được phép kêu thì anh mới buông ra!". Tiếng nói trầm thấp vang lên, cười nói.

Cô nhanh chóng gật đầu, anh vừa mới buông tay cô lập tức lui ra sau, lui lui đến góc giường có chút tức giận hỏi: " Anh vì sao lại ở nhà em?"

"Thì Đông! Em làm anh thật đau lòng. Em té xỉu, là anh đã đưa em về nhà!" Mặt anh hơi trầm xuống, có chút oán trách sự vô tình của cô.

"Vây.....Vây anh nhanh đi về đi!" Cô vẫn sợ hãi dán sát vào cuối giường.

Đường Ân Khiêm thu hết vào trong mắt, trầm giọng nói: "Thì Đông, không thể không lễ phép như vậy." Anh coi như cô là một đứa trẻ đang làm việc sai trái mà dạy dỗ.

"Vây.....Vây cảm ơn anh." Cô sợ uy nghiêm của anh không tình nguyện nói. Nhưng trong lòng lại nghĩ anh nhanh chóng rời khỏi đây.

"Thật là không có thành ý!" Anh nhú mi, thản nhiên nói làm cho Thì Đông run lên.

"Em rất thành ý." Diêu Thì Đông khản trương nói lớn tiếng, sợ anh hiểu lầm, không biết lại muốn dùng biện pháp gì chỉnh cô.

"Lại đây." Anh vẫy tay.

"Anh muốn làm gì..." Giọng cô co rúm lại.

"Đây là nhà của em, anh có thể làm gì được em?" Anh tức giận nói. Cô nàng này đang sợ anh muốn chết, lẽ nào cô cũng không nhớ đây chính là nhà của mình sao!

Bất đắc dĩ, Diêu Thì Đông lấy tốc độ rùa bò đến trước mặt hắn.

"Buổi trưa em chưa ăn gì, nhất định là đói bụng lắm rồi đúng không?" Anh sờ sờ cái trán của cô.

Cô sợ hết hồn. Đột nhiên sao anh lại quan tâm cô?

"Sau này ba bữa em phải ăn đúng giờ. Anh sẽ không để em vừa xem phim vừa ăn cơm." Anh hứa hẹn nói.

Hix! Cô có chút cảm động.

"Nghe mẹ em nói, em xem phim kinh dị sẽ đi chơi cho bớt sợ?" Không chút nào keo kiệt anh triển khai sức quyến rũ.

Cô đáng thương gật đầu.

"Được rồi, Ngày mai mấy giờ em tan học?" Mắt cô cảnh giác nhìn anh. Anh lại muốn làm gì?

"Mấy giờ". Anh hơi nhú mi, có chút không kiên nhẫn lặp lại.

"Ba giờ..." Cô cúi đầu. Chúa ơi! Cô không chịu nổi thường xuyên bị tra tấn như vậy. Buổi chiều ngày mai vẫn nên trốn học thì hơn..... <http://diendanlequydon.com>

"Vậy em ngoan ngoãn ngồi ở phòng học chờ anh. Anh mang em đi chơi để bớt sợ." Anh nghĩ tới cái gì lại nhìn chăm chăm vào mái tóc đen trên đầu cô.

Cô kinh ngạc nhìn anh, mắt to chớp chớp nhìn anh.

"Sao lại nhìn anh như vậy?" Có chút buồn cười anh nói, thuận tiện xoa hai má của cô, cảm xúc thật tốt.

Vừa rồi cùng với mẹ Diêu "nói chuyện", anh mới biết, nếu muốn cho Diêu Thì Đông luôn ở trạng thái tốt nhất, ngẫu nhiên cho cô chút ân huệ là điều cần thiết.

"Đâu có!" Cô then thùng đỏ mặt. A.a.a.a....Rất đẹp trai, học trường nhìn thế nào vẫn rất đẹp trai. Thật ra thì anh cũng không có xấu xa như vậy! Ít nhất anh còn chủ động muốn dẫn cô đi chơi cho bớt sợ, không phải sao?

"Mẹ của em đang ở dưới lầu nấu cơm, vậy là em có thể ăn cơm rồi. Em phải ăn nhiều một chút, nhìn em gầy quá." Hai lần ôm cô về nhà đều cảm thấy cô rất nhẹ, giống như gió thổi là sẽ bay.

Diêu Thì Đông vô lực trợn mắt một cái. Làm ơn! Không biết là vì bị ai áp bức mà cô mới gầy đi. Cô khó chịu thâm oán, đương nhiên cô chỉ dám len lén oán giận trong lòng.

"Mẹ em đã trở về?" Cô chậm chạp tiêu hóa tin tức này.

"Nghe nói vừa mới đi công tác ở núi trở về." Nhịn không được anh lại véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Kỳ quái, làn da của cô sao lại có xúc cảm tốt như vậy.

"Vậy...mẹ em...trông có vẻ tức giận không?" Diêu Thì Đông thật cẩn thận hỏi thăm, hoàn toàn không chú tới hành vi của anh.

"Không có, tâm tình còn rất tốt, anh và mẹ em còn trò chuyện rất lâu đó!" Lại sờ mặt của cô muốn cô yên tâm.

"Vậy là tốt rồi.....". Cô thở dài nhẹ nhõm một hơi.

"Anh phải đi về đây. Em phải ngoan ngoãn nha!" Đường Ân Khiêm vỗ mặt của cô rồi đứng lên.

"Anh phải về sao?" Nhanh như vậy, cô lộ ra biểu tình mất mát.

Lông mày Đường Ân Khiêm nâng lên, khóe miệng khẽ nhếch. A....xem ra cho đi một chút ân huệ nhỏ nhưng có hiệu quả thật là lớn!

"Cũng đã khuya. Ngày mai gặp lại. Tạm biệt." Nội tâm anh đang cười trộm không thôi nhưng trên mặt lại lộ ra vẻ lịch sự.

"Được rồi... Học trưởng! Tạm biệt!" Diêu Thì Đông lưu luyến vẫy tay với anh.

Anh đi rồi. Cô lại nằm xuống giường tự mình tưởng tượng, thật ra tất cả mọi việc trên cô trước đó đều là đùa giỡn thôi phải không? Anh vừa rồi rất dịu dàng....Quả nhiên biểu tình dịu dàng là thích hợp nhất với khuôn mặt của anh....Haha! Anh đúng là hoàng tử của cô!

Trên bàn cơm, mẹ Diêu vẫn hưng phấn bàn tán về Đường Ân Khiêm.

"Đông Đông này! Vị học trưởng kia của con đúng là không tồi nha! Con cần phải biết quý trọng người ta." Mẹ Diêu thật sự rất sợ Đường Ân Khiêm vừa thấy con gái mình ngốc nghếch thì hối hận. Rất không yên tâm mà dặn dò, thật không hiểu nổi con gái ngốc này gặp phải vận may gì, lại có một người bạn trai tốt như vậy.

Diêu Thì Đông sừng sốt đem chén cơm để xuống bàn. Mẹ cô rất ít khi khen ngợi người nhà! Hi hi! Chắc là không sai đâu! Học trưởng nhất định là người rất tốt. Ngay cả mẹ cũng nói anh tốt, vậy khẳng định anh tốt lắm.

"Mẹ, mẹ nói quý trọng cái gì?" Tâm tình của cô tốt nên khẩu vị cũng trở nên ngon hơn.

"Mẹ nói, con có một học trưởng tốt như vậy, con hẳn là cảm thấy rất may mắn." Mẹ Diêu xấu xa nhìn con gái một cái, nhìn đến cô phải thẹn thùng, cố ý giả ngu.

"Đúng vậy! Học trưởng là người tốt lắm. Hơn nữa anh ấy lớn lên đẹp trai như vậy." Nói đến cuối cùng, Diêu Thì Đông vẫn là coi trọng bề ngoài hơn bên trong xấu xa của người kia.

Chương 3

Đại học, ngoại trừ chơi đùa ra thì quan trọng nhất chính là yêu đương. Mà Diêu Thì Đông lại chính là một thiếu nữ thích mơ mộng nên rất khát khao đến việc yêu đương khi học đại học.

Mặc dù bên cạnh có một người rất đẹp trai khiến cô vừa gặp đã yêu...Không được! Cô nhanh chóng lắc đầu đem khuôn mặt đẹp trai kia ném ra khỏi đầu. Rõ ràng là cô biết hết thói hư tật xấu của anh mà vẫn thường xuyên bị vẻ ngoài của anh mê hoặc đến nỗi quên cả đề phòng anh.

Không cần lo lắng. Cô tự nói với mình. Đợi khi cô tìm được tình yêu thì cho dù là Legolas có đứng trước mặt cô thì cô cũng không dao động huống chi là cái tên xấu xa Đường Ân Khiêm kia.

Nghĩ đến đây, cô liền ngửa mặt lên trời cười to.

Đường Ân Khiêm! Anh cứ chờ xem. Rất nhanh tôi sẽ không còn bị khuôn mặt anh mê hoặc nữa!

Dương Khải Ca dùng ánh mắt khinh thường nhìn cô một cái, sau đó đi tới sờ sờ cái trán của cô, nhỏ giọng thì thầm: "Không xong rồi! Không lẽ cô ấy bị ức hiếp đến mức điên luôn rồi?"

Diêu Thì Đông không có để ý đến hành động của Dương Khải Ca, ánh mắt tràn đầy hi vọng, lớn tiếng tuyên bố: "Thứ bảy tuần này chúng ta có buổi gặp mặt với trường Đại học T. Nhất định mình sẽ có bạn trai trong thời gian ngắn nhất!" Cô cho rằng chỉ cần cô có bạn trai thì có thể thoát khỏi ác ma Đường Ân Khiêm.

"Sao? Bạn cuối cùng cũng đã tỉnh ngộ rồi sao?" Dương Khả Ca dùng ánh mắt có thể nói là vui mừng mà nhìn cô.

"Hừ! Mình đã hoàn toàn tỉnh ngộ." Diêu Thì Đông kiêu ngạo thờ phì phì bằng lỗ mũi nói: "Mình đã biết rõ khuôn mặt của anh ta rồi. Mình sẽ không bị gương mặt đó xoay đến không phân biệt Đông Tây Nam Bắc nữa. Mình muốn được tự do! Yeah!". Cô càng nói càng cảm thấy tràn đầy tự tin.

"Với một người bình thường mà nói thì bạn thật chậm hiểu khiến người khác không thể tưởng tượng nổi. Bạn biết không? Mặc dù ấn tượng của lần đầu tiên rất mạnh mẽ nhưng mà chưa có ai như bạn bị anh ta gạt đến n lần. Vậy mà chỉ cần anh ta hơi dịu dàng một chút là bạn đã tin ngay rồi. Thật sự là bạn có thể được ghi tên vào trong danh sách bảo vật cấp quốc gia luôn rồi đó." Dương Khả Ca không nén nổi vui mừng mà vỗ tay.

"Bởi vì mình rất thích khuôn mặt của anh ấy chứ sao.....". Diêu Thì Đông nhỏ giọng lầm bầm. Bây giờ khi nghĩ lại mọi chuyện vẫn khiến cô đau lòng. Thật ra thì cô luôn biết rất rõ ràng là anh luôn lừa cô, nhưng ... cô không chịu tin rằng đằng sau khuôn mặt đẹp trai kia là một người có lòng dạ độc ác như vậy.

"Đàn ông trên đời này có rất nhiều mà. Bạn cần gì phải cố chấp thích cái tên bên ngoài tô vàng nạm ngọc bên trong thối rữa mà giả dối kia?" Dương Khả Ca không thể nào hiểu nổi, anh ta rất đẹp trai sao?

Đến thứ bảy, Diêu Thì Đông đặc biệt ăn mặc thật đẹp. Rót cuộc cũng có lúc được nhìn thấy mặt trời rồi!

Chị của cô còn giúp cô tạo một kiểu tóc xinh đẹp, là kiểu tóc với cái đuôi ngựa hơi nhếch lên. Kết hợp với bộ đồ áo liền quần ngắn, nhìn thế nào cũng cảm thấy thật trẻ trung và xinh đẹp.

Mẹ Diêu đi đến phòng của con gái thì thấy cảnh con gái lớn đang giúp con gái nhỏ ăn mặc đẹp như vậy liền hỏi: "Đông Đông à! Con đi ra ngoài cùng với A Khiêm sao?"

"Hừ!" Nghe mẹ nhắc tới anh, Diêu Thì Đông nói có vẻ ghét bỏ: "Con muốn đến buổi gặp mặt tập thể."

Mẹ Diêu ngạc nhiên, chẳng lẽ hai đứa cãi nhau. Bà vội vàng chạy xuống lầu gọi điện thoại: "A lô! A Khiêm phải không? Bác là mẹ của Diêu Thì Đông. Con và Đông Đông cãi nhau đúng không? Nếu không tại sao nó la hét muốn đi gặp mặt tập thể?"

Diêu Thì Đông giữ bí mật suốt nửa ngày chỉ sợ Đường Ân Khiêm biết được sẽ phá hỏng kế hoạch của cô. Cô còn đặc biệt nhờ bạn bè trong lớp không được để lộ tin tức. Thế nhưng cô cũng không nghĩ đến mẹ mình lại là gian tế tiết lộ tin tức cho kẻ địch.

Trong lúc Diêu Thì Đông đang vui vẻ chuẩn bị đi ra khỏi nhà thì chuông cửa vang lên. Cô cho là chắc là bạn cô đến đón nên nở nụ cười thật tươi đi mở cửa. Vừa mở cửa, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền biến sắc, suýt chút nữa là đã khóc rồi.

"Học ... học trường?" Mắt của cô mở to giống như mắt ếch, không dám tin mà lên tiếng.

"Thì Đông!" Đường Ân Khiêm thoải mái dựa vào cánh cửa, vui vẻ nói: "Em mặc đẹp như vậy chẳng lẽ là em biết hôm nay anh

muốn dẫn em đi chơi?"

"Hả?" Bỗng nhiên Diêu Thì Đông có cảm giác như cô đang ở trên thiên đường mà rơi xuống địa ngục.

Anh cho cô một nụ hôn rồi cười nói: "Nếu em đã chuẩn bị xong. Chúng ta đi thôi!" Anh nhanh chóng kéo tay của cô, rất tự nhiên đi ra khỏi nhà cô.

"Đợi...đợi...đợi...đợi.... chút". Hai chân của cô liều mạng níu kéo không cho anh kéo cô đi tiếp.

Anh quay đầu lại nhíu mày nhìn cô, ánh mắt có chút lạnh: "Làm sao vậy? Chẳng lẽ em còn có chuyện gì khác?" Cô cũng thật to gan, dám ở sau lưng anh mà lên đi gặp mặt xem mắt, xem ra anh "Giáo dục con người bằng hành động gương mẫu" còn chưa đủ.

Diêu Thì Đông vốn muốn lớn tiếng nói là: "Em muốn đi xem mắt!" nhưng khi nhìn thấy ánh mắt âm trầm của anh, lại nói: "Không có gì, không có gì..."

Lập tức anh thay đổi sắc mặt, mặt mũi cười hiền lành nói: "Vậy chúng ta đi thôi!"

Anh cười một cái, Diêu Thì Đông sẽ bị mê hoặc. Đêm buổi xem mắt, quyết tâm cũng như lời thề của chính mình mà ném ra sau đầu. Cô ngây ngốc để cho anh nắm mũi dẫn đi.

"Học trưởng! Anh đưa em đi đâu vậy?" Cô vui mừng hỏi, hai mắt lấp lánh ánh sao.

"Đến một nơi rất đẹp." Anh nhìn cô thần bí cười, nói.

Diêu Thì Đông không có chút cảnh giác nào. Haiz! Thiếu nữ đang chìm đắm trong tình yêu quả thật là ngu ngốc, ngây thơ cho là ác ma sẽ đưa cô đi chơi.

Bởi vì địa điểm khá xa nên cô liền ngủ một giấc, ngủ đến khi tới nơi luôn. Tới nơi, anh gọi cô tỉnh. Cô tỉnh dậy thì phát hiện ra bọn họ đang ở một thành phố xa lạ.

"A! Đây không phải là Đài Bắc?" Cô nghi ngờ nhìn xung quanh một chút, phong cảnh thật là xa lạ!

"Ồ đây là Gia Nghĩa!" Anh cười cười, tốt bụng trả lời nghi ngờ của cô.

"Gia Nghĩa?" Cô hoảng sợ, thật sự là có ý muốn bỏ chạy ở trong đầu. Cô nhìn lên đồng hồ báo thức ở trên xe thì phát hiện đã sắp tới trưa rồi "Mình đã ngủ lâu như vậy sao!"

"Xuống xe đi." Anh cẩn thận giúp cô mở cửa xe. Nghe lời cô bước xuống xe thì thấy trước mắt là một ngôi nhà cũ có mái đỏ, xung quanh trồng trái. Cô chợt có dự cảm không tốt.

"Học trưởng! Chúng ta đang đi đâu vậy?" Cô bắt đầu hỏi hận rồi. Cô cảm thấy cô mà lên xe của anh chính là một sai lầm nghiêm trọng.

"Đây là..." So với cô, anh có vẻ mặt nhàn nhã làm cho người khác không biết được ý định của anh.

"Đây là... là nơi nào vậy?" Cô lặng lẽ đi sát vào anh. Mặc dù bây giờ là ban ngày nhưng mà cô cảm thấy có một chút lạnh lẽo khác thường.

"Nhà hoang!" Anh nói xong, nhìn thấy cô co rút lại một chút, trong lòng dâng lên khoái cảm trả thù. Hừ! Anh chính là loại người có thù là phải trả. Cô muốn đấu cùng anh, có luyện mười năm nữa cũng không thắng được anh!

Cô nhìn chằm chằm anh, lui từng bước một cho đến khi xác định đã đủ xa, mới dám lớn tiếng nói: "Hẹn gặp lại!" Sau đó bắt đầu chạy như điên.

Cô bị điên rồi mới đi với anh vào đó! Hẹn hò sao? Đây căn bản là giết người mà! Cô sao lại ngốc như vậy, ngốc đến mức tin lời anh nói. Nếu để bạn tốt biết được không phải sẽ bị cười đến mất hết mặt mũi luôn sao?

Đường Ân Khiêm đem người chạy được mấy bước kéo lại, đôi mắt đẹp nhìn cô có chút co rút: "Em muốn chạy trốn?"

Có lẽ là gần đây đối xử với cô quá tốt rồi. Rất tốt! Anh sẽ giúp cô "Ôn lại chuyện cũ". Cô thế nhưng dám lừa anh đi xem mắt.

Đường Ân Khiêm càng nghĩ càng giận, hóa ra là dọa cô mấy lần thì lá gan cũng trở nên lớn hơn rồi. Vậy thì tốt, hôm nay sẽ thử xem lá gan của cô lớn đến mức nào!

Một tay anh cầm tay cô, một tay che ánh mặt trời quan sát ngôi nhà, bộ dạng rất có tinh thần mạo hiểm: "Nào! Chúng ta đi vào!"

"Không muốn!" Diêu Thì Đông cố gắng làm khó dễ anh, chỉ còn không có ôm bắt đùi anh mà cầu xin.

"Thì Đông! Em làm như vậy anh không thể đi được." Anh hơi nhúu mày, cúi đầu nhìn xuống cái người đang dính vào trong ngực của mình.

Chính xác là không muốn cho anh bước đi đây! Cứ như vậy mà đi vào ngôi nhà ma, cô vốn yếu bóng vía ngộ nhỡ bị ma nhập vào người thì sao? Lỡ như cô bị ma ám thì phải làm cái gì? Hu hu...người này sao lại không có lương tâm như vậy chứ?

Đường Ân Khiêm thấy cô sợ đến chân mềm nhũn, trong lòng thoáng qua một chút áy náy nhưng mau chóng nhớ đến việc cô lừa anh đi xem mắt mà tức giận. Anh liền ôm cô bước nhanh đi vào trong ngôi nhà ma. Diêu Thì Đông nhắm chặt hai mắt lại, cái đầu nhỏ chôn ở trong ngực của anh, cả người run lên. Anh đang muốn buông cô ra, cô lại dùng sức ôm chặt cổ của anh, nếu như thật sự anh cố gắng kéo cô ra thì có khả năng cô sẽ siết cổ anh đến chết. Khi hai người vào trong ngôi nhà ma, bốn phía lại truyền đến tiếng nói chuyện náo nhiệt, hơn nữa cô lại cảm thấy rất quen thuộc.

"Học trưởng! Không phải anh nói không đến được sao?" Một giọng nữ nhẹ nhàng giống như ma nữ vang lên, nghe thấy có chút quen thuộc.

"Đang lái xe, đột nhiên nghĩ tới thì đã đến nơi rồi." Anh giải thích đơn giản. Đúng vậy! Anh nghĩ đến lá gan bé như con kiến của cô nên mới không có ý định tham gia hoạt động lần này. Nhưng mà cô đã bắt nạt thì đừng có trách anh bất nghĩa! Muốn bỏ anh đi tìm người con trai khác! Hừ! Đợi kiếp sau đi!

"Cô bé này sao một chút tiến bộ cũng không có. Muộn như thế này mới đến." Một giọng nam vang lên vừa như than thở vừa như đồng tình. Cuối cùng Diêu Thì Đông cũng to gan lên hé mắt ra nhìn, cảnh tượng náo nhiệt trước mắt khiến cô sửng sốt. Trước mắt cô, đều là những thành viên của "lâu đài Tùng Hạc", bọn họ đang ở trong ngôi nhà ma này mà ... nướng thịt?!!!

"Suýt!" Là một thành viên trong Đoàn Vampire, ngón trỏ đặt trên môi, giống như có bí mật không muốn người khác biết, nhỏ giọng nói với cô: "Chúng ta lén nướng thịt ở trong này, không được nói ra bên ngoài đây!"

"Phụt!" trước mắt là hình ảnh quỷ dị lại buồn cười hại Diêu Thì Đông thiếu chút nữa là cười ra tiếng, bất chợt khiến cho cô không cảm thấy sợ hãi nữa. Nhưng Đường Ân Khiêm cũng không có tốt bụng như vậy, anh tuyên bố: "Tối nay tất cả mọi người muốn ở lại đây đó!"

"Cái gì?" Cô kêu to, sau đó dưới ánh mắt nhìn chăm chú của anh mới phát hiện ra cô quá kích động. Cô vội vàng nở nụ cười gượng gạo, lấy mẹ mình ra làm bìa đỡ đạn: "Em ... ý em là, mẹ em sẽ lo lắng nếu em qua đêm ở bên ngoài."

Đường Ân Khiêm cười haha, ngay tại chỗ lấy ra điện thoại di động, nhanh chóng bấm số của nhà cô, "Anh lập tức gọi điện thoại đến nhà em xin phép!"

"Không cần đâu ..." Diêu Thì Đông khẩn trương giật lại điện thoại của anh. Anh làm như vậy mà được sao? Mẹ của cô không biết được có gì không đúng, tin tưởng anh muốn chết luôn.

"Thì Đông! Em biết không? Đột nhiên anh có linh cảm muốn tìm người để nói chuyện một chút." Anh trầm lặng nói. Còn Diêu Thì Đông thì ngây ngốc một chút, không hiểu ý của anh muốn nói gì.

"Haiz! Anh nói là. Nếu như mà em có chuyện gì nhất định là phải nói với anh. Nếu không, khi anh có chuyện muốn tìm em mà em lại đang có hẹn với người khác thì sao? Em thấy có đúng không?" Anh dịu dàng ám chỉ cô, bất cứ chuyện gì cũng không thể gạt được anh. Không biết với đầu óc ngu ngốc của cô có nghe hiểu được ám chỉ trong lời nói của anh.

"Vâng! Học trưởng nói đúng." Cô đáng thương nói. Anh mà đã nói thì cô đâu dám nói không.

"Em phải nhớ, học trưởng cũng là vì muốn tốt cho em. Trong xã hội này có rất nhiều đàn ông hư hỏng. Em cũng không quá thông minh, không khéo lại bị người ta lừa gạt thì sao? Cho nên, em nên chuyên tâm vào việc học hành, đừng suy nghĩ lung tung. Về sau ra xã hội mới có thể ngẩng đầu lên làm người, cống hiến sức mình cho xã hội cho đất nước, hiểu chưa?" Anh nói chuyện rất ôn hòa, ân cần dạy bảo. Đâu có học trưởng nào quan tâm cô như anh chứ!

"Hiểu ... " Cô đã hiểu, sSao mà có thể không hiểu cho được? Nhất định là đã có người nói cho anh biết về buổi xem mắt đó. Đáng ghét! Là ai nhiều chuyện mà nói cho anh biết?

Anh hài lòng nở nụ cười, hết sức vui mừng vì cô đã nghe lời dạy dỗ đúng đắn của anh.

"Như vậy ... chúng ta về sớm một chút nhé!"

Cho đến khi hai người rời khỏi ngôi nhà ma thì đã mười giờ tối. Mà cả đám người còn lại thì vẫn còn đang ở lại để nghiên cứu ngôi nhà ma này.

Từ đó về sau, Diêu Thì Đông biết là trước khi anh tốt nghiệp thì cô không thể nào tham gia các buổi xem mắt khác. Bởi vì cái giá phải trả là quá lớn.

"Buông tha đi, đây là lỗi của em, em không nên không buông tay, anh cũng nhanh đi đi, không cần phải tiếp tục hành hạ em ... Buông tha đi ..." Diêu Thì Đông vừa thu dọn sách vở, vừa vui vẻ hát bài "Giải thoát".

"Tâm trạng của em hình như cũng không tệ?" Giọng nam có chút lạnh lùng đột nhiên vang lên ở sau lưng cô.

Diêu Thì Đông sợ đến mức nhảy dựng lên, quay đầu lại thì thấy sắc mặt buồn bực không vui của anh liền vội vàng phủ nhận: "Không có! Không có! Học trưởng, chắc là anh đã nhìn lầm rồi!" Đùa sao? Cho dù là thoải mái thì cũng phải để ở trong lòng. Sao mà có thể để cho anh phát hiện được!

"Thì ra em thấy anh sắp tốt nghiệp thì vui vẻ như vậy?". Anh lạnh lùng liếc mắt nhìn cô một cái. Chỉ cần nhìn mặt cô cứng lại là anh biết mình đã đoán trúng.

"Không phải như vậy đâu! (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Học trưởng" Diêu Thì Đông cười ha ha. Chết tiệt! Anh đừng có nhạy cảm như vậy chứ!

Nhìn thấy cô khăn trương như vậy, sắc mặt anh bất giác chuyển sang ôn hòa, "Không lẽ có chuyện vui gì sao?"

"Vâng ... Đúng vậy!" Chuyện vui duy nhất của cô bây giờ là cô sắp được tự do.

"A! Chuyện vui gì? Nói cho anh nghe một chút." Đường Ân Khiêm chợt nhíu mày, tha cho phản ứng phong phú của cô.

"Là ..." Sao bây giờ? Làm sao mà nói cho anh biết được?

"Là?"

"Là...Thời tiết hôm nay thật đẹp! Phong cảnh cũng rất xinh đẹp!". Ánh mắt của cô cứ nhìn đông nhìn tây, trên mặt biểu hiện rõ sự chột dạ.

Thấy thế, Đường Ân Khiêm không nhịn được liền bật cười, theo thói quen véo khuôn mặt nhỏ nhắn của cô. Ngắc đầu lên nhìn anh đầy tức giận. Vừa mới vui vẻ cô liền nhanh chóng hoảng sợ. Cho dù đã quen biết anh được một năm rồi nhưng mà cô vẫn chưa quen được cảm xúc khác thường khi anh sờ mặt cô.

"Em nha! Học một chút khôn khéo đi. Không nên một bộ dạng ngu ngốc, rất dễ bị người khác khi dễ." Anh làm ra bộ dạng học trưởng quan tâm học muội, nói.

Diêu Thì Đông nhất thời sững sốt. Cái tên ác ma này nói gì? Khi dễ cô nhiều nhất không phải là anh sao? Anh có tư cách gì mà nói như vậy?

"Cũng chỉ có anh mới khi dễ em thôi!" Rất bất mãn cô đá cục đá nhỏ ở dưới chân mà oán trách. Dĩ nhiên là nói rất nhỏ rồi.

"Sao?" Ác ma nhếch lông mày.

Cô vội vàng cười lấy lòng nói: "Không có gì! Không có gì!"

"Cuối tuần này chính là buổi tốt nghiệp rồi.... " Giọng của Đường Ân Khiêm chợt có chút buồn bã và cô đơn.

"Đúng vậy! Đúng vậy!" Cô ước gì ngày mai sẽ là buổi tốt nghiệp luôn ấy chứ!

"Em sẽ đến chứ?" Mặc dù là câu hỏi, nhưng trong giọng nói tràn đầy ép buộc không được từ chối.

"Nhưng... Nhưng chịu trách nhiệm đưa tiền là của các đàn anh đàn chị năm ba..." Có liên quan gì đến cô đâu?

"Em sẽ đến chứ?" Nụ cười của anh chói sáng hiện lên trên khuôn mặt tuấn tú. Nhưng mà ở trong mắt của Diêu Thì Đông thì đó lại là nụ cười của ác ma.

"À... Đương nhiên rồi!" Diêu Thì Đông luôn luôn bị khuất phục trước thế lực tà ác kia. Cô không thể nào lớn gan mà phản kháng được. Cô đành tự an ủi mình, dù sao thì đây cũng là lần cuối cùng.

"Anh biết ngay là em sẽ không phụ lại sự yêu mến của anh mà, không hổ danh là học muội được anh yêu quý nhất." Anh vừa siết chặt gương mặt của cô vừa khen ngợi nói.

Cái phương pháp "yêu mến" và "yêu quý" như vậy cô không muốn đâu...

"Đương nhiên rồi!" Cô còn rất chân chó phổi hợp, nghĩ một đặng nói một nẻo.

"Thật tốt quá! Vậy là anh có thể yên tâm giao tâm huyết và thành quả nhiều năm của anh cho em rồi!" Anh vui mừng vỗ vai cô nói. Cô gái nhỏ bé năm nào rốt cuộc cũng lớn lên rồi, có thể gánh vác trách nhiệm nặng nề rồi.

"Học... học trưởng. Ý của anh là?" Trong nháy mắt, khuôn mặt nhỏ nhắn của cô liền sụp đổ, anh không phải là nói đến...

Đường Ân Khiêm gật đầu cười một tiếng, nói: "Còn cần phải nói sao? Ngoài cái Đoàn điện ảnh kia thì còn có cái gì nữa chứ?"

Đừng có đùa!

"Học trưởng! Trách nhiệm này rất lớn, em sợ em sẽ không gánh vác nổi. Hơn nữa em còn là người mới, ngu ngốc, anh... Anh tìm người tài khác đi!" Cô cũng không ngại chê bai bản thân chỉ mong anh bỏ ý nghĩ đó đi.

"Thì Đông! Anh rất tin tưởng em!". Anh lại lộ ra nụ cười với cô, nhưng lần này là một nụ cười ấm áp.

Không được!

Không được! Cô tuyệt đối sẽ không nhận. Cầu mong tất cả điều này đều là không có thật. "Em không muốn, anh đi tìm người khác đi!"

Mất một năm xem phim kinh dị đã dạy cô hiểu biết sâu sắc rồi. Cô không cần đem ba năm còn lại để tiếp tục xem phim kinh dị đâu. Chính là, hiện tại cũng giống như quá khứ...

Chống đối không có hiệu quả.

Diêu Thì Đông chảy nước mắt bị bắt buộc quay lại Đoàn hội. Dọc theo đường nhìn cây cối hai bên, vẫn như cũ vỗ ngực oán thăm.

A.a.a.a....Cuộc sống đại học tươi đẹp đang cách cô càng ngày càng xa!

Khi khúc hát chào tạm biệt vang lên thì Diêu Thì Đông không thể không thừa nhận. Cô vẫn không nỡ từ bỏ Đường Ân Khiêm. Mặc dù tâm địa của anh rất xấu, cá tính như ác ma, nhưng.... anh vẫn là "Hoàng tử" của cô!

Đường Ân Khiêm vừa đi ra khỏi lễ đường thì thấy cô khóc so với người khác càng thê thảm hơn. Diêu Thì Đông ôm một bó hoa hướng dương thật to, rất đáng thương liên tục lau nước mắt. Anh thở dài, nhìn cô như vậy ai không biết còn tưởng cô mới chính là người tốt nghiệp hôm nay.

"Cảm ơn." Anh chủ động đi đến bên cô, rất tự nhiên mà nhận lấy bó hoa, trêu chọc cô, nói: "Thì ra em thật sự đến buổi tốt nghiệp của anh?" Anh còn tưởng cô muốn anh nhanh chóng ra khỏi cổng trường luôn chứ!

Cô đáng thương hít hít mũi, thút thít gật đầu, đôi mắt long lanh ngẩng đầu nhìn anh, nước mắt lại chảy ra. Đường Ân Khiêm hơi giật mình. Không lẽ hôm nay cô đã nghĩ thông suốt rồi nên mới hành động như vậy?

Anh nhúu mày tò mò nhìn cô "Anh còn tưởng rằng em ước gì anh tốt nghiệp thật nhanh!" Nếu hôm đó cô cho là cô đã che đậy được rất tốt thì cô đã sai hoàn toàn rồi.

"Không sai..." Diêu Thì Đông khổ sở nên không kịp suy nghĩ mà nói.

"Sao?" Trên môi anh dâng lên một nụ cười lạnh. Mặc dù đã biết cô nghĩ như vậy, nhưng khi nghe chính miệng cô nói ra thì trong lòng bỗng nhiên có chút chua xót.

"Nhưng... Nhưng... Mặc dù học trưởng rất thích nói đùa, rất thích trêu chọc người khác, lại thích gạt người, tính tình thì không tốt... Nhưng mà em vẫn không bỏ được anh! Hu hu... hix." Cô nói ra một hơi những lời bình thường không dám nói.

"Thì ra anh có nhiều khuyết điểm như vậy sao?" Đường Ân Khiêm nghiêng răng nghiêng lợi nói. Hóa ra hôm nay cô chọn ngày mà lớn mật nói ra những lời như vậy.

"Còn... Còn không phải chỉ là những điều này!" Diêu Thì Đông tức giận nói lớn tiếng.

"Như vậy sao... Em định đứng ở đây tiếp tục liệt kê các khuyết điểm của anh đúng không?" Anh cười khanh khách hỏi, nhưng mà

nụ cười không có đọng ở đáy mắt.

Cô đột nhiên hồi hồn, vì mình vừa nói những lời "thật lòng", dọa sợ đến cả người run lên, sợ hãi nói: "Em không có! Em không dám!"

"Hả?" Anh cao ngạo nhìn chằm chằm vào cô. Bé ngốc có ý đồ lấy nụ cười giả dối mà vượt qua kiểm tra.

Mắt đẹp của Đường Ân Khiêm thoáng lóe qua một tia tà ác, nhưng trên mặt vẫn mang vẻ lạnh lùng khách sáo, nói: "Không ngờ còn khiến em phải tốn công sức mua quà tặng anh."

Ý tứ của anh Diêu Thì Đông nghe được rất rõ ràng. Tuy nói anh vừa khó hiểu lại khó trị, nhưng mà nói thế nào thì cô cũng bị anh dạy dỗ gần cả một năm. Một chút ẩn ý của anh nếu cô còn nghe không hiểu được, một năm này coi như uổng phí rồi.

"À, cái này... Hôm nay học trưởng tốt nghiệp, đương nhiên là em phải có chút quà mừng..." Nếu như cô mà đi tay không thì kết quả sợ rằng sẽ thảm hại hơn.

Thật ra thì lúc đầu cô cũng không có định đến, nhưng mà thấy anh tính tình quái dị, nhân duyên lại không tốt nên chắc sẽ không có ai tặng hoa. Nghĩ như vậy nên cảm thấy anh thật đáng thương, mọi người khi tốt nghiệp ít nhất cũng phải có bó hoa thế nhưng anh lại trống trơn, thật sự là quá mất mặt rồi. Cô đoán là, anh chắc vì nguyên nhân như vậy mới ép cô phải tới... Quả thật là người này suy nghĩ sâu xa. Kết quả đúng như suy đoán của cô. Tặng hoa cho anh cũng chỉ có một mình cô. Học trưởng đúng là thật sĩ diện! Sợ mất thể diện thì cứ nói, đâu cần phải uy hiếp cô.

Vẻ mặt của cô biến hóa vô cùng phong phú khiến Đường Ân Khiêm thiếu chút nữa bật cười. Cô gái nhỏ đơn thuần này thật là, cô muốn nói cái gì đều viết hết ở trên mặt. Chắc là đang mắng trộm anh đây mà!

"Sao em lại tặng anh hoa hướng dương! Có ý nghĩa gì sao?" Anh cũng không tính hỏi nhưng trong đầu chợt nảy ra nên hỏi cô.

Diêu Thì Đông chân chó cười nói: "Bởi vì chỉ có hoa hướng dương mới biểu đạt được sự sùng bái và ngưỡng mộ của em với học trưởng nha!" Khi vào tiệm hoa, sau khi nghe bà chủ giải thích về ý nghĩa của hoa hướng dương cô liền quyết định mua nó.

"Anh cũng không biết là em sùng bái anh như vậy?" Hơi ngạc nhiên anh nói, bỏ qua phản ứng của cô, nói: "Nhưng mà... Anh lại nghe nói là hoa hướng dương còn có một ý nghĩa khác... "

"Là.... là ý nghĩa gì vậy?" Không nhìn được Diêu Thì Đông chảy mồ hôi lạnh... Không phải chứ! Anh sao lợi hại như vậy. Ý nghĩa của các loài hoa thì con trai không có hứng thú muốn biết mới đúng chứ?

"Vậy là em không biết sao?" Mắt anh mở to, làm bộ rất ngạc nhiên.

"À... à... Em không biết." Mắt to của Diêu Thì Đông nhẹ nhàng nhìn sang hướng khác, vai cứng ngắc cố làm như thoải mái mà nhún nhún.

Khóe miệng Đường Ân Khiêm nâng lên nụ cười gian, vui vẻ thưởng thức sự bối rối của cô. "Vậy ra là anh đã hiểu lầm em. Thật

ra nó còn có ý nghĩa là ám chỉ con người của anh rất cao ngạo!"

Vẻ mặt xin lỗi anh nói. Diêu Thi Đông vừa nghe xong thì khóe miệng thiếu chút là co quắp. Vì không để cho anh phát hiện là cô đang len lén chửi anh, cô tặng hoa hướng dương cho anh với hai ý nghĩa. Không ngờ âm mưu của cô lại bị anh nhìn một cái thì đoán ra được. Trời ạ!... Tâm cơ của anh thật quá mức sâu sắc rồi!

"Không có, không có chuyện này. Học trưởng, anh không được hiểu lầm nha!" Cô liều mạng lắc đầu phủ nhận.

"Em yên tâm đi. Anh không có hiểu lầm em. Nếu như muốn dùng hoa mắng chửi người, anh cho là hoa tú cầu mới là chính xác nhất. Em thấy đúng không?" Anh cúi đầu nhìn kỹ phản ứng của cô

"Em có biết ý nghĩa của nó không?" Trong lòng cô hơi giật mình một chút. Thật sự là cô cũng định tặng hoa tú cầu.

"Cái gì? Anh nói cái gì? Em nghe không hiểu." Diêu Thi Đông quyết định giả ngu đến cuối cùng.

Trên thực tế cô đã sợ đến mức chân mềm nhũn, đầu cũng nóng lên. Người này thật đáng sợ! Anh làm thế nào mà biết được cô đang nghĩ gì? Đột nhiên cô cảm thấy vừa rồi cô điên rồi nên mới có thể vì anh mà rơi nước mắt. Cô nên đốt pháo ăn mừng mới đúng! Tại sao có thể trong phút chốc mà quên mất sự khổ sở khi chịu sự uy hiếp của anh suốt một năm trời!

"Bé ngoan!" Anh hài lòng nhìn vẻ mặt hốt hoảng lo sợ lấy lòng anh của cô, vỗ vỗ gương mặt của cô, tự nhiên cầm lấy tay nhỏ bé của cô

"Hôm nay là ngày tốt nghiệp của anh. Anh sẽ mời em ăn cơm."

Cô len lén kiểm điểm bản thân, sau đó uyển chuyển cự tuyệt anh: "Em... Em làm sao không biết xấu hổ như vậy?"

Nếu mà còn ở bên anh thêm một giây nào nữa thì sẽ bị anh tra tấn thêm một chút nữa đó! Cô còn trẻ, nhưng kể từ sau khi biết anh, cô bỗng cảm thấy cô càng ngày càng già đi.

"Không có gì phải xấu hổ. Đi thôi!" Căn bản là anh không cho cô phản đối, kéo cô đi thẳng tới bãi đậu xe.

"Học trưởng... Vậy còn buổi tiệc chia tay thì sao?" Diêu Thì Đông giã giũa lần cuối.

A! Lúc này anh như vừa trong mơ mới tỉnh, còn có chuyện như vậy sao? "Em không nói thì anh quên mất, nhưng mà... Thôi! Không đi cũng không sao." Anh làm bộ không sao cả nhún nhún vai, tiếp tục kéo cô đến bãi đỗ xe.

"Học trưởng..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhăn lại. Anh thật tùy hứng!

"Thì Đông! Em không muốn cùng anh đi ăn cơm sao?" Anh dừng bước lại, quay đầu lại nhìn cô khó hiểu. Mặc dù trong lòng cô đang điên cuồng reo hò "Đúng vậy! Em không muốn đi ăn cơm với anh." Nhưng đến khước miệng lại biến thành cô vợ nhỏ bị ức hiếp, nhỏ giọng nói: "Không phải..."

"Vậy thì tốt rồi. Anh thấy em mỗi lần nhìn thấy anh đều sợ đến muốn chết. Anh còn tưởng là em rất ghét anh!" Đường Ân Khiêm nói rất khoa trương, giống như thật sự sợ cô ghét mình vậy.

Trên mặt của Diêu Thi Đông hiện lên dòng chữ "Không thể tưởng tượng nổi". Nghe anh nói mà xem? Đây là tiếng người sao? Những lời này phải là do cô nói mới đúng chứ? Thật sự là cô nghi ngờ anh ghét cô từ lâu lắm rồi. Nhưng mà nếu như cô nói ra có lẽ sẽ được anh "chiếu cố" nhiều hơn. Cho nên vẫn luôn giấu ở trong lòng, vậy mà anh lại hỏi ngược lại cô.

Thế giới này loạn hết rồi!

"Học trưởng... Thật ra là anh rất ghét em phải không?" Cô buồn bực hỏi. Cô cảm thấy mình rất uất ức, không dám phản kháng anh cũng không dám bày tỏ nguyện vọng muốn được tự do!

Đường Ân Khiêm mỉm cười, sủng ái nhìn cô: "Em đang nói cái gì vậy. Mọi người đều biết là người mà anh yêu quý nhất chính là em mà!" Anh làm sao mà ghét cô cho được, anh "yêu" cô muốn chết luôn mà!

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc khác thường của anh, sống lưng của cô bất giác lạnh lẽo, thì ra là... Anh không phải là đùa giỡn cô, quá khứ anh làm đủ loại "tra tấn" kia chính là những hành động biểu hiện tình cảm thương yêu. Khó trách, trong Đoàn hội mọi người luôn nói với cô, Đường Ân Khiêm đối xử với cô rất đặc biệt...

Mẹ ơi... Đột nhiên cô thấy nhớ nhà. Rất nhớ mẹ đó!

"Học trưởng, thật ra thì.... thật ra thì anh đang gạt em đúng không?" Cái miệng nhỏ nhắn của Diêu Thì Đông run rẩy, vẻ mặt bi thương nhìn anh.

"Anh lừa em chuyện gì?" Anh vô tội nháy mắt, khóe miệng hơi cong lên hình cung tuyệt đẹp.

"Uhm. Ví dụ như anh đã từng nói qua, cùng đánh nhau với quý đó..." Cô hoảng sợ nói, sự nghi ngờ này đã để ở trong lòng cô lâu rồi, chỉ là cô không có can đảm để hỏi.

"Chuyện đó sao?" Mắt anh mở to, gương mặt tỏ vẻ kinh ngạc, kêu to: "Em vẫn tin là thật à?"

Còn giả vờ! Anh biết rõ là cô tin đến rồi tinh rồi mù, còn đem a di đà Phật nói bên miệng không dưới mười lần.

"Anh thật là quá đáng!" Diêu Thì Đông xấu hổ che mặt khóc sụt sùi. Cô bị lừa giỡn lâu như vậy mà không biết.

Nhìn cô khóc đến thương tâm như vậy, anh xoa xoa đầu cô an ủi: "Đừng khóc. Bởi vì nếu là người bình thường thì không ai sẽ tin tưởng đó là thật đâu!" Đánh nhau với quý? Tha cho anh đi! Anh cũng không phải là đạo sĩ.

"Em tin nha!" Cô vừa khóc vừa nói.

Đường Ân Khiêm mỉm cười gật đầu, rất đồng ý nói: "Cho nên mới nói em không phải là người bình thường!" Vì vậy nên mới chơi thật vui đấy!

Cô cảm thấy trong lời nói của anh có ý coi thường, đôi mắt ngập nước mắt tức giận nói: "Vậy em là ai?"

"Em rất đặc biệt." Anh bỏ ý nghĩ muốn trêu chọc cô xuống, rất đứng đắn trả lời.

"Đặc biệt!" Giọng nói của cô lên cao một chút, tức giận dùng đôi mắt đầy nước mắt liếc anh. Cái này mà là giải thích sao?

"Này! Người khác nói em rất đặc biệt, em nên cảm thấy vui mừng mới đúng chứ". Anh sửa lại thái độ của cô.

"Em không cảm thấy vui mừng một chút nào..." Oa! Dạ dày của cô thật là đau ...

"Được rồi! Vậy em khóc đi!" Đôi tay của Đường Ân Khiêm mở rộng, rất rộng rãi để cho cô khóc.

"Học trưởng.... " Cô ngồi xồm trên mặt đất thút tha thút thít gọi anh.

Anh nghe cô gọi cũng ngồi trước mặt cô, "Chuyện gì vậy?"

"Anh... Tại sao anh lại làm như vậy?" Tại sao lại ức hiếp cô, rốt cuộc cô đắc tội với anh khi nào?

"Bởi vì.... " Anh nở một nụ cười thật tươi, rất xấu xa mà nói: "Chơi với em rất vui!"

Thượng Đế làm chứng! Anh cũng không thể không chế được, nếu cô không thú vị như vậy thì anh cũng sẽ không chơi đùa cùng cô.

Diêu Thì Đông rất muốn khóc. Thì ra từ đầu tới cuối cô cũng chỉ là món đồ chơi... Hu hu... Tại sao cô lại xui xẻo như vậy, gặp phải con người biến thái này.

"Em muốn về nhà..." Cô suy yếu từ dưới đất đứng lên. May mắn là anh đã tốt nghiệp, cô sẽ không còn bị anh hạ độc thủ nữa.

Đường Ân Khiêm đưa tay đỡ cô, đối với lời cô nói mắt điếc tai ngơ, tự nhiên nói: "Em muốn ăn cái gì?"

"Em không muốn ăn cái gì hết. Em chỉ muốn về nhà". Diêu Thì Đông vô lực tự hỏi. Anh bị điếc sao?

"Được thôi! Chúng ta lên núi ăn rau dại đi!" Giống như anh không có nghe thấy lời cô nói, búng ngón tay tự tiện quyết định.

"Anh..." Cô ôm bụng bởi vì đau đớn mà co rút lại.

Dạ dày của cô không biết là bởi vì đau hay là bởi vì quá tức giận. Tóm lại là cơ thể của cô bây giờ yếu đuối không có sức để mà phản kích. <http://diendanlequydon.com>

Nhìn cô ôm bụng không nhúc nhích, anh tự động lý giải thành: "Bị đói thành như vậy, thật là đáng thương. Chúng ta lập tức lên đường đi!"

"Không đi... không được sao?" Vẻ mặt cô như đưa đám, toàn thân như bị băng tuyết bao phủ.

"Dĩ nhiên là không được. Mấy ngày nữa là anh phải ra nước ngoài học rồi! Hôm nay nhất định phải cùng em đi ăn một bữa cơm. Đây cũng là bữa cơm cuối cùng của anh và em trước khi anh ra nước ngoài." Hiện tại mới nói cho cô biết là vì không muốn cho cô vui mừng quá sớm.

"Anh... Anh sắp ra nước ngoài?" Sự tuyệt vọng dưới đáy mắt của Diêu Thị Đông xuất hiện một tia ánh sáng.

"Học trường muốn đi... đi nước nào vậy?" Càng xa càng tốt, tốt nhất là Bắc Cực, nếu không thì Nam Cực cũng được.

"Nước Mỹ." Đường Ân Khiêm không bỏ qua tia vui sướng chột lóe trong mắt cô, buồn buồn nói.

"Đi rất lâu sao?" Đôi mắt cô chờ đợi nhìn anh hỏi, trong lòng lại nghĩ anh tốt nhất là vĩnh viễn đừng trở về.

"Chắc khoảng ba, bốn năm." Giọng điệu của anh hơi trầm xuống một chút.

Mặc dù cô có hơi thất vọng một chút nhưng mà ít nhất thì trong ba, bốn năm tới anh sẽ không có cơ hội thường xuyên trở về trường học "Thăm" cô cũng như Đoàn hội do một tay anh sáng lập.

Ha ha! Cuối cùng ông trời cũng nghe thấy lời cầu nguyện của cô.

"VẬY em chúc học trưởng lên đường thuận lợi bình an!" Cô cười dối trá nói.

"Đúng rồi! Em sẽ ra sân bay tiễn anh đi chứ?" Nói thật, anh đúng là không bỏ được cô.

"Được! Được!" Cô gật đầu liên tục không ngừng. So với bình thường còn nhanh chóng và dứt khoát hơn. Dù sao nói xong cũng không có tổn tiền, nếu cô không đi tiễn anh thì anh làm gì được cô? Lúc đó anh phải lập tức lên máy bay rồi, làm gì có thời gian mà tính sổ với cô. Mà khi anh vừa tới nước Mỹ thì cũng là lúc cô được tự do.

Cho đến hôm nay cô mới chính thức hiểu rõ. Hoàng tử sao? Khuôn mặt đẹp trai thì hay lắm sao? Tất cả chỉ là phù du mà thôi. Đàn ông nha! Quả nhiên là người dịu dàng mới là tốt nhất... Ba của cô chính là người đàn ông tốt nhất! Cả đời này cô cũng không rời khỏi ba đâu

Chương 4

Thời gian thấm thoát như thoi đưa, mặt trời hết mọc rồi lại lặn.

Cuộc sống đại học của Diêu Thì Đông cuối cùng cũng trở lại bình thường. Kể từ khi bị "người kia" tra tấn suốt một năm cô đã biết thế nào là hạnh phúc. Cô hiểu được bình thường chính là một loại hạnh phúc. Mà khuôn mặt của anh đối với chữ "bình thường" tự động có khoảng cách rất xa, rất xa...

Mà cô chính thức thoát khỏi ma chướng của anh không lâu thì được tỏ tình. Chắc hẳn đây là nhân duyên trời cho, lòng của Diêu Thì Đông như đóa hoa nở rộ. Mặc dù người này----tạm thời gọi là A Đồng, bề ngoài có thể nói là rất bình thường, trong lòng cô chỉ từ chồi năm giây thì đồng ý.

Cô biết, cô không thể lấy người khác ra mà so sánh với ác ma đẹp trai kia. Bởi vì bình thường chính là hạnh phúc. Còn không tầm thường, dĩ nhiên là không hạnh phúc! Riêng điểm này, cô có cảm nhận rất sâu sắc. Mặc dù người bạn trai đầu tiên của cô bộ dáng không đẹp mắt... Nhưng, không phải bình thường mới là hạnh phúc sao?

Chẳng qua là, bi kịch rất nhanh liền xảy ra.

Sau khi cùng cô đồng ý qua lại, A Đồng rất có phong độ đi đến văn phòng Đoàn mà đón cô, sau đó cùng đi hẹn hò rồi vun đắp tình cảm. Dĩ nhiên là cô vui vẻ đồng ý, một lần nữa tự thôi miên chính mình, khẳng định một lần nữa sự lựa chọn của cô là chính xác.

Khi A Đồng mới đi vào tòa nhà Tùng Hạc---không ngờ lại trùng hợp như vậy, khéo đến nỗi cô không thể không than thở về vận mệnh gặp ghềnh của mình. Hôm đó, đột nhiên mọi người trong tòa nhà tâm huyết dâng trào tổ chức lễ hội hóa trang. Mà bọn họ cũng không có hóa trang giống như người bình thường, dĩ nhiên là hóa trang thành ma rồi. Vì vậy người bạn trai đầu tiên của cô liền bị dọa sợ đến tè ra quần.

Thấy tè ra quần còn chưa đủ, bọn họ còn tại chỗ thẳng thắn chê bai hấn, một người đàn ông cao lớn mà lại nhát gan như vậy. Vì vậy, nam chính xấu hổ che mặt chạy đi. Nghe nói tư thế này giống như tư thế của Lâm Đại Ngọc. Thật đáng buồn!

Cô cũng không biết chuyện này, cho đến khi mà cô nghe được tiếng thét chói tai giống như con gà bị giết thì mọi chuyện cũng đã xong rồi.

Sau khi biết được mọi chuyện, cô tức muốn chết. Không ngờ mọi người lại còn khuyên cô nếu muốn tìm bạn trai thì không nên chọn loại con trai nhát gan như vậy, sẽ làm cô mất hết mặt mũi. Ghê tởm hơn là, bọn họ còn liên tiếp ở trước mặt cô oán trách nói cô và hấn giống như hai mẹ con.

Từ đó về sau, nhân duyên của cô với phái nam cứ như vậy mà bị chặt đứt. Nam sinh thấy cô thì tỏ vẻ sợ hãi, mà A Đồng bởi vì không còn mặt mũi nào mà né tránh cô. Tránh cô giống như con chuột gặp phải con mèo vậy. Thật là ức chế.

Tình yêu đầu của Diêu Thi Đông với A Đồng cứ như vậy mà xuống đài. Sau ba giờ được tổ tình chính thức tuyên bố kết thúc, nhanh tới mức cô không kịp nhớ khuôn mặt và tên họ của hấn.

Qua hỏi thăm mới biết được, thì ra A Đồng là học sinh mới chuyển đến nên mới có thể làm đường lối bước xông vào hang ổ của quỷ.

Từ đó trở đi, ba chữ "Diêu Thì Đông" liền gắn liền với tiếng xấu vang đi rất xa. Từ đó trong trường học, không ai là không biết không ai là không hiểu.

Quả thật là Diêu Thì Đông khóc không ra nước mắt, cô không ngờ là uy lực "tàn dư" của Đường Ân Khiêm lại mạnh mẽ như vậy. Thật là số mạng nhấp nhô, đúng là hồng nhan bạc phận. Trải qua một trận dày vò, rốt cuộc cô chấp nhận sự an bài của số phận, chấp nhận việc không có bạn trai trong suốt thời gian học đại học còn lại.

Kỳ lạ nhất chính là cô cho rằng mình sẽ rất nhanh quên ác ma Đường Ân Khiêm kia. Thế nhưng không ngờ là cái khuôn mặt tươi cười giả nhân giả nghĩa kia luôn xuất hiện, không ngừng quấy nhiễu cô.

Mà thỉnh thoảng, trong văn phòng Đoàn mọi người lại nhắc đến "Thành tích vinh quang" của anh, đề tài mà cô luôn muốn trốn tránh. Bởi vì, chỉ cần nghe thấy tên của anh là ánh mắt của cô sẽ trở nên ảm.

Cô không biết đây là triệu chứng gì, vì vậy cô đem chuyện này nói với Ánh Triều và Dương Khải Ca. Sau đó, Khải Ca lại nhìn cô bằng ánh mắt thương hại, nói: "Thì Đông! Bạn xong đời rồi! Bạn yêu anh ta."

Nghe thế. trông mắt cô suýt nữa là rớt ra. Cô không thừa nhận sự thật này. Sao cô có thể yêu cái tên xấu xa đó! Cô sợ anh, tránh anh còn không kịp, hơn nữa đến ngay cả mình yêu ai mà sao cô cũng không biết? Với lại cô chỉ yêu thích khuôn mặt giống như Legolas của anh, và còn... và còn...

Cô tìm rất nhiều lí do để phủ định. Cho đến một ngày, đột nhiên cô phát hiện thời gian cô nhìn hình anh nhiều hơn nhìn hình của Legolas; mỗi khi nhìn thấy một người con trai khá tốt thì lại không nhìn được mà đem so sánh với anh nhưng không có ai vượt qua anh cả. Rốt cuộc cô không thể không thừa nhận, có lẽ...

Nhưng mà có chút đau thương cô nghĩ, có lẽ anh cũng đã nhanh chóng quên cô. Cô thật hận anh! Rõ ràng là cô giận anh luôn khi dễ mình, tại sao còn có thể thích anh. Chỉ nghĩ đến đây thôi là cô đã cảm thấy tủi thân muốn chết.

Anh thật đáng giận! Đồ không tim không phổi! Ra nước ngoài được một năm rồi mà chưa một lần gọi điện thoại cho cô. Đúng là một tên xấu xa! Mặc dù cô vẫn nghĩ là anh tốt nhất vĩnh viễn đừng về, nhưng... đừng để cô nhìn thấy anh...

Đáng ghét! Học trưởng xấu xa! Học trưởng ngu ngốc! Tôi ghét anh!

Cô đem gối ôm của ghế salon trở thành gương mặt tuần tú đáng giận của anh mà dùng sức cấu véo, giống như chỉ như vậy mới có thể trút hết tức giận.

Khó có dịp ba Diêu ở nhà nghỉ ngơi, đột nhiên thấy con gái giận dữ ngút trời, còn lấy gối ôm ra mà xả giận, cẩn thận hỏi han: "Bảo

bồi, con có chuyện gì vậy?"

"Không có gì! Chỉ là con đang suy nghĩ sau khi tốt nghiệp muốn tìm công việc gì." Cô thuận miệng trả lời, mà vấn đề này cũng làm phiền cô lâu rồi. Dù sao bây giờ muốn tìm được việc làm là rất khó khăn.

Ba Diêu vừa nghe con gái bảo bồi đang phiền não suy nghĩ sau khi tốt nghiệp, lập tức ông nghĩa khí vỗ ngực mà đảm bảo nói: "Bảo bồi, làm việc để làm gì? Ba nuôi con!" Ba Diêu tràn ngập nghĩa khí tuyên bố như vậy khiến mẹ Diêu đang hấp bánh bao từ trong nhà bếp đi ra liếc mắt xem thường.

"Ông đang dạy nó làm con sâu gạo đúng không?" Mẹ Diêu lạnh lùng nói, người này cưng chiều con gái có chút quá đáng.

"Bà xã! Lòng người bây giờ rất khó dò nha! Tôi sợ con gái bảo bồi bị gạt." Ba Diêu hợp tình hợp lý mà nói. Tám năm trước, con gái lớn đi thực tập hè, thực tập đến mức bị bắt cóc luôn, ông có thể không đề phòng được sao?

"Cho dù là như vậy thì người làm cha như ông có thể nói những lời như vậy sao? Ông dạy con gái thành sâu gạo. Sau này làm sao nó có thể ngẩng đầu lên trong xã hội?" Tức chết bà rồi, cưng chiều con gái đến mức này. May mắn hai đứa con gái đều ngoan ngoãn, nếu không thì bà đã mệt đến chết rồi.

"Chuyện này... Chuyện này..." Ba Diêu lộ ra vẻ mặt khó khăn, cẩn thận suy nghĩ, thâm tình nắm lấy tay nhỏ bé của con gái nói: "Không sao. Cùng lắm thì ba nuôi con cả đời."

Mẹ Diêu quả thật là bị ba Diêu làm cho tức giận đến ói máu, hỏi: "Ông định không cho nó lập gia đình à?"

"Đúng rồi!" Ba Diêu chột nghĩ ra, hưng phấn nháy mắt với con gái. "Bảo bối! Tương lai khi con lập gia đình thì để cho chồng con nuôi! Ý hay, bà xã, cũng là bà suy nghĩ chu đáo."

"Vậy xin hỏi ông Diêu dự định cho con gái mấy tuổi mới lấy chồng?" Mẹ Diêu lạnh lùng hỏi.

Ba Diêu nghe xong cũng rất cẩn thận cau mày suy nghĩ "Uhm... Ba mươi tuổi kết hôn là được rồi... Không, không, ba mươi lăm tuổi mới là độ tuổi thích hợp. Bảo bối! Ba mươi lăm tuổi mà lấy chồng có phải sớm quá hay không?" Ông nhìn vào khuôn mặt khổ sở của con gái.

"Tốt nhất ông dạy nó không cần lấy chồng luôn đi." Mẹ Diêu giận đến mức thét chói tai.

Về mặt vô tội ba Diêu nhìn mẹ Diêu: "Bà xã, bà tức giận như vậy làm gì? Tôi cũng là do lo lắng cho con gái bảo bối thôi, ngộ nhờ nó bị gã đàn ông hư hỏng lừa gạt thì làm thế nào?"

Rất nhụt chí Diêu Thì Đông phát hiện mình đã hỏi lầm người. Ý kiến của ba mẹ cũng không giúp được gì cho cô.

"Ba, mẹ, hai người không cần cãi nhau. Con đang rất phiền não..." Rất chán nản cô nói.

Các bạn của cô ai cũng đã có kế hoạch cho tương lai. Khải Ca quyết định ở nhà giúp đỡ sự nghiệp gia đình, còn Ánh Triều thì

quyết định ra nước ngoài du học để nâng cao kiến thức. Cũng chỉ còn mỗi cô, trong nhà vừa không có sự nghiệp để cô giúp đỡ một tay, mà cô cũng không muốn tiếp tục học đâu...

Mẹ Diêu thở dài, trấn an nói: "Không cần lo lắng. Con cứ từ từ suy nghĩ. Con muốn làm cái gì thì làm cái đó." Bọn họ cũng không ép cô.

"Đúng vậy! Bảo bối. Thật ra thì làm con sâu gạo cũng không phải chuyện gì xấu. Con xem! Mẹ con không phải cũng được ba nuôi hai mươi mấy năm. Làm con sâu gạo lâu như vậy, mẹ con sống rất thoải mái nha!" Ba Diêu đau lòng muốn chết khi nhìn thấy vẻ mặt mát mát của con gái.

Mẹ Diêu liếc mắt nhìn ba Diêu: "Ông quên những lời tôi nói rồi sao?" Da ông ngứa rồi sao?

Nghe vậy, ba Diêu co rụt cái cổ lại, không dám lỗ mãng nữa. Diêu Thi Đông nhìn mẹ một chút, rồi nhìn ba một chút, đột nhiên lóe ra một ý tưởng.

"A! Con có thể đi thi làm tiếp viên hàng không. Như vậy con có thể được làm việc cùng ba rồi." Cô hưng phấn đến nỗi mười ngón tay đan ở trước ngực, cảm thấy đây là chủ ý tuyệt vời.

"Được! Được! Bảo bối, ba cho con đi cửa sau, nhờ bạn bè nói giúp một tiếng, vậy là hai cha con chúng ta có thể cùng nhau đi khắp góc bể chân trời. Ha ha ha!" Ba Diêu vui vẻ tưởng tượng, có con gái làm bạn đồng hành nhất định là rất hạnh phúc.

Mẹ Diêu không chịu nổi cảnh ngọt ngào trước mắt. Người cha lớn tiếng nói cho con gái đi cửa sau, còn cô con gái ngốc kia lại cười ha ha đáp ứng. Bên cạnh mình sao lại có hai cái người ngu ngốc như vậy?

"Được! Nếu như ông muốn con gái ông bị người khác sàm sỡ..." Không chút khách khí mẹ Diêu hắt một chậu nước lạnh lên đầu ba Diêu. Nghe vậy, ba Diêu liền tỉnh khỏi giấc mơ.

"Hơn nữa làm tiếp viên hàng không thì thời gian không ổn định. Sức khỏe Đông Đông từ nhỏ đã không tốt, không biết có thích ứng được ..." Mẹ Diêu tiếp tục tạt nước lạnh. Giấc mơ của ba Diêu lại trở nên xa hơn một chút.

"Haiz! Tôi cảm thấy thật tội thân. Lo lắng cho ông suốt hơn hai mươi năm, mỗi lần nghe có nguy hiểm xảy ra là ngày đêm phải theo dõi tin tức về máy bay. Không ngờ, bây giờ lại phải lo lắng cho con gái..." Mẹ Diêu nói xong, cúi đầu, bả vai nhỏ bé yếu ớt khẽ run.

Cuối cùng, ba Diêu đành giơ cờ trắng đầu hàng. "Bảo... Bảo bối... Con đừng làm tiếp viên hàng không nữa!" Lời bà xã nói khiến ông càng nghe càng sợ hãi, ông thừa nhận mình quá vội vàng rồi.

Diêu Thì Đông thất vọng bĩu môi: "Thật vất vả con mới hạ quyết tâm..." Vừa rồi ba còn đồng ý với cô.

"Ba, mẹ. Chúng con đến rồi. Làm sao vậy?" Diêu Mạnh Thu cùng chồng và hai đứa con trai về nhà mẹ đẻ. Vừa vào nhà thì thấy vẻ mặt thất vọng của cha và em gái, còn mẹ thì đang cúi đầu.

"Manh Manh! Con gái bảo bối của ba." Rất nhanh ba Diêu ném đi vẻ mặt thất vọng, mở rộng vòng tay, kết quả chính là cơ thể nhỏ nhắn của cháu ngoại nhào tới.

"Ông ngoại!" Ôn Kế Nghiêu hưng phấn nhào tới ôm ông ngoại đã lâu không gặp.

"Các con đã tới rồi?" Mẹ Diêu ngẩng đầu lên, mặt mày hớn hở

"Không có việc gì. Đông Đông đang phiền não suy nghĩ sau khi tốt nghiệp muốn làm công việc gì?"

"Cần gì lo lắng như vậy, nó còn nhỏ lắm sao?" Diêu Manh Thu vỗ vỗ mặt em gái mình cười, nói.

"Như vậy là sao?" Đang chơi cùng với cháu ngoại, ba Diêu nói xen vào.

"Nếu như em chưa biết phải làm gì. Không bằng đến công ty của anh vui đùa một chút. Biết đâu được em sẽ thích công việc đó thì sao?" Ôn Định Viễn ôn hòa nói với Diêu Thì Đông.

"Đúng vậy!" Diêu Manh Thu nhìn chồng mình thật dịu dàng mà cười.

"Không được!" Ba Diêu là người đầu tiên giơ tay phản đối.

"Chuyện gì ông cũng phản đối!" Mẹ Diêu lại lạnh lùng liếc nhìn ba Diêu. Định Viễn có lòng tốt muốn tìm cho con gái một công việc mà thôi, sao ông lại phản đối quyết liệt như vậy?

"Lỡ như Đông Đông bị tên tiểu tử nào bắt cóc thì sao?" Kể từ sau khi cô con gái lớn tuổi còn trẻ mà đã bị bắt cóc đi, ba Diêu vẫn đang đề phòng người con rể này, nói thẳng là cái công ty chết tiệt kia. Ông không thể nào lại cho con gái bảo bối của ông dấn lên vết xe đổ đó.

"Ba, con sẽ chăm sóc Đông Đông, sẽ không để cho em ấy bị bắt cóc đâu." Ôn Định Viễn cười bảo đảm.

"Này... Chính anh đã bắt cóc Mạnh Mạnh của tôi, anh cho rằng tôi sẽ tin tưởng sự bảo đảm của anh sao?" Mặc dù trong lòng đã chấp nhận người con rể vô cùng ưu tú này rồi, nhưng mà chuyện con gái lớn đi lấy chồng quá sớm vẫn là một nỗi đau trong lòng của ông.

"Con không muốn đi!" Diêu Thị Đông buồn bực mím môi. Tất cả mọi người đều không tin tưởng cô có thể dựa vào chính bản thân mà lặn lội trong xã hội.

"Đông Đông! nhìn xem. Tiểu Duệ đã lớn lên rồi đúng không?" Diêu Mạnh Thu nhìn ra được tâm trạng của em gái mình rất kém nên tìm có phân tán sự chú ý của cô.

Diêu Thị Đông ngẩng đầu lên nhìn một khuôn mặt đáng yêu đang cười rất ngọt ngào với cô, cái miệng chẳng còn mấy cái răng ngọt ngào gọi: "Dì..." Cô không nhịn được ngồi xuống ôm chặt lấy đứa cháu nhỏ đáng yêu cho đến khi nó khó thở mà dẫy dựa trong lòng cô.

"Tiểu Duệ thật là đáng yêu!"

"Quần áo của nó có rất nhiều cái không thể mặc được nữa rồi. Em có thể giúp chị đưa nó đi mua được không?" Bụng của Diêu Manh Thu càng ngày càng lớn nên bị chồng cưỡng chế không cho phép đi đến những nơi chật chội như Shopping.

"Được thôi!" Diêu Thì Đông vui vẻ cầm tay đưa cháu đáng yêu đi ra cửa, ném phiền não khi nãy ra sau đầu. Cô ngày thơ không biết đây chỉ là cái cớ mà chị gái cô nghĩ ra để tâm trạng cô tốt hơn.

"Dì, Tiểu Duệ muốn ăn McDonald." Ôn Duệ Nghiêu làm nũng nói.

Đối với khuôn mặt đáng yêu như vậy của cháu yêu thì cho dù là chuyện gì Diêu Thì Đông cũng đồng ý. Sau khi dặn dò bác tài xế hai tiếng sau quay lại đón hai dì cháu thì nhanh chóng dẫn đưa cháu yêu đi thẳng đến cửa hàng McDonald trên một con phố, một lớn một nhỏ ngồi ở một góc mà ăn kem.

"Ăn ngon không?" Diêu Thì Đông vừa lau mặt Tiểu Duệ vừa hỏi.

"Rất ngon!" Tiểu Duệ lộ ra nụ cười thật tươi.

"Cảm ơn dì." Oa! Thật đáng yêu! Cô không nhịn được cúi người xuống hôn Tiểu Duệ.

Trong lúc hai dì cháu đang ăn vui vẻ thì ở không xa có một đám người xôn xao, Diêu Thì Đông lơ đãng nhìn qua, trong chớp mắt thấy được người kia liền hít vào một hơi. Hết hồn?!!! Cái miệng nhỏ nhắn của cô mở lớn, ly kem trên tay suýt nữa là rơi xuống. Cô không thể tin được liền dụi mắt, nhìn thấy rõ ràng người đàn ông đang dẫn

đầu kia thật sự chính là... Ác mộng của cô! Cô lặng lẽ dịch chuyển cơ thể, đưa lưng về phía bọn họ. Anh đã trở về nước! Trở về lúc nào?

"Dì! Dì biết chú đó sao?" Tiểu Duệ nhảy cảm phát hiện dì rất kích động, hỏi.

Cô lập tức lắc đầu, cười lúng túng, nhỏ giọng nói: "Dì không biết chú đó! Con xem, cái chú đó rất là kì quái. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Tiểu Duệ ngoan, sau này nếu gặp lại thì con nên tránh xa một chút mới an toàn". Cô lấy kinh nghiệm từng trải truyền lại cho đứa cháu.

"A! Tiểu Duệ biết rồi!". Tiểu Duệ ngoan ngoãn gật đầu nhưng vẫn không quên liếm vài miếng kem.

Đám người kia vẫn đứng ở sau lưng cô khiến cho cô có chút lo lắng... Mặc dù đã qua ba năm, mặc dù cô cũng không hi vọng là anh còn nhớ cô, nhưng mọi thứ cẩn thận thì vẫn tốt hơn. Bởi vì ba năm trước đây cô đã cho anh leo cây, cô không có ra sân bay tiễn anh. Nếu như bị anh nhận ra, hậu quả chắc chắn là rất thảm thương.

"Tiểu Duệ. Chúng ta cầm kem vừa đi vừa ăn có được không?" Cô càng ngày càng khẩn trương, chỉ muốn cách đám người này càng xa càng tốt.

Tiểu Duệ rất nghiêm túc mà lắc đầu: "Không được! Mẹ con nói không được vừa đi vừa ăn."

"A... Nói cũng đúng. Vậy chúng ta ăn nhanh lên, ăn xong dì dẫn con đi mua quần áo mới." Cô nhanh chóng ăn kem thật nhanh, cô

còn âm thầm cầu nguyện là anh không có nhìn thấy cô.

"Vâng"

Đến khi hai dì cháu ăn xong thì cô cũng phát hiện ra đám người kia đã đi rồi. Cô lập tức thở ra một hơi, thả lỏng cơ thể một chút, lấy lại tinh thần dắt đứa cháu nhỏ, hưng phấn nói: "Đi mua quần áo nào!"

Sau khi đến cửa hàng quần áo trẻ em, Diêu Thì Đông dường như phát điên, quần áo của trẻ con thật đáng yêu khiến cô yêu thích không buông tay, mạnh tay quẹt thẻ. Bởi vì anh rể yêu ai yêu cả đường đi nên cho cô một tấm thẻ vàng. Bây giờ cô đang mua đồ cho con trai của anh nên đương nhiên là cô quẹt thẻ không nương tay một chút nào. Cô cầm một cái so trên người Tiểu Duệ rồi hỏi Tiểu Duệ có thích không? Thế nhưng chỉ hỏi cho có thôi, cô mặc kệ Tiểu Duệ trả lời thế nào chỉ cần cô thấy thích liền ném cho cô nhân viên đi theo đang cười đến vui vẻ ở đằng sau.

Cô không phát hiện ra có một đôi mắt đen đã đem tất cả phản ứng phong phú của cô để vào trong mắt. Thật ra thì lúc ở trên con phố Đường Ân Khiêm đã phát hiện ra cô, trên mặt cô vẫn là nụ cười ngây ngốc kia, trong tay dắt theo một đứa bé trai bụ bẫm đáng yêu trông giống như hai mẹ con. Nhất là cô gái ngốc kia, xinh đẹp đến mức khiến người khác phải nhìn cô lâu hơn một chút...

Hơn nữa, xa cách ba năm, tính tình của cô gái ngốc này một chút cũng không thay đổi, vẫn còn ngây thơ như vậy làm anh cười sặc sụa ở trong lòng. Haiz!... Không có cô, cuộc sống thật là nhàm chán. Nước Mỹ lớn như vậy, là một cái "Lò luyện lớn", thế nhưng

không tìm được một ai thú vị như cô gái nhỏ kia, hại anh thất vọng thật lâu. Anh nhếch lông mày, buồn cười nhìn hành động của cô.

Cô mua đồ rất dứt khoát, thấy vừa ý liền ném vào trong xe đẩy làm cho nhân viên cửa hàng đi theo cô chạy tới chạy lui nhưng trên mặt vẫn cười ngọt ngào. Anh biết hoàn cảnh gia đình cô rất tốt. Anh cũng không phải cố ý điều tra. Chỉ là anh có một người bạn làm thám tử rảnh rồi đến nhàm chán, biết anh có thái độ tương đối "đặc biệt" với cô nên rất gà mẹ xung phong giúp anh điều tra.

Cha cô làm việc tại hãng hàng không quốc tế Tây Bắc Mỹ, là phi cơ trưởng. Mẹ cô xuất thân trong một gia đình danh giá. Mà anh rề cô còn là người rất tài giỏi, tuổi còn trẻ đã thành lập tập đoàn "Phi Long", sự nghiệp như mặt trời tỏa sáng. Ở nhà cô là một người được mọi người yêu mến, cưng chiều nên mới có thể có được cá tính ngây thơ như vậy. Cô cũng coi như là một tiểu thư nhà giàu rồi.

Thật ra, ba năm qua mọi hành vi cử chỉ của cô anh đều nắm rõ như lòng bàn tay. Thật là đã làm phiền đám bạn tốt ở Tùng Hạc giúp anh "chăm sóc" cô. Đương nhiên anh biết chuyện tình ngăn ngủi ba giờ đồng hồ của cô.

Haiz! Anh cảm thấy thật đáng tiếc, mặc dù chính anh là hung thủ đã sai khiến mọi người ngăn trở tình yêu của cô. Dù sao cô gái ngốc kia cũng sẽ không phát hiện có người ở phía sau giật dây. Nhưng mà, đó cũng là lỗi của cô!

Anh còn tưởng rằng anh đã biểu hiện rõ ràng. Anh kéo cô chạy đi khắp nơi, "tốt bụng" vì cô chặn lại không ít ong bướm cũng bởi vì thích cô. Nếu không, cô cho là anh không có chuyện gì làm hay sao mà đem gánh nặng như cô ở bên người? Nếu không, cô cho là tại sao

sinh viên năm nhất như cô lại không có ai dám "cưa" cô? Chứ đừng nói đến ba năm tiếp theo, sau sự cố "ngoài ý muốn" đó cô không còn ai hỏi thăm.

Hừ! Cô có dáng vẻ cũng xinh đẹp. Anh cũng không ngờ mọi chuyện sẽ như vậy. Cũng tốt. Dù sao thì anh cũng yêu cái dáng vẻ ngu ngốc của cô. Nếu như cô không ngu anh cũng không vui vẻ như vậy.

Haiz! Anh thật mong đợi. Nếu như anh đột nhiên xuất hiện ở trước mặt cô chào hỏi. Không biết cô sẽ có vẻ mặt gì? Chắc là sẽ té xỉu tại chỗ. Dù sao ba năm trước đây, cô ăn gan hổ mới cả gan cho anh leo cây. Cô phải biết, anh là người có thù tất báo. Ha ha! Nghĩ đến đây, cả người anh liền phấn chấn.

"Uhm... Bác sĩ..." Một đồng nghiệp đang đi cùng với Đường Ân Khiêm không nhìn được mở miệng gọi anh. Lúc này thấy anh có sự khác thường rồi, bây giờ đột nhiên anh lại dừng bước nhìn chăm chú vào một chỗ nào đó, đám người bọn họ cũng phải dừng lại. Mà những người đi đường lại nhìn bọn họ bằng ánh mắt kì quái khiến bọn họ rất xấu hổ. Đột nhiên Đường Ân Khiêm phát hiện ra chuyện gì, quay người nhìn bọn họ lễ phép cười có lỗi nói: "Xin lỗi, mọi người có thể đi trước đi!"

"Nhưng..." Vị đồng nghiệp liền cứng đờ, bọn họ còn chưa thảo luận xong!

"Mọi người chờ tôi một chút. Tôi sẽ nhanh quay trở lại." Không để ý đến sự phản đối của mọi người, anh nói xong liền đi đến cửa hàng quần áo trẻ em.

Anh đi đến bên cạnh bé trai bị dì mình bỏ quên, ngồi xổm xuống, nở nụ cười chân thành nhất từ trước đến nay: "Bé con. Con tên gì?"

Tiểu Duệ cũng không bị dọa, chỉ là bước về sau mấy bước, cười ngọt ngào nói: "Dì dặn con không được nói chuyện cùng người lạ."

Vừa rồi, đột nhiên Diêu Thì Đông muốn "thuận tiện" mua quần áo cho đứa cháu trai lớn, nếu không thằng nhóc kia sẽ kêu gào cô thiên vị. Vì vậy cô dặn dò Tiểu Duệ ngoan ngoãn ngồi tại chỗ chờ cô, còn cô lại tiếp tục sự nghiệp tiêu diệt quần áo trẻ em đến quên trời đất.

"Đúng rồi! Nhưng mà chú không phải là người lạ. Chú biết dì của con." Tiểu Duệ nghi hoặc nhìn anh một chút, lại nhìn qua dì mình đang bị chôn trong một đống quần áo

"Nhưng dì nói dì không biết chú."

"Sao?" Lông mày anh chau lại

"Dì con thật sự nói như vậy?"

"Dạ." Tiểu Duệ ngoan ngoãn gật đầu.

"Chắc là do dì con lâu ngày không nhìn thấy chú cho nên đã quên chú rồi. Cũng có thể là do ở quá xa, dì con không thấy rõ." Anh giải thích hợp tình hợp lý, thấy bé trai hình như đã hiểu vỗ vỗ cái đầu nhỏ nhắn của nó khen ngợi.

Nhưng ngay sau đó, trán của Tiểu Duệ nhíu lại, "Nhưng mà, dì nói. Lần sau nếu như thấy người nào giống chú thì phải chạy thật xa đó!" Lòng mày của Đường Ân Khiêm lại nhíu thêm lần nữa. Cô dám bôi xấu hình tượng của anh.

"Là do chú và dì con có một chút hiểu lầm." Mặt anh không đổi sắc cười, thử phá bỏ sự đề phòng của bé

"Con tên là gì?"

"Tiểu Duệ."

"Tiểu Duệ ngoan. Thật thông minh. Chú và dì có chút hiểu lầm. Chú nhất định sẽ tìm cơ hội "giải thích" với dì." Đường như tiểu Duệ đã tin tưởng anh

"Không được cãi nhau đó!" Làm ra vẻ ông cụ non cậu đưa ngón trỏ ra ân cần nhắc nhở.

Đường Ân Khiêm không nhịn được cười nhẹ, sờ sờ đầu của nó "Chúng ta sẽ không cãi nhau." Cháu của cô cũng rất thú vị.

"À... Bác sĩ...Thảo luận..." Chờ ở bên cạnh nhân viên nghiên cứu khổ sở lên tiếng nhắc nhở anh. Anh quay đầu lại thì nhìn thấy cách đó không xa các đồng nghiệp đang nhìn anh sững sờ, thò dài nói với Tiểu Duệ: "Tiểu Duệ, chú phải đi rồi. Hẹn gặp lại."

"Tạm biệt chú." Tiểu Duệ lộ ra nụ cười như thiên sứ, vẫy tay chào tạm biệt.

Anh vừa mới đi không được bao lâu, rốt cuộc Diêu Thì Đông cũng hoàn thành xong sự nghiệp mua sắm to lớn, xách theo túi lớn túi bé đi đến chỗ cháu trai.

"Dì. Con giúp dì." Tiểu Duệ đưa tay ra muốn giúp dì xách bớt túi.

"Tiểu Duệ giỏi quá. Dì cảm là tốt rồi." Cô uyển chuyển từ chối, nếu như là tên nhóc Ôn Kế Nghiêu kia thì lại là chuyện khác.

“Không sao.”

"Vậy con giúp dì cầm cái này là được rồi." Cô rất cảm động, đưa cái nhẹ nhất cho Tiểu Duệ. Cậu nhóc đưa ra hai ngón tay, "Hai." Không thể làm gì khác hơn Diêu Thì Đông đưa hai túi không nặng lắm cho bé.

Thấy cháu mình hiểu chuyện như vậy khiến cho cô cảm động, âm thầm thề tương lai cô phải sinh một đứa đáng yêu ngoan ngoãn như Tiểu Duệ vậy. Một tay cô xách đồ, một tay dắt Tiểu Duệ, một lớn một nhỏ vô cùng hài lòng mà bước đi.

"Dì, dì biết chú ấy." Tiểu Duệ hưng phấn nói giống như phát hiện ra cái gì.

"Biết ai?" Cô lo lắng hỏi.

"Thì là chú đó!" Tiểu Duệ ngẩng đầu cười ngọt ngào.

"Biết chú đó..." Trán cô khẽ nhăn lại, chẳng lẽ có ông chú kì quái nào đến nói chuyện với Tiểu Duệ?

"Chính là cái chú mà con và dì thấy ở McDonald." Tiểu Duệ có ý đồ gợi mở trí nhớ của cô.

"Hả?" Nghe vậy, sắc mặt cô trắng bệch giống như thấy quỷ.

"Dì. Chú nói là chú biết dì đó. Dì có phải là quên chú rồi không? Dì mau mau nhớ lại đi."

"Chú... chú... Chú ấy nói gì với con?" Diêu Thì Đông không tự chủ thét chói tai. Trời ạ! Cô sơ suất quá, sơ suất quá.

"Tiểu Duệ. Chú ấy có làm gì con không? Con không có bị chú ấy dọa chứ?" Thật khẩn trương cô xem xét kĩ càng từ trên xuống Tiểu Duệ. Tiểu Duệ bị dì sờ thật là nhột, khanh khách cười không ngừng.

"Không có! Dì, chú ấy nói chú ấy là người tốt. Dì đừng hiểu lầm chú." Khóe miệng Diêu Thì Đông run rẩy, anh là người tốt...

"Chú... còn nói gì nữa không?"

"Chú ấy nói hai người đang hiểu lầm, chú ấy muốn giải thích rõ ràng với dì đó. Con có nói với chú là không được cãi nhau với dì nữa đó!" Tiểu Duệ rất cố gắng đem những lời của chú nói lại cho dì.

Cô nhanh chóng thở gấp, có cảm giác như trái tim sắp ngừng đập. Cô đâu có gan mà gặp lại anh? Chỉ cần dùng ánh mắt thôi là

anh đã đem cô đóng đinh trên tường.

Đột nhiên Diêu Thì Đông cảm thấy Công Ty Bách Hóa tràn ngập nguy hiểm. Cô nhìn xung quanh, xác định "người kia" sẽ không đột nhiên xuất hiện, lôi kéo cháu trai chạy như điên ra khỏi Công Ty Bách Hóa.

Sau sự việc xảy ra ở Công Ty Bách Hóa, tinh thần Diêu Thì Đông khẩn trương mất mấy ngày, rất sợ anh nổi hứng muốn tìm cô gây chuyện. Hôm nay, cô giúp bạn học ở trường đi làm ở cửa hàng tiện lợi. Trước khi làm việc, cô ở trong phòng nghỉ của nhân viên uống hai viên thuốc bao tử. Trước kia, cô chỉ đau bụng khi khẩn trương hoặc là thấy "người kia", nhưng bây giờ bụng cô lại đau không có nguyên nhân.

Hôm nay cô cũng không định đồng ý lời cầu xin của bạn học, bởi vì hôm nay cô có dự cảm chẳng lành. Nhưng mà bạn học năn nỉ rất nhiệt tình.... Thật ra thì cô rất thích công việc này. Cô có thể tiếp xúc với rất nhiều người khác nhau, thấy rất nhiều sự vật sự việc khác nhau, cảm giác rất mới mẻ. Cô còn muốn đến đây xin làm việc để lấy kinh nghiệm nhưng ba cô không đồng ý nên cô chỉ có thể thỉnh thoảng giúp bạn học thay ca.

"Thì Đông! Chị không sao chứ?" Đồng nghiệp Tiểu Mộc lộ đầu vào quan tâm hỏi.

"Chị không sao." Diêu Thì Đông phát phát tay, miễn cưỡng cười.

"Không được cậy mạnh! Nếu như chị không khỏe thì hãy xin trưởng quầy nghỉ đi. Một mình em cũng có thể làm được."

"Chỉ là đau bụng theo thói quen thôi. Uống thuốc là được rồi." Cô đi cùng Tiểu Mộc ra khỏi phòng nghỉ.

Cô đi thay ca cũng không nhiều lắm nhưng mà rất có duyên với Tiểu Mộc. Mỗi lần cô đi thay ca thì đều làm chung với Tiểu Mộc, tình cảm của hai người so với đồng nghiệp bình thường tốt hơn rất nhiều.

Tiểu Mộc là một sinh viên hai mươi tuổi, cắt kiểu tóc giống con trai, vóc dáng mảnh mai, nói chuyện rất hài hước, luôn chọc cô cười ha ha.

"Chị cứ ngồi ở đây nghỉ ngơi một chút đi, em đi sắp xếp hàng hóa." Rất cẩn thận tiểu Mộc mang ra cái ghế nhỏ cho cô ngồi.

Cô cảm kích nhìn Tiểu Mộc, chờ sau khi Tiểu Mộc xếp hàng xong quay trở lại thì hai người bắt đầu tám chuyện. Nói chuyện với Tiểu Mộc thì cho dù là đau bụng, nhức đầu cũng biến mất hết. Cô cảm thấy Tiểu Mộc là một người tốt, đến đâu cũng được mọi người hoan nghênh, không giống như "người kia".

"Nhìn kìa! Trai đẹp." Mắt Tiểu Mộc nhạy bén phát hiện, quay đầu ra cửa kính nhìn trai đẹp, lôi kéo Diêu Thị Đông cùng nhau nhìn.

Cô vừa nghe đến trai đẹp cả người liền nổi da gà. Nhìn sang bên cạnh, Tiểu Mộc lộ ra ánh sáng rực rỡ nên cô cũng nhìn một cái. Cô liếc mắt nhìn thấy một người đàn ông cao lớn đang đi ra khỏi cửa... Dạ dày Diêu Thị Đông lập tức quặn đau, suýt nữa là té từ trên ghế xuống. Sắc mặt cô tái nhợt nắm chặt tay Tiểu Mộc.

Tiểu Mộc quay đầu lại nhìn thấy cô như vậy thì sợ hết hồn. "Chị nhìn thấy quỷ sao?"

Diêu Thì Đông nhìn chăm chăm vào bóng dáng còn đáng sợ hơn cả quỷ kia. Đột nhiên, cô ngồi xồm xuống dưới bàn với tốc độ ánh sáng.

Khi Đường Ân Khiêm sắp đi ra khỏi cửa, anh cảm thấy có một ánh mắt không tầm thường đang nhìn anh, anh quét mắt về hướng của cửa hàng tiện lợi. Giác quan thứ sáu của anh từ trước đến nay luôn chính xác. Mặc dù Diêu Thì Đông đã lập tức ngồi xuống nhưng cô không biết anh đã nhìn thấy cô chưa?

"Thì Đông! Thì Đông! Anh ta đang đi về hướng này." Tiểu Mộc nhỏ giọng nói tiếp "Anh ta đang đi vào."

Tim của cô đập giống như đánh trận, nhỏ giọng dặn dò Tiểu Mộc: "Nếu có người tìm chị, nói chị không có ở đây. Không, không, nói là ở đây không có người này." Sau khi nói xong, cô bò từ quầy vào phòng nghỉ, cô hy vọng cô có thể bình an mà vượt qua cửa này.

Đường Ân Khiêm cười khanh khách đứng ở trước quầy, lịch sự hỏi: "Xin lỗi cô. Hình như tôi vừa thấy người quen, xin hỏi ở đây có cô gái nào tên Diêu Thì Đông không?"

"À... Uhm..." Người này thật sự là muốn tìm Thì Đông. Nhưng mà cô không dặn dò rõ ràng, rốt cuộc là...hay...

"Chị.... Chị ấy không có ở đây. Uhm.... Không đúng, ở chỗ chúng tôi không có người này." Chết rồi! Xin lỗi Thì Đông! Đột

nhien giao nhiệm vụ cho cô làm cô không có chuẩn bị. Cô đã cố gắng hết sức rồi.

"Vậy sao? Cảm ơn cô. Đã làm phiền rồi." Anh âm thầm cười một tiếng, ngay sau đó đi ra khỏi cửa hàng.

Tiểu Mộc cười khúc khích nhìn anh rời đi. Cô không hiểu tại sao Thì Đông lại tránh mặt anh ta, anh ta rất lịch sự, rất dịu dàng mà!

"Thì Đông! Ổn rồi. Em đã đuổi anh ta đi rồi." Diêu Thì Đông lo lắng ló đầu từ trong phòng nghỉ nhìn ra ngoài, xem xét kĩ càng mới từ từ đi ra.

"Sao chị lại sợ anh ấy vậy?" Diêu Thì Đông thở dài, không có cảm giác đau bụng, có lẽ là thuốc đã có tác dụng

"Chị cảm thấy gần đây chị rất xui xẻo!" Gương mặt cô như đưa đám nằm lẩn ra trên quầy, cô thật sự nghi ngờ cô bị thần xui xẻo bám lấy. Nếu không thì tại sao cô đi đến đâu cũng gặp được anh?

"Sao?" Mắt của Tiểu Mộc sáng lên, một bộ dáng đầy kinh nghiệm

"Vậy chị đi Chùa Thiên Hành cúng bái đi! Rất hiệu nghiệm đó!"

"Hả? Nhưng chị là tín đồ Thiên Chúa Giáo.... "

"Vậy thì chị đến Giáo đường mà cúng bái!" Tiểu Mộc hồn nhiên nói.

"Tiểu Mộc... Thiên Chúa Giáo không có cúng bái... mà là cầu nguyện..." Diêu Thì Đông buồn buồn giải thích. Tiểu Mộc dừng ba giây, bưng tỉnh vỗ tay

"Vậy thì chị cầu nguyện đi! Xin Chúa xua đi mọi chuyện xui xẻo." Diêu Thì Đông xấu hổ cười.

Nếu như cầu nguyện có hiệu quả thì đã thoát khỏi ma chướng của "người kia" rồi.

"....Nhưng mà em cảm thấy cúng bái tương đối có hiệu quả!" Tiểu Mộc có lương tâm nói.

Chương 5

Thật vất vả chịu đựng đến lúc tan làm, Diêu Thì Đông cảm thấy mệt lả. Những ngày gần đây cô quá lo lắng nên sức khỏe không được tốt lắm. Cô cười khổ, đây chính là hậu quả của "người kia" cho cô đấy.

Hôm nay, ba mẹ cô đi dự tiệc, cũng không có ai đến đón nên cô đành đi xe buýt. Lúc trước, cô dự định là trước khi tốt nghiệp nhất định phải lấy được bằng lái xe nhưng mà ba cô quá bận nên không có thời gian dạy cô mà cô cũng không thích tiếp xúc với người lạ.

Cô không giống như Dương Khải Ca khi bị huấn luyện viên trong lúc hướng dẫn sàm sỡ mà dùng Không Thủ Đạo quật hất bốn chân chống lên trời. Nếu như chuyện đó mà xảy ra với cô thì chắc là cô chỉ có thể chạy về nhà khóc lóc.

Cô đang cong người đi tới trạm xe buýt nên không chú ý tới sau lưng có một chiếc xe cao cấp đang đi theo cô. Cho đến khi cô ngồi ở trên ghế ôm bụng thì bị tiếng còi xe chói tai làm cô lấy lại tinh thần, cô ngẩng đầu lên.... <http://diendanlequydon.com>

Sau đó cô chắc chắn là thuốc đau bao tử đã mất tác dụng rồi. Một người đàn ông với hàm răng trắng tinh từ trong xe bước ra, mỉm cười thân thiện với cô giống như lần đầu tiên cô nhìn thấy anh....

Đây không phải là Bọ ngựa bắt ve, Chim sẻ rình mồi trong truyền thuyết sao? Anh thật là gian xảo! Thì ra anh đã biết đó là cô. Anh cố ý vào hỏi thăm để hù dọa cô mà thôi. Xấu xa!

"Lên xe." Đường Ân Khiêm nói ngắn gọn. Nếu như cô còn chút sức lực cô sẽ nhấc chân chạy như điên. Nhưng cô không có, vậy cô có thể giả vờ như anh nhận lầm người không nhỉ?

"Muốn anh vác em lên xe sao?" Giọng anh trầm xuống đe dọa cô. Diêu Thi Đông biết ngày chết của mình đã đến, có giấy dựa cũng vô ích. Vậy nên cô ngoan ngoãn lên xe.

"Tại sao em lại làm việc ở đó?" Giọng nói thản nhiên của anh khiến cho cô ngạc nhiên.

"Uhm... Chỉ... Chỉ là... thỉnh thoảng giúp bạn bè thay ca..." Cô khúm núm, thành thật trả lời, tuyệt đối không dám qua loa.

"Muộn như vậy mới tan ca rất nguy hiểm. Nếu như không cần thiết thì em nên từ chối, tối như thế này thì em đi về nhà sao được?" Chân mày của Đường Ân Khiêm hơi chau lại. Một cô gái đi làm về tối như vậy sao không có ai đến đón cô?

"Mẹ sẽ đến đón em..." Cô ngập ngừng nói.

Cô không hiểu mình bị làm sao mà lại sợ anh. Anh cũng không phải là gì của cô. Anh... anh... anh... Haiz! Thôi! Dù sao cô cũng không chống lại được anh, cả đời này nhất định phải sống dưới cái bóng của anh.

"Hôm nay sao không đến đón em?"

"Ba mẹ em đi dự tiệc rồi." Sau khi trả lời anh xong thì cô muốn cắn lưỡi. Tại sao cô phải trả lời anh chứ!

Mắt Đường Ân Khiêm nhìn thấy tay cô đặt ở bụng, thở dài hỏi "Em lại đau bụng rồi đúng không?" Vừa rồi đi theo phía sau đã nhìn thấy lưng cô còng xuống, có vẻ bệnh của cô đã nặng hơn rồi.

Diêu Thì Đông giật mình, miệng cô khẽ mím lại. Cô luôn cho rằng anh không biết tật xấu đau bụng của cô...

"Uhm... Đúng vậy!" Cô không muốn biểu hiện đáng vẻ đáng thương với anh nhưng khi trả lời vẫn lộ ra chút yếu ớt.

Đường Ân Khiêm dừng xe ở bên đường, bật đèn lên, duỗi tay về phía cô "Đưa tay cho anh"

"Tay nào?" Cô hồi hộp hỏi.

"Đưa tay phải cho anh trước." Anh kéo tay của cô rồi bắt đầu dùng ngón cái vừa xoa bóp vừa giải thích

"Lần sau nếu như lại bị đau dạ dày thì phải xoa chỗ này để giúp dạ dày thả lỏng, giảm bớt đau đớn"

"Vâng." Cô ngoan ngoãn gật đầu, len lén nhìn vẻ mặt chuyên chú của anh khi xoa bóp cho cô.

Dưới ánh đèn mờ, cô thấy anh thật dịu dàng. Thấy anh như vậy đột nhiên cô buồn bực. Cô luôn cho rằng: Trải qua ba năm rồi thì cô sẽ không còn yêu thích gương mặt đó nữa. Nhưng mà hiện tại cô lại cảm thấy anh còn đẹp trai hơn trước nữa...Thật ra cô biết.Cô không quên được anh. Cô chỉ giả vờ như quên anh thôi. Haiz! Có lẽ cả đời này cô chỉ có thể đơn phương thích anh, không thích người khác được nữa rồi.

"Đổi tay." Anh xoa bóp rất chuyên tâm. Khi anh định cầm lấy tay kia của cô thì phát hiện cô đang dùng tay trái lau nước mắt.

"Làm sao vậy? Vẫn còn rất đau sao?". Anh kéo tay cô xuống không cho cô lau mà dùng ngón tay của mình nhẹ nhàng lau nước mắt cho cô. Cô lắc đầu một cái, khóc rất thương tâm, cô cảm thấy thật khổ sở

"Học trưởng... Sau này anh không bắt nạt em nữa có được không?" Cô thật hi vọng anh sẽ đối xử dịu dàng với cô như thế này mãi mãi.

"Cô bé ngốc. Bây giờ anh có bắt nạt em sao?" Anh bật cười nói, giọng nói rất nhẹ, rất dịu dàng còn có một chút cưng chiều ở trong đó.

"Anh đang đánh lừa em thôi. Sau đó lại bắt đầu bắt nạt em..." Cô biết rõ cách thức chinh người của anh rồi. Cô cảm thấy anh luôn xem cô như đứa ngốc. Thật ra, cô đâu có ngốc đâu!

"Thì Đông! Ai rồi cũng sẽ trưởng thành." Nhẹ nhàng vuốt mái tóc dài của cô. Anh thừa nhận là có chút ngạc nhiên, anh còn tưởng rằng cô sẽ không bao giờ cãi lại anh.

Điều Thì Đông không hiểu anh đang nói gì chỉ biết rơi nước mắt. Trước kia cô không cảm thấy khổ sở bởi vì chỉ cần nhìn thấy khuôn mặt của anh là cô đã cảm thấy rất vui vẻ; Sau khi anh đi rồi, thỉnh thoảng cô nhớ anh nhưng cô luôn tự nói với mình là cô không phải nhớ anh mà là nhớ khuôn mặt của anh thôi.

Cô cũng không có nói cho ai biết bởi vì làm như vậy thì cô chính là một đứa ngốc. Anh hại cô bị đau dạ dày thường xuyên. Sao cô lại thích anh như vậy chứ! Khó trách... Khó trách anh luôn nói là cô ngu ngốc. Thì ra cô ngốc thật. Bây giờ anh dịu dàng xoa bóp tay giúp cô thế này khiến cô thật hạnh phúc. Cho dù là Legolas có ở trước mặt mà giúp cô xoa bóp, cô cũng không cảm thấy hạnh phúc bằng.

Mà chắc anh lại đang diễn một đoạn trong trò chơi thôi đúng không?

Sau đó anh sẽ bắt đầu thể hiện bản tính tà ác ra đúng không?

Đường Ân Khiêm nhìn thấy sự đề phòng và khủng hoảng trong mắt của cô. Anh phát hiện cô đã trưởng thành hơn, đã có sự đề phòng người khác, không còn hoàn toàn tin tưởng người khác như trước nữa.

Đột nhiên anh cảm thấy đây là lỗi của mình. Cô lớn lên ở trong một thế giới rất tốt đẹp, cô tin tưởng mọi người vô điều kiện. Thế nhưng anh lại đem sự xấu xa vào trong thế giới đó...

Mặc dù anh cảm thấy như vậy không có gì là xấu. Lúc mới bắt đầu, thật sự anh bị sự ngây thơ của cô hấp dẫn, trêu chọc cô chính là niềm vui lớn nhất của anh. Nhưng sau này, anh lại dần dần cảm thấy sợ hãi, sợ một ngày nào đó cô sẽ ngây thơ bị người khác lừa đi mất. Bởi vì anh nhìn thấy trong mắt cô sự khao khát với tình yêu.

Anh biết, cũng như các thiếu nữ khác, cô cũng muốn được che chở, được yêu thương. Nhưng thế giới này có rất nhiều con sói đội lốt cừu, cũng có rất nhiều vỏ bọc giả dối, những lời nói yêu thương ở

thời đại bây giờ cũng rất dễ dàng nói ra khỏi miệng. Anh rất sợ cô chìm đắm trong biển tình mà bị tổn thương. Cho nên anh quyết định-- Anh sẽ dạy cho cô biết một bộ mặt xấu xa khác của thế giới tốt đẹp kia. Dĩ nhiên, anh cũng đạt được nhiều niềm vui trong lúc dạy cô. Đáng tiếc là cô không hiểu, có lẽ vĩnh viễn cô cũng không hiểu...

Nhưng mà không quan trọng, chỉ cần kết quả đúng như anh mong muốn là tốt rồi. Anh không có trả lời sự nghi ngờ trong mắt của cô, anh cúi đầu xuống... Hôn cô. Đó là một nụ hôn rất nhẹ nhàng, anh chỉ trần trọc mút đôi môi đỏ mọng của cô, như chuồn chuồn lướt qua mặt nước.

Sau đó không lâu, anh phát hiện cô đang nín thở, anh khẽ cười yếu ớt, chạm môi cô mấy cái rồi mới buông cô ra. Cô vội vàng thở hổn hển lấy hơi, giống như vừa gặp ma vậy. Anh lấy tay miêu tả đôi môi xinh đẹp của cô

"Còn đau không?" Diêu Thì Đông bây giờ mới nhớ đến chuyện vài giây trước, sắc mặt nháy mắt đỏ bừng, nhìn gương mặt trước mắt rồi lập tức lắc đầu, nói không ra lời. Anh cười nhẹ cúi xuống hôn cô một cái

"Được rồi! Anh đưa em về nhà." Cô giống như đã rơi vào trong một giấc mơ, một giấc mơ rất đẹp khiến cô không muốn tỉnh lại. Thánh mẫu Maria! Cầu xin người làm cho giấc mơ này kéo dài mãi mãi...

Diêu Thì Đông luống cuống, rối loạn. Anh bất ngờ hành động như vậy làm cho cô không biết nên làm như thế nào. Cô không muốn phá vỡ đi một chút dịu dàng khó lắm mới có được. Cho nên cô nghĩ

đến một phương pháp có thể giữ lại điều tốt đẹp này, đó chính là trốn tránh. Bởi vì đã bị anh bắt được rồi, cô đem chính mình phong bế lại.

Trừ mỗi tuần hai ngày có việc phải ra ngoài, cô không hề ra cửa. Thậm chí không để ý sự phản đối của mẹ, tùy hứng chạy đến nhà chị gái ở thật lâu. Bởi vì cô rất sợ anh lại đột nhiên chạy tới phá hủy tất cả. Cô thừa nhận là cô rất đa điều nhưng chỉ cần không thấy anh cô sẽ không khổ sở như bây giờ. Cứ giống như lúc anh đi du học ở nước ngoài mấy năm, cô thấy như vậy thì tốt hơn. Cô chỉ thỉnh thoảng mới nhớ anh...

Diêu Manh Thu đi vào phòng của em gái. Sự khác thường gần đây của em ấy khiến cho mọi người rất lo lắng. Nhưng cái miệng của nó giống như vỏ trai vậy, ngậm chặt lại không nói gì hết.

Diêu Manh Thu ngồi ở mép giường vỗ vỗ em gái, nói nhỏ "Đông Đông! Ba mẹ đến đón em về nhà kìa!" Diêu Thì Đông từ trong chăn chui ra, lộ ra gương mặt yếu ớt.

"Nếu như không muốn về thì cũng không sao..." Diêu Manh Thu yêu thương sờ mặt em gái. Bây giờ Thì Đông thật gầy.

Thật ra thì cô và chồng cũng rất hoan nghênh Thì Đông tới ở, nhưng ba mẹ lại không muốn cho nó ở quá lâu.

"Như vậy sao được?" Mẹ Diêu bước vào phòng, nhìn thấy sự trầm lặng của cô con gái nhỏ, trong lòng như lửa đốt

"Diêu Thì Đông! Con còn ở đây làm phiền chị con và anh rể bao lâu nữa? Con không nhìn xem, chị con đang mang thai phải cần

người chăm sóc, giờ lại còn phải lo lắng, chăm sóc ngược lại cho con. Con không thấy xấu hổ sao?"

"Mẹ! Mẹ đừng mắng nó nữa!" Diêu Manh Thu đau lòng nói.

"Con còn nói giúp cho nó!" Mẹ Diêu nhìn con gái lớn một cái

"Con nhóc này bị con làm hư rồi!" Ngay cả bà và chồng cũng cung chiều Đông Đông đến vô pháp vô thiên.

Diêu Manh Thu cong môi lên nói "Ba cũng có phần nha..."

Ba Diêu đứng ở ngoài cửa, đang muốn vào phòng, bước chân đột nhiên rút trở về, núp ở cửa mắng thẳm, bảo bối Manh Manh sao lại kéo ông xuống nước?

Tâm tình đang không tốt, lại bị mẹ mắng. Cô biết là không nên nhưng không nhịn được, cô cảm thấy uất ức. Diêu Thì Đông mím cái miệng nhỏ, ôm lấy chị gái mà khóc.

"Mẹ..." Diêu Manh Thu gấp gáp nói.

Tại sao lại mắng nó! Mẹ Diêu cũng không ngờ là con mình đột nhiên trở nên nhạy cảm yếu ớt như vậy, nhất thời cũng ngây người. "Được rồi! Được rồi! Ai cũng không được mắng. Con gái bảo bối của tôi cũng không có lỗi, bà làm gì lại đi mắng nó!"

Nhìn con gái bảo bối khóc, ba Diêu nhịn không được nhảy ra. Con gái lớn bây giờ không thể đứng quá lâu, ông nhẹ nhàng kéo con

gái nhỏ vào trong ngực, cũng ám chỉ Mạnh Thu ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Ba..." Diêu Thì Đông tiến sát vào trong ngực ba Diêu, khóc đến đáng thương khiến cho ba người còn lại đau lòng không thôi.

"Con gái ngốc, khóc cái gì? Mẹ không phải bởi vì lo lắng cho con sao?" Thanh âm mẹ Diêu mềm xuống, đoạt lấy con gái từ tay chồng mình.

"Con ở nhà chị con lâu như vậy, ba mẹ cũng cảm thấy nhàm chán. Còn nữa, chị con sắp sinh rồi còn làm phiền chị con mỗi ngày phải gọi điện. Chẳng lẽ con lại để chị con phải lo lắng cho con sao? Hơn nữa, con cũng không muốn về nhà sao?"

Trơ mắt nhìn con gái bị cướp đi, ba Diêu chỉ có thể tay không đứng ở bên cạnh nói giúp "Đúng vậy! Bảo bối, khó khăn lắm ba mới được nghỉ lễ dài ngày. Con phải ở nhà với ba chứ! Ba rất cô đơn đó!" Đây cũng chính là lí do ông không muốn cho con gái đi lấy chồng sớm.

"Con không có ở nhà, có rất nhiều người gọi điện thoại đến tìm con. Mẹ cũng không thể nói cho bọn họ số điện thoại của chị con. Con còn không về nhà, ai cũng nghĩ là con đã mất tích"

"Điện thoại?" Đôi mắt ngấn nước của Diêu Thì Đông ngược lên, trong lòng có một tia chờ đợi.

"Mẹ, có... có ai là con trai gọi điện thoại đến tìm con không?"

"Có! Là em họ của con đó!"

"À...." Diêu Thì Đông khó nén thất vọng, càng nghĩ càng thấy mình ngu ngốc.

Anh biết số điện thoại và địa chỉ nhà cô nhưng anh đi du học ba năm nay lại chưa bao giờ gọi một cuộc điện thoại, gửi một bức thư. Cô còn ngu ngốc hi vọng anh có chút quan tâm mình? Ngày đó, nhất định là anh đùa giỡn cô, từ đầu đến cuối cô cũng chỉ là đồ chơi của anh mà thôi.

"Đông Đông! Con đang đợi điện thoại của ai sao?" Mẹ Diêu hỏi.

"Không có." Cô miễn cưỡng cười, trên mặt không giấu được sự mất mát. Cô có tư cách gì mà mong đợi? Anh cũng không muốn cô chờ anh, chỉ trách cô đơn phương thích anh. Mà anh chưa từng cho cô tư cách để chờ đợi...

Ngày tốt nghiệp càng ngày càng gần, thế nhưng lại không có thời gian để cùng bạn bè tụ tập một chút. Tất cả mọi người đang bận làm luận văn, vội vàng tìm đường đi trong tương lai, vội vàng nhìn thấy hiện thực tàn khốc của xã hội.

Hình như chỉ có Diêu Thì Đông là không vội vàng. Cho đến khi sắp tốt nghiệp Đại học, cô mới nhận ra tình cảm của mình. Cô không thấy hạnh phúc ngọt ngào mà chỉ cảm thấy đầy phiền muộn. Cho tới bây giờ cô luôn cho rằng Đường Ân Khiêm nếu không phải vô cùng ghét cô thì là vô cùng thích cô. Bây giờ cô mới phát hiện, trong trường hợp nào đi nữa thì cô đã đánh giá bản thân quá cao rồi. Thậm chí để cho anh ghét cô cũng không được.

Sau khi hết giờ học, cô nói dối với người nhà là đang đi chơi với bạn trong lớp. Thật ra căn bản là không có ai rảnh rỗi mà đi chơi với cô, tất cả mọi người đang chuẩn bị cho tương lai. Mà cô vì không muốn nhìn thấy ba mẹ lo lắng nên mới nói dối.

Cô giống như một hồn ma đi lang thang trên đường. Cô đi tìm Tiểu Mộc, trực giác cô cho là Tiểu Mộc nhất định sẽ làm cô vui vẻ lên một chút. Nhưng khi cô đến cửa hàng tiện lợi mới biết Tiểu Mộc đã nghỉ việc rồi. Đứng ở đầu đường, đột nhiên cô có xúc động muốn gào khóc. Cô đang buồn vì bị bạn bè vứt bỏ...

"Thì Đông?" Nghe thấy có người gọi, cô quay đầu lại, thấy người kia cô cảm thấy hình như đã trải qua mấy kiếp.

"Sao lại ngơ ngác như vậy?" Theo thói quen anh vỗ vỗ mặt của cô.

"Học... Học trường. Sao anh lại ở đây?" Cô mở to mắt. Cô cảm thấy vui vẻ khi vô tình gặp anh.

"Thì ra là em chưa biết!" Đường Ân Khiêm nhìn cô đầy ẩn ý.

"Biết chuyện gì?" Cô giống như sống lại, tức giận hỏi anh.

"Anh..." Anh còn chưa kịp trả lời, phía sau đang có người gọi anh, một người phụ nữ đang ngồi trong xe gọi anh.

"Ân Khiêm! Anh nói chuyện xong chưa? Dừng xe lâu quá sẽ bị xử phạt đấy!" Diêu Thì Đông quay đầu, thấy trong chiếc xe anh đưa cô về ngày đó có một người phụ nữ rất xinh đẹp---người phụ nữ này

rất xứng đôi với anh. Một chút vui vẻ ở trong lòng bị màn trước mắt này phá vỡ.

"Đến ngay!" Anh quay đầu lại khẽ mỉm cười với người phụ nữ đó sau đó quay đầu nhìn cô, hỏi "Em đi ăn cơm với bọn anh không?"

Không tự chủ Diêu Thi Đông lui ra sau một bước, lòng cô co rút đau đớn, thật bội phục cô còn cười được "Không được. Em không muốn làm phiền hai người." Cô lắc đầu, trên khuôn mặt treo lên nụ cười vui vẻ.

"Không sao. Bạn của anh cũng không ngại. Em không cần cảm thấy ngại." Đường Ân Khiêm đưa tay ra muốn kéo cô, cô lại lui một bước.

"Không được đâu. Nhà em hôm nay có chút chuyện." Anh và bạn gái anh không ngại nhưng cô lại để ý.

Mặc dù anh nói cô không cần phải ngại nhưng cô không có cách nào mà không để ý được. Từ đầu đến cuối, trong lòng anh cô chỉ là một học muội. Nhưng cô lại không xem anh là một học trưởng. Anh không then với lương tâm nhưng cô lại cực kỳ xấu hổ.

"Chuyện gì?" Anh nhíu mày, ôm ngực, lạnh nhạt nhìn cô. Bởi vì cô đang lấy cớ.

Cô cười cười "Hôm nay là sinh nhật của ba em. Cả nhà em sẽ cùng nhau chúc mừng ba." Thật ra cô cũng không có nói dối, hôm nay đúng là sinh nhật của ba cô. Nhưng nếu như anh không tin cô thì cô cũng không sao.

"Vậy sao? Gặp lại em sau." Rất khác thường, anh cũng không làm khó cô.

"Hẹn gặp lại, học trưởng." Cô xoay người, không quay đầu lại rồi đi. Có thể quên anh rồi. Thật sự! Cô muốn quên anh.

Cô lại dám từ chối anh? Cô thể nhưng dám từ chối anh? Thậm chí còn nói dối để từ chối anh! Chuyện gì đã xảy ra? Không phải cô luôn nghe lời anh nói sao? Tại sao thái độ của cô đột nhiên trở nên xa lánh khách khí như vậy? Một chút cũng không giống cô.

"Ân Khiêm. Anh làm sao vậy?" Nhìn thấy bộ dáng tức giận của anh, biết anh lâu như vậy, đây là lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt này của anh.

"Không có việc gì." Anh che giấu suy nghĩ, nhàn nhạt trả lời, trong lòng vẫn còn để ý đến chuyện vừa rồi. Sắc mặt của cô không được tốt lắm, nhất là lúc cô xoay người đi, anh cảm thấy hình như cô sắp khóc. Đã xảy ra chuyện gì sao? Hay là... Cô vì chuyện ngày đó anh hôn cô mà tức giận? Mẹ kiếp! Lúc anh hôn cô sao cô không phản kháng, bây giờ lại tức giận với anh?

"Nhưng mà xem ra anh không giống không có việc gì... Là bởi vì cô bé kia sao?" Cô nhìn thấy trong mắt anh có sự tức giận và lo lắng.

"Em đừng có xen vào chuyện của anh, Jenny." Dù có đúng thì anh cũng sẽ không thừa nhận.

"Có khi nào cô ấy đã hiểu lầm anh rồi không?" Anh càng khó chịu, cô càng tò mò. Thật là thú vị! Mặt lạnh mà cũng có lúc tức

giận.

"Hiểu làm chuyện gì?" Anh cho cô một ánh mắt như đang nhìn người... ngốc vậy.

"Hiểu làm quan hệ của em và anh đó!" Jenny trả lại cho anh kiểu nhìn đó

"Anh không phát hiện ra là lúc cô ấy nhìn thấy em cả người trở nên ngớ ngẩn." A! Đó là một đôi mắt ghen tị nha! Lông mày Đường Ân Khiêm nhăn lại, xua tay

"Em nói cái gì vậy? Cô ấy lúc nào cũng ngốc nghếch"

"Haiz! Thật uổng phí anh ở bên cạnh nhiều phụ nữ như vậy. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Chẳng lẽ anh không biết phụ nữ chỉ cần dính dáng đến bạn trai sẽ trở nên vô cùng nhạy cảm". Jenny cứ niệm như vậy trên suốt đường đi, đến khi đến nhà ăn vẫn còn niệm.

Sau khi ngồi vào chỗ, rốt cuộc anh nhìn không được kêu cô cầm miệng. Đột nhiên một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu, chẳng lẽ Thì Đông đang ghen?

"Ý em muốn nói, cô ấy... có thể đang ghen?" Jenny tròn to đôi mắt đẹp, cô không thể tin được cô gợi ý lâu như vậy, đến bây giờ anh mới hiểu ý của cô. Cô nói rất rõ ràng như vậy mà?

"Không phải là có thể. Cô ấy chính xác là đang ghen!" Nếu không phải đang ở trong nhà hàng Tây cao cấp, cô rất muốn rống lên. Cái người đàn ông ngu ngốc này!

Nghe vậy, đám mây đen trong lòng Đường Ân Khiêm như được vạch ra, nhìn thấy ánh mặt trời sáng lạn.

"Anh không ăn. Em cứ từ từ mà ăn." Anh giơ tay lên, gọi phục vụ đến tính tiền.

"Haiz! Anh đi đâu vậy?" Đâu có ai bỏ lại một cô gái xinh đẹp ở lại ăn cơm. Người khác nhìn thấy sẽ cho rằng cô không có nhân phẩm cũng nên.

Anh móc ra thẻ tín dụng giao cho nhân viên phục vụ, cười nói: "Anh đột nhiên nhớ ra hôm nay là sinh nhật của ba vợ tương lai. Anh phải nhanh đi chúc mừng mới được." Mặc kệ cô có lừa anh hay không. Đi trước rồi nói sau, nếu cô nói dối, về sau sẽ tính toán sổ sách với cô hết một lần.

Jenny ngạc nhiên đến há miệng "Từ khi nào anh có bố vợ tương lai?" Đừng có nói đùa.

"Từ ngày anh có bạn gái trở đi." Rất phong độ anh kí hóa đơn nói.

"Bạn gái của anh là ai?" Logic của cô hình như bị anh làm cho rối lên hết rồi.

"Chính là người mà em vừa thấy."

Jenny nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu "Anh nói bạn gái anh là..."

"Đúng! Chính là cô bé đó!" Anh đem hóa đơn đã ký tên đưa cho nhân viên phục vụ, thuận tiện nói "Anh đi trước. Em từ từ mà hưởng thụ."

Đường Ân Khiêm chạy như bay đến cửa hàng dụng cụ thể thao của bạn mình, chọn một bộ đánh Gôn hiệu TourStage. Suy nghĩ một chút lại cảm thấy không ổn. Nếu anh nhớ không lầm thì ba của Đông Đông hình như thích bộ dụng cụ của Titleist. Anh vuốt ve cầm, khẽ mỉm cười yêu cầu một bộ dụng cụ hạn chế số lượng rất đắt tiền.

"Cậu mở cửa hàng không phải là để buôn bán sao?" Anh mặc kệ bạn tốt sống chết từ chối, bắt đầu phát huy năng lực thuyết phục của bản thân.

"Nhưng mà mình đã đồng ý bán bộ này cho một người khách quen..." Bạn của anh đau thương nói. Toàn thế giới chỉ có 270 bộ! Hấn đi đâu tìm được bộ 271 đây?

"Tôi cũng là khách! Hơn nữa cũng cho cậu kiếm không ít tiền." Đường Ân Khiêm đem phong bì nhét vào tay đối phương. Bạn bè nhiều chính là tốt ở chỗ này. Haiz! Nhiều năm trước bạn anh rất gà mẹ đi điều tra Diêu Thì Đông. Nếu như hấn biết được có tác dụng như vậy, có chết cũng sẽ nhắm mắt.

"Ai vậy?" Diêu Thì Đông vừa mở cửa thì lập tức có ý nghĩ muốn đóng sập cửa lại. Mà cô cũng làm như vậy, không phải lá gan cô lớn hơn nên dám phản kháng anh. Đây đơn giản chỉ là hành động theo bản năng, bắt đầu từ nhiều năm trước đã trở thành thói quen. Đường Ân Khiêm đã sớm có chuẩn bị với hành động này của cô, nhanh hơn cô một bước đẩy cửa ra, cười khanh khách mà đi vào.

"Anh... anh... Sao anh lại đến đây?" Thanh âm của cô khẽ run lên.

"Anh nghe em nói hôm nay là sinh nhật của ba em. Đương nhiên là đến để chúc mừng rồi. Anh không giống như người khác, nhìn thấy học trưởng đã lâu không gặp mà đóng cửa lại." Lơ đễnh dựa vào cửa, tâm tình anh cực tốt tha thứ cho sự vô lễ vừa rồi của cô.

"Đông Đông! Ai đến vậy?" Mẹ Diêu đi tới trước cửa, thấy Đường Ân Khiêm đã lâu không gặp, vui mừng nói: "A Khiêm à! Con về nước khi nào vậy?" Bà cho anh một cái ôm thật chặt.

"Đã về được một thời gian rồi ạ. Thì Đông chưa nói gì với bác sao?" Khóe mắt anh thoáng nhìn qua cô, thấy cô bởi vì chột dạ mà quay mặt đi.

"Con bé này thật hồ đồ. Sao lại không nói với bác. Mời vào, mời vào." Diêu Thi Đông há hốc mồm mà nhìn hành động thân thiết của mẹ với anh. Cô nhớ là trước kia bọn họ chỉ gặp nhau mấy lần, mẹ không biết anh mới đúng chứ! Thế nào mà mẹ cô lại hưng phấn giống như vừa tìm được đứa con trai đã thất lạc nhiều năm? Mẹ còn gọi anh là gì? A Khiêm? Từ khi nào mà bọn họ đã trở thành anh em kết nghĩa rồi?

"Đông Đông! Con ngăn người ra ở đó làm gì? Nhanh mang cậu ấy giới thiệu với cha con một chút." Diêu Thi Đông cứng ngắc mà đi đến phòng khách, chọn chỗ ngồi xa anh nhất.

"Muốn... Muốn giới thiệu cái gì?" Không có gì hay để giới thiệu, chỉ là anh có việc đi ngang qua mà thôi. Con không quen!

Mẹ Diêu trợn mắt nhìn con gái một cái "Con đến đây ngồi cho mẹ!" Ngồi xa như vậy để làm gì? Bà kéo con gái qua ngồi xuống bên cạnh Đường Ân Khiêm.

"À... Ba, anh ấy là học trưởng trong trường đại học với con. "Không dấu vết cô dịch chuyển xa anh một chút.

"Bác trai có khỏe không? Đột nhiên đến thăm thế này thật ngại quá. Bởi vì hôm nay ở trên đường gặp Thì Đông. Nghe em ấy nói hôm nay là sinh nhật bác, cho nên cháu đến đây chúc mừng bác. Trước đây, cháu có nghe Thì Đông nói qua bác rất thích đánh Golf nên cháu mua một bộ dụng cụ tặng bác, mong bác hãy vui vẻ nhận chút tấm lòng của cháu." Đường Ân Khiêm vừa nói vừa lấy từ sau lưng một bộ dụng cụ đánh Golf ra trước mặt, không phát hiện Diêu Thì Đông hoảng sợ nhìn anh. Cô... Cô không nhớ là lúc nào thì nói với anh chuyện ba cô yêu thích đánh Golf nha! Cô thật sự không có nói. Gặp anh, cô sợ anh còn không kịp làm gì có tâm trạng mà nói chuyện nhà với anh?

Ngược lại, vốn là âm trầm ngồi ở một bên, ba Diêu vừa thấy bộ dụng cụ, cả khuôn mặt trong nháy mắt lóe sáng. Không nhịn được ông đưa tay cầm lên xem. Woa! Đúng lúc ông đang muốn thay đổi nhãn hiệu. Nhưng nói thế nào thì ba Diêu cũng là người đã từng trải qua gió to sóng lớn, cho dù ông có thích cũng sẽ không vì một bộ dụng cụ mà bán con gái đi.

"Khụ, tôi... tôi có thói quen dùng dụng cụ của Titleist."

Đường Ân Khiêm bình tĩnh cười một tiếng, như đã sớm có chuẩn bị, "Cháu biết, nhưng mà cháu nghe nói dụng cụ của TourStage nổi tiếng là rất tinh xảo cho nên muốn bác dùng thử để

thay đổi cảm giác. Nếu bác không quen thì cháu cũng có chuẩn bị cho bác một bộ Titleist, nghe nói bộ này toàn thế giới chỉ có 270 bộ."

Ba Diêu hưng phấn hai mắt tỏa sáng, không tự chủ được run rẩy, "Là... Là gậy giống của TigerWoods đã dùng sao?" Ông vui mừng có chút cà lăm nói.

"Đúng vậy!" Anh lập tức lấy ra một bộ dụng cụ đánh Golf khác ra.

"Làm sao mà cậu mua được?" Ba Diêu không kiềm nén được liền vuốt ve cây gậy trước mắt.

"Cháu có một người bạn mở một cửa hàng bán dụng cụ thể thao nhập khẩu, biết bác trai rất yêu thích đánh Golf liền mua một bộ dụng cụ thôi." Anh nói dối mà không chớp mắt. Lúc anh muốn đi, người bạn kia chỉ còn nước chưa quỳ xuống ôm bắt đùi của anh cầu xin anh đừng lấy.

"Trời ạ! A Khiêm, cháu tiêu nhiều tiền như vậy để mua những cây gậy này?" Mẹ Diêu nghe xong, suýt nữa là té xỉu. Ba Diêu trợn mắt nhìn bà xã một cái. Cái gậy? Những thứ này đều là bảo bối đấy!

"Bác gái, đây chỉ là một chút thành ý của cháu." Đường Ân Khiêm cười yếu ớt.

Haiz! Ngồi thờ ơ lạnh nhạt ở một bên Diêu Thì Đông len lén thở dài. Anh cười, vĩnh viễn đều bình tĩnh, nho nhã, lịch sự. Lúc mới biết anh thì cô cũng nghĩ như vậy nhưng sau này không biết tại sao, chỉ cần thấy anh cười như vậy là cô không nhịn được mà cảm thấy

da đầu tê dại. Cô có cảm giác đằng sau nụ cười đó là một âm mưu kinh khủng nào đó, khiến cho người khác không thể không lo lắng.

Kế tiếp anh định làm chuyện gì để dọa cô? Còn nữa, cô không hiểu, tại sao anh lại đến đây? Quen biết anh bốn năm, trong ba năm anh đi du học cô luôn âm thầm chờ anh đến thăm, chờ thư của anh, nhưng mà không có gì cả. Thế nhưng, bây giờ khi cô quyết định buông tay thì anh lại xuất hiện...

Cô không biết, là do cô quá ngu ngốc hay là anh có thể nhìn thấy lòng cô mà mọi hành động của cô đều giống như đã nằm trong dự đoán của anh. Anh rất hiểu rõ chuyện gì có thể khiến cho cô cảm động, cũng biết lúc mà cô bắt đầu thất vọng với anh thì làm những chuyện có thể khiến cho cô có hi vọng một lần nữa. Anh lúc nào cũng như vậy.

Sau khi kết thúc khỏi trầm tư, cô nhận được ánh mắt cảnh cáo của mẹ, cô vô tội nhún mày, không hiểu mẹ cô hôm nay tại sao lại khó chịu với cô như vậy.

"Đông Đông thật là không hiểu chuyện. Cháu chăm sóc nó tốt như vậy, vậy mà năm đó nó lại không đi tiễn." Mẹ Diêu nói đến chuyện này cũng cảm thấy xấu hổ, cậu ta đối xử với con gái mình tốt như thế mà con gái mình lại không biết gì cả.

Mấy năm nay khi anh ở nước ngoài, mẹ Diêu còn lo lắng khi mà bọn chúng yêu xa như vậy, con gái sẽ không giữ được người ta. Dù sao cậu ấy vừa xuất sắc lại ưu tú, không ngờ cậu ấy có lòng như vậy, mỗi dịp lễ hay sinh nhật bà đều gửi quà cho bà từ nước Mỹ. Thịnh thoảng còn gọi điện hỏi thăm bà, nếu không phải cậu kiên quyết không muốn cho con gái biết mà gây áp lực cho nó thì bà đã dạy dỗ

lại con gái một chút. Khó khăn lắm mới tìm được một người đàn ông tốt như vậy? Mà Thì Đông, đứa con gái ngốc này lại im hơi lặng tiếng, nửa lần cũng chưa từng nhắc đến cậu ta, thật là làm cho người làm mẹ như bà phải lo lắng thay.

"Mẹ." Diêu Thì Đông khẩn trương len lén giật nhẹ áo mẹ Diêu. Mẹ cô thật là... tự nhiên lại nhắc đến chuyện đó, không biết chừng người ta đã quên rồi.

"Cháu nghĩ..." Đường Ân Khiêm mỉm cười thâm tình chăm chú nhìn cô, "Lúc đó Thì Đông có chuyện gì quan trọng nên không đến được."

"Con nhóc này làm gì có chuyện gì mà gấp gáp? Bác thúc giục nó đi, nó còn giận bác sao không để cho nó ngủ!" Mẹ Diêu vạch trần con gái không thương tiếc.

Diêu Thì Đông vốn cũng không nghĩ nhiều, cho đến khi mẹ cô nói ra sự thật xong thì cô mới phát hiện ra người đàn ông gian xảo này đang dẫn dụ mẹ mình nói. Đáng ghét! Như thế cũng rất tốt, sau này không cần lo lắng không còn thấy anh nữa, ngược lại còn phải đề phòng anh đến báo thù. Cô lại phải bắt đầu trốn trốn tránh tránh sống qua ngày rồi.

"À..." Một tiếng "À" này chỉ có hai người bọn họ biết đó có nghĩa gì

"Có lẽ là do em ấy quá mệt mỏi" Diêu Thì Đông lập tức chờ đợi ngày chết của mình, hơn nữa dạ dày lập tức phối hợp truyền đến từng đợt co rút quen thuộc.

"A Khiêm! Nếu như cháu không chê thì ở lại cùng ăn cơm với gia đình bác." Mẹ Diêu nhiệt tình mời, quả nhiên là bà không có nhìn sai, trải qua nhiều năm như vậy mà cậu ta cũng không có vứt bỏ con gái ngốc của mình. Quả thật là có đốt đèn lồng cũng không tìm được người đàn ông nào tốt như vậy! Đường Ân Khiêm đang định mở miệng nhận lời thì Diêu Thi Đông đã đi trước một bước vội vàng từ chối

"Mẹ! Mẹ... Cái đó... Học, học trường rất bận, chúng ta cũng không nên ép người ta..." Chắc là anh phải đi hẹn hò chứ! Vừa rồi cô gái xinh đẹp ngồi ở trên xe kia nói bọn họ chuẩn bị đi dùng bữa.

"Mặc dù cháu rất vui lòng ở lại dùng bữa, nhưng nếu như Thi Đông cảm thấy cháu ở đây cùng với cả gia đình thật không tiện, vậy thì cháu cũng không ở lâu được." Anh lễ phép gật đầu với ba mẹ Diêu, ý muốn đi trước.

"Cái gì?" Mẹ Diêu tức giận nhìn về phía con gái mình, cho cô một ánh mắt cảnh cáo, sau đó chuyển sang nhìn Đường Ân Khiêm với vẻ mặt ôn hòa

"Cháu đừng để ở trong lòng, cháu cũng biết Đông Đông nói chuyện lúc nào cũng ngốc như vậy. Thật ra thì nó rất vui mừng khi cháu ở lại. Đúng không, con gái?" Bà khẽ chọt chọt cô con gái đang ngây ngốc kia.

Mắt của Diêu Thi Đông chớp chớp, cô nói thật mà! Cô sợ anh ngượng ngùng từ chối sẽ làm chậm trễ buổi hẹn hò. Bây giờ lại biến thành cô là người xấu xa không muốn cho anh ở lại dùng cơm? Anh... anh... anh thật sự rất ác độc, tại sao lại hãm hại cô! Đây là

nhà cô mà! Anh lại để cho người nhà cô cảm thấy cô không hiểu chuyện thì có lợi ích gì với anh chứ?

"Tùy anh." Cô rất buồn bực, buồn bực đến muốn khóc.

Ba Diêu vội vàng hòa giải, mẹ Diêu vui vẻ gọi Đường Ân Khiêm, không có ai phát hiện tâm tình buồn bực của cô; mà anh, anh chỉ nhìn thấy Diêu Thì Đông không vui. Haiz! Hình như anh làm hơi quá rồi.

Lúc này, từ cầu thang truyền tới âm thanh bước chân đang đi xuống lập tức hấp dẫn sự chú ý của mọi người. Trong lúc Đường Ân Khiêm tới thì Ôn Định Viễn vừa đứng lúc đi lên lầu gọi vợ đang ngủ trưa xuống ăn cơm, mà hai nhóc kia cũng đi theo ba mình lên phá rối giấc ngủ của người đẹp bụng bự. Nhưng mà Ôn Định Viễn không đành lòng gọi vợ dậy cho nên lại để mặc cho cô ngủ nướng gần nửa tiếng, bây giờ mới đi xuống lầu.

"Đến đây, A Khiêm! Giới thiệu về nhau một chút. Đây là chị gái và anh rể Đông Đông, còn đây là hai đứa con của chúng nó; Đây là học trưởng của Đông Đông." Mẹ Diêu bận rộn quay trái quay phải giới thiệu hai bên với nhau.

"Chú!" Đã từng gặp qua Đường Ân Khiêm, âm thanh vui vẻ của Tiểu Duệ từ sau ghế sa lon vang lên.

Đường Ân Khiêm tìm thật lâu mới tìm được cậu nhóc đáng yêu hôm đó, vui vẻ ôm lấy nhóc "Tiểu Duệ!"

"Ồ! Làm sao cháu biết Tiểu Duệ?" Mẹ Diêu rất vui mừng nói.

"Chúng cháu gặp nhau ở Công Ty Bách Hóa một lần rồi ạ! Tiểu Duệ thật thông minh, gặp có một lần mà đã nhớ chú rồi". Anh khen ngợi.

Ôn Định Viễn và vợ liếc mắt nhìn nhau, thì ra ngày đó con trai luôn luôn nói "chú" là chỉ anh!

Được khen ngợi Tiểu Duệ xấu hổ cười "Đúng là chú biết di nha!" May mắn là bé đã tin tưởng.

"Đúng rồi! Chú không có nói dối đúng không?"

"Không có cãi nhau?" Tiểu Duệ còn nhớ rõ những lời giải thích của anh, rất nghiêm túc xác nhận.

"Đúng! Không có cãi nhau." Đường Ân Khiêm có vẻ rất thích Tiểu Duệ, còn quay đầu nhìn qua ba mẹ của bé nói "Hai người dạy dỗ nó rất tốt"

"Đó là bởi vì cậu gặp phải đứa nhỏ này thôi." Ôn Định Viễn âm áp tươi cười, rất nhiều người nhìn thấy hai đứa con trai bảo bối của anh đều có cảm giác giống nhau.

Vì sao đứa lớn có thể giống như ông cụ non làm người khác oán giận mà đứa con nhỏ lại ngọt ngào đến mức muốn trộm đem về nhà. Một đôi tay nhỏ bé ở bên cạnh Ôn Định Viễn kéo kéo.

“Con trai, có chuyện gì vậy?” Anh xoa xoa tóc con trai lớn hỏi.

Ôn Kế Nghiêu kéo ba mình xuống thấp, nhỏ giọng nói "Ba, ngày mai con có thể đi đánh Golf với ông ngoại không?" Bởi vì sợ bị bà ngoại nghe cho nên nói rất nhỏ.

"Đương nhiên là được rồi, nhưng con chắc chắn là con có thể đánh được sao?" Ôn Định Viễn cũng nhỏ giọng nói bên tai con trai.

"Cho nên con mới muốn dùng lén đó!" Ôn Kế Nghiêu nở nụ cười với ba, vui mừng nhảy ra.

Một màn này đều nằm trong mắt Đường Ân Khiêm, rất mạnh mẽ đánh vào lòng anh, đó chính là tình phụ tử nha! Làm cho anh đột nhiên có tính toán muốn có một gia đình, chỉ là cô bé ngốc kia.....Ánh mắt anh nhìn qua Diêu Thì Đông đang bị lơ là, thấy cơ thể cô run run, im lặng mà đi ra ngoài từ cửa sau.

Anh để cậu nhóc đáng yêu trong ngực xuống, nói với người nhà của cô "Cháu đi ra ngoài xem Thì Đông một chút"

"Con gái bảo bối của tôi làm sao vậy?" Ba Diêu nghe thấy tên của con gái, cuối cùng bỏ gậy Golf xuống, ngẩng đầu lên hỏi.

"Hình như cô ấy đang khó chịu." Có chút bất đắc dĩ, Đường Ân Khiêm đi theo phía sau cô ra ngoài.

"Vậy tôi..." Ba Diêu đang muốn đi cùng lại bị mẹ Diêu dùng ánh mắt giết người trừng một cái đành ngồi tại chỗ.

"Ông già, mau đến đây dọn bàn ăn." Mẹ Diêu hét lên gọi chồng.

"Mẹ, để con giúp!", không đành lòng nhìn cha yếu bị nô dịch, Mạnh Thu vác cái bụng to lại xung phong nhận việc.

"Bà bầu ra đây làm gì? Con ngồi xuống nghỉ ngơi cho mẹ!" Diêu Thái hậu ra lệnh rồi thì không người nào dám không tuân lệnh.

"Ngoan, em ngồi đi, anh đi giúp mẹ." Ôn Định Viễn dịu dàng đỡ vợ ngồi xuống, giúp Diêu Mạnh Thu điều chỉnh tư thế ngồi thoải mái.

Nhìn thấy bọn họ ngọt ngào như vậy, mẹ Diêu thở dài một hơi. Đúng là con rể tốt, may mắn năm đó khi con gái dẫn về nhà bà cũng không có phản đối. Bây giờ bà cần phải dạy dỗ đứa con gái còn lại phải bắt cho bằng được người con rể đó, ha ha!

Đường Ân Khiêm vừa đến sân sau, thấy cô nàng đang ngồi cuộn người ở một góc trên ghế khóc rất đáng thương.

"Ghét anh ở lại ăn cơm như vậy sao?" Giọng nói anh tràn đầy từ tính, trong bóng tối càng thêm mê hoặc lòng người.

Vùi mặt vào giữa hai chân, Diêu Thị Đông âm thầm bấu môi. Cô đâu dám! Dù thế nào đi nữa thì tâm cơ của anh ghê gớm như vậy mà, cô cũng không thắng được anh.

"Dù sao... Dù sao mẹ em cũng thích anh, anh làm con trai của mẹ cũng tốt lắm." Cô nổi giận nói, chậm chạp không chịu nâng mặt lên.

"Bởi vì mọi người coi thường em cho nên em không vui?" Anh ngồi xuống bên cạnh cô hỏi. Cô chỉ nức nở khóc, không trả lời anh.

Thấy thế, anh choàng tay qua kéo bả vai mảnh khảnh của cô, nhẹ nhàng ôm cô vào lòng "Ngốc quá, anh không muốn làm con trai của mẹ em..." Haiz! Cô nàng chậm hiểu này. Hôn cũng hôn rồi, chẳng lẽ anh biểu hiện như vậy còn chưa đủ rõ ràng sao?

"Vây..." Đột nhiên khuôn mặt nhỏ nhắn của cô vo lại thành một nắm, dạ dày truyền đến một cơn quặn thắt, cô yếu đuối ôm bụng run rẩy.

Đường Ân Khiêm hoảng sợ "Em lại đau bụng đúng không? Sao lại không nói sớm?" Anh cực kỳ tức giận, khom người ôm cô chạy vào trong nhà.

"Dù sao... cũng không có ai để ý..." Cô vùi đầu vào trong ngực anh đáng thương lên án. Thì ra là cô thật sự rất khó chịu.
<http://diendanlequydon.com>

Anh chạy như bay vào phòng, không để cho mọi người hỏi, vội vã nói một câu "Thì Đông bị đau bụng." Sau đó như một cơn gió mà ôm cô về phòng của cô, ôm cô đặt lên giường, không có hỏi cô liền vén áo cô lên khiến cô oa oa kêu to.

"Học, học trường..." Diêu Thì Đông sống chết muốn kéo áo xuống, xấu hổ đỏ mặt.

"Không được cử động, anh giúp em xoa bóp."

Anh kéo tay cô ra, sau đó lấy hai tay đặt chéo ở trên bụng cô, lấy rốn làm trung tâm xoa bụng cô, thuận theo kim đồng hồ 36 vòng rồi lại ngược chiều kim đồng hồ 36 vòng. Được anh xoa bóp, quả

nhiên Diêu Thì Đông thoải mái hơn, thả lỏng cơ thể đang căng thẳng ra.

"Tốt hơn rồi?" Anh dịu dàng hỏi, tay lại tiếp tục xoa bóp cho cô. Cô cảm kích gật đầu một cái.

"Anh đã nói với em rồi, đau bụng thì phải nhanh chóng xoa bóp đốt ngón tay. Em nên ít uống thuốc pha sẵn, uống nhiều thuốc đó sẽ càng đau nhiều hơn." Trong ánh mắt của anh đầy quan tâm.

Nghe vậy, Diêu Thì Đông lo sợ, anh nhất định không biết khi anh làm như không có việc gì nói ra những lời quan tâm như vậy thì trong lòng cô sẽ vang vọng tiếng nói của anh thật lâu. Anh chính là gian xảo như vậy nên cô mới bị đứng mãi một chỗ không đi được...

Đợi nửa ngày cũng không thấy cô phản ứng, Đường Ân Khiêm ngẩng đầu lên nhìn, trong mắt của cô lại ngập nước nữa rồi. Haiz...

"Đã tốt hơn rồi mà đứng không? Tại sao lại khóc?" Cô thật đúng là không phải thích khóc bình thường nha!

"Học trưởng..." Cô lã chã sắp khóc, nước nở nói

“Anh lại muốn bắt nạt em rồi đúng không?” Cô cũng biết phải tránh xa anh ra mới chính xác, nhưng mỗi khi gặp anh, bị sự dịu dàng giả dối của anh làm cô lưu luyến.

"Haiz! Thật oan cho anh mà! Từ lúc chúng ta gặp lại nhau đến giờ, anh có bắt nạt em sao? Mà em lại đổ tội cho anh." Đôi mắt đen của anh chăm chú nhìn cô, vẻ mặt thất vọng hiện lên trên gương mặt.

Diêu Thì Đông nghe anh nói vậy thì có chút chột dạ, có chút áy náy, mím chặt đôi môi đỏ mọng, muốn nói lại thôi.

"Nhưng..." Nhưng mà anh có một người bạn gái rất đẹp mà đúng không? Tại sao lại đến trêu chọc cô? Nếu như anh rất thích bắt nạt người khác, tại sao không đi bắt nạt bạn gái của anh đi? Lại còn... Chắc là anh không muốn bắt nạt bạn gái cho nên mới chạy đến đây bắt nạt cô? Cô càng nghĩ càng cảm thấy khả năng này rất lớn liền cảm thấy đau buồn.

"Nhưng mà cái gì?" Đường Ân Khiêm đau lòng nhìn khuôn mặt như đóa đám của cô.

"Không có gì".

Cô kéo tay của anh ra, kéo áo xuống, lật người đưa lưng về phía anh, buồn buồn nói "Không cần xoa bóp nữa, em đã khỏe rồi. Cảm ơn anh. Bây giờ anh có thể xuống nói với ba mẹ em một tiếng, em nghỉ ngơi một chút rồi sẽ xuống ngay, mọi người không cần đợi, cứ ăn trước đi!"

Đường Ân Khiêm thở dài, cũng không miễn cưỡng cô, kéo chân lên cao giúp cô. Cũng tốt, trước tiên anh có thể xây dựng quan hệ tốt với ba mẹ cô để sau này có thể dễ dàng đi vào nhà cô. Nhưng mà, cô lại là con gái yêu của ba cô... thật là khó đối phó!

Chương 6

Cánh hoa phượng rơi tán loạn. Đây cũng là mùa buồn vui lẫn lộn. Hôm nay khúc nhạc tạm biệt không được bật nữa. Bài hát tốt nghiệp đã bị thay thế bằng bài "Chia tay" hoặc "Bạn bè", hai bài vừa nhẹ nhàng với lời ca chia ly. Đây có phải là chứng minh cho tình cảm nồng nàn của con người bây giờ không? Nhưng mà trong lòng của Diêu Thì Đông đang hát, vẫn là bài hát tạm biệt truyền thống giống như nhiều năm trước khi cô tham dự buổi lễ tốt nghiệp của anh, nước mắt của cô tràn đầy mặt.

Buổi lễ tốt nghiệp vừa kết thúc, Ánh Triều sẽ phải bay, bay đến một đất nước xa xôi mà tiến về phía trước; Khải Ca cũng đã giang cánh đang chuẩn bị bay lượn phía chân trời. Mà cô vẫn còn dậm chân tại chỗ, cô không có cánh cho nên không có cách nào bay được chỉ có thể dứng chân tại chỗ, đưa mắt nhìn hai người bạn tốt đi xa.

"Gió Nam lại nhẹ nhàng thoảng qua, gặp nhau thời gian vội vàng, bạn bè thân mến không cần buồn, bây giờ chia ly sau này sẽ càng trân trọng nhau hơn..." Cô nấc lên nghẹn ngào, tiếp tục ngâm nga. Chẳng biết từ lúc nào, Dương Khải Ca và Ánh Triều đã đi đến bên cạnh cô, mỗi người đứng ở một bên ôm cô, đầu dựa khẽ lên vai cô, cùng với lời nhạc tiêu điều lạnh lẽo cùng hát.

"... Mặc kệ năm tháng dài bao lâu, xin quý trọng mỗi giây phút gặp nhau. Mặc kệ bao nhiêu Xuân Hạ Thu Đông, chúng ta vĩnh viễn là bạn bè." Hát xong, Diêu Thì Đông không nhận được ôm hai người bạn thân mà gào khóc.

"Đồ ngốc, trước đây đã nói với bạn rồi. Chúng ta là bạn bè cả đời mà, cũng đâu phải là không gặp nhau nữa, khóc cái gì?" Dương

Khải Ca luôn không bao giờ khóc trước mặt người khác, đang lặng lẽ lau đi "giọt nước" ở khóe mắt, cho dù là chia ly vẫn giữ vững phong độ trước sau như một.

"Rất nhanh... mình rất nhanh sẽ trở lại, bốn năm sẽ nhanh chóng trôi qua, mình sẽ trở lại." Ánh Triều cũng rơi nước mắt nhưng vẫn bình tĩnh nói.

"Các bạn... Không được bỏ lại mình, không được quên mình đâu đó..." Trong ba người thì Diêu Thị Đông là vô tư nhất, cô vừa khóc vừa lớn tiếng nói. Sau khi tốt nghiệp cô sẽ rất cô đơn, rất cô đơn.

"Đồ ngốc." Dương Khải Ca dang hai tay ra đem hai người bạn thân ôm lấy.

"Đúng vậy! Bạn là đồ ngốc..."

Ánh Triều nghĩ thầm : Cô sẽ rất nhớ nơi này, sẽ nhớ tất cả mọi thứ ở đây. "Hai người cũng là đồ ngốc." Cô hít hít cái mũi đã đỏ lên, cười rộ lên nói.

Tình bạn, muôn năm!

Ánh Triều đi rồi, thậm chí cô ấy không cần bọn họ đi tiễn ở sân bay. Cô ấy đi rất là gọn gàng. Bọn họ cũng không có tham gia buổi tiệc tốt nghiệp.

Sau khi Khải Ca và Ánh Triều đi rồi, một mình cô đứng dưới cây phượng ngân người, nhớ lại năm đó khi cô trộm mắng học trưởng không biết tôn sư trọng đạo, các thầy giáo dạy anh bốn

năm... Không, anh còn hơn thế nữa, là bảy năm nhưng ngay cả buổi tiệc tốt nghiệp cũng không tham gia, mà cô lại làm theo anh... Cô cũng không cố ý, chỉ là chia ly khiến cô không có tâm tư tham gia hoạt động nào nhiệt như vậy. Đối với cô mà nói thì thật là mĩa mai.

"Cô bé này!" Một giọng nói vô cùng quen thuộc vang lên ở sau lưng cô. Cô xoay người lại, "bùm" một tiếng, một bó to hoa loa kèn trắng xuất hiện trước mắt cô, cô ngẩng đầu nhìn về bóng dáng cao lớn ấy, không biết tại sao lại cảm thấy nước mắt ngập tràn trong mắt rồi.

"Sao vậy? Lần đầu tiên trong đời được nhận hoa, cảm động đến như vậy?" Đường Ân Khiêm ra vẻ vừa vui mừng vừa ngạc nhiên vỗ vỗ lồng ngực.

"Cảm ơn..." Cô đưa tay ra nhận hoa, không có phủ nhận lời nói của anh.

"Bạn tốt đi nước ngoài rồi, đau lòng như vậy à? Thế mà khi anh đi nước ngoài em lại làm bộ dáng ước gì anh đi ngay lập tức?" Mà nói trắng ra là anh có chút để ý đến sự không công bằng của cô, nhưng vừa nghĩ tới đối thủ của anh là nữ nên cũng không tính toán.

Diêu Thì Đông kinh ngạc, há miệng nhìn anh. Làm sao anh biết chuyện của Ánh Triều... Cô không có nói với anh nha!

"Sao lại biểu hiện nét mặt ngu ngốc đó?". Anh cười cười, đưa tay vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn mềm mại của cô, thuận tiện véo một cái.

Cô bị véo đau nên nhú lông mày lại. Người này thật là xấu! Người ta đã khổ sở như vậy rồi mà anh vẫn không quên tìm cơ hội

bất nạt cô.

"Học trưởng... Sao anh lại đến đây?" Nếu như là đặc biệt đến đây để tặng hoa cho cô thì cô sẽ có chút cảm động.

"Nhìn em đáng thương như vậy, không có ai tặng hoa cho nên anh là học trưởng không thể để em mất thể diện được." Anh nói giống như mình rất vĩ đại.

Cô cười khỏ, cúi đầu. Quả nhiên không thể ôm hy vọng quá lớn với anh. Cá tính của cô không thích hướng ngoại, trừ bạn học cùng lớp và ở Đoàn ra cô căn bản là không có năng lực khiến cho người nào thích cô đến nỗi tặng hoa cho cô; Chỉ là, may mắn là Khải Ca và Ánh Triều đã đạt đến trình độ đó nên được rất nhiều người tặng hoa, vì lo lắng cho thể diện của cô mà hào phóng cho cô mượn mấy bó hoa để cho cô không bị mất mặt khi được các đàn em vẫy tay chào tạm biệt. Vốn cô cũng đã quên là trong ba người, cô là người bình thường nhất. Nhưng mà nghe được từ trong miệng anh lại làm cô tổn thương như vậy... Nhất định là quan hệ của anh rất kém.

"Anh không cần đi làm sao?" Cô lấy xuống cánh hoa phượng rơi ở trên vai xuống, không yên lòng hỏi.

"Anh đang đi làm."

"Sao?" Diêu Thì Đông cau mày, đầu cô dừng mấy giây rồi mới hoạt động lại được. Chẳng lẽ công việc của anh là tặng hoa?

"Đồ ngốc! Bây giờ anh đang dạy thêm ở trường. Lần trước khi ở bên ngoài cửa hàng tiện lợi em đã hỏi tại sao anh lại ở đó sao? Đó là bởi vì hôm đó anh đang trên đường đi về sau khi dạy xong một lớp"

"À..." Anh vừa nhắc đến chuyện ngày đó làm cho cô nhớ đến bạn gái xinh đẹp kia. Mà cũng phải nói lại, hôm đó chắc là anh đang muốn dẫn bạn gái về nhà của anh?

Đột nhiên cô có một chút không phục ở trong lòng, rõ ràng là cô biết anh trước, tại sao bạn gái anh lại có thể đi đến nhà anh mà cô ngay cả một lần cũng chưa được đi? Cô thậm chí hoàn toàn không hiểu rõ tình hình nhà anh, bởi vì mỗi khi ở bên cạnh anh cô đều để mặc số phận cho đối phương định đoạt cho nên cô không biết gì về anh cả... Đúng! Không biết gì cả.

"Đồ ngốc! Anh làm việc ở trường. Anh làm việc ở trường đó!" Thấy gương mặt như trên mây của cô là anh biết căn bản là cô không có hiểu anh nói gì. Anh rất dùng sức mà cường điệu mấy lần, nếu không lần sau cô gặp anh ở trong trường thì lại hỏi anh một lần nữa.

Diêu Thì Đông đột nhiên tỉnh táo, nhìn anh chăm chăm, rất khinh thường mà nói "Xùy! Anh á?" Cô chỉ dám "Xùy" một tiếng chứ cũng không dám biểu hiện ra vẻ mặt như hiểu rõ lắm.

"Ý của em là gì?" Anh nhìn cô giống như chim ưng nhìn thấy mồi, nhìn chăm chăm vào cô không buông. Lúc này cô mới phát hiện ra lời vừa nói rất càn rỡ. Cô mà không muốn sống thì mới nghi ngờ anh, vì vậy vội vàng bổ sung vẻ mặt "chân thành", giải thích "Không... Không phải đâu! Ý em nói anh đúng là..."

"Tuổi trẻ tài cao". Anh lớn tiếng nói thêm vào lời nói của cô.

"Đúng! Đúng! Đúng!" Cô hèn mọn phụ họa. Chỉ cần anh không tức giận, không cần quan tâm anh nói cái khỉ gió gì.

"Đó là ý của em?" Anh liếc mắt nhìn cô, nghe mẹ cô nói cô vì con đường tương lai mà phiền não thật lâu. Đúng là ngốc nghếch! Chuyện này có gì mà phiền não chứ?

"Em? Em không biết..." Cô mờ mịt nhìn về phía trước, biết rất rõ lời cô vừa nói lại khiến cho anh cười nhạo cô. Cười nhạo lý do của cô, nhưng cô cũng đã rất thành thật mà nói rồi. Bởi vì cô nghĩ nếu như cô có thể thẳng thắn mà chống đối lại lời anh nói hoặc bị anh bắt nạt thì có lẽ là không lâu sau anh sẽ cảm thấy cô rất nhàm chán. Sau đó anh sẽ rời đi, đi tìm người "đùa rất vui" hơn cô mà bắt nạt người đó sao?

"Thì Đông." Anh đem mắt cô hướng về phía mình. Anh không thích ánh mắt như không có chỗ dựa đó của cô. Rõ ràng là có chỗ dựa là anh ở ngay bên cạnh mà vì sao cô còn biểu lộ ra vẻ mặt hoang mang như vậy? Cô có thể dựa vào anh mà!

"Hả?" Diêu Thì Đông nhàn nhạt trả lời.

"Em đến chỗ anh làm việc đi!" Anh thật thâm tình, thật dịu dàng ôm mặt của cô.

"Sao?" Trong lúc này cô còn chưa kịp phản ứng, ngây ngốc nhìn lại anh.

"Anh nói. Em đến chỗ của anh, anh cho em một công việc." Anh không phiền mà nhắc lại một lần nữa.

Không ngờ, chờ Diêu Thì Đông hiểu được ý của anh lại nhảy dựng lên, kêu to "Em... Em không muốn!" Lời nói quá nhanh, cô

cắn lưỡi mới giật mình nhận ra mình từ chối chưa được "uyển chuyển", vội vàng bổ sung một chút "À... Ý của em là, chân tay em rất vụng về sẽ gây thêm phiền phức cho anh..."

Lông mày Đường Ân Khiêm nâng lên, từ trên nhìn xuống nhìn cô "Em thật kiêu ngạo! Rất có khí phách!"

"Không dám, không dám..." Mồ hôi lạnh của cô chảy ròng ròng. Ở trong lòng cô oán giận: Cô còn chưa đủ nhún nhường sao?

"Nếu biết bản thân chân tay vụng về, anh đã chịu nhận em rồi mà em còn không nhanh cảm ơn anh?" Đã lâu không có bắt nạt cô, cô không phải là đã quên rồi chứ? Nhưng... Nhưng cô không đồng ý!

"Là... là việc gì?" Diêu Thì Đông quyết định trước khi từ chối phải bày tỏ chút thành ý. Sau đó cho dù anh có nói công việc gì cũng nói nó không thích hợp là được.

"Thư ký"

Vậy là cả ngày phải đi theo bên cạnh anh sao? Mặc dù cô không có ý định là đồng ý nhưng vẫn không cách nào không chế các dây thần kinh trên khuôn mặt. Khuôn mặt cô co rúm lại.

"Diêu Thì Đông..." Anh lạnh lạnh kêu, trong mắt anh u ám tràn đầy nguy hiểm.

"Sao?" Cô sợ hãi nặn ra một nụ cười.

"Trong nháy mắt vừa rồi.. em lộ ra nét mặt chán ghét đúng không?" Anh đem mặt anh lại gần mặt cô, muốn nhìn rõ ràng mọi chuyện từ trong mắt của cô.

"Không có, không có. Anh nhìn sai rồi, em không có!" Đôi tay Diêu Thì Đông liều mạng xua tay, ra sức phủ nhận. Qua quá trình tích lũy kinh nghiệm lâu dài cô phát hiện, mặc kệ nó có đúng sự thật hay không, chỉ cần anh thấy khó chịu thì phải hết sức mà phủ nhận mới có thể bảo vệ được tính mạng.

"Vậy sao?" Anh lùi lại "Vậy ý của em là gì?" Ánh mắt sắc bén nhìn thẳng vào cô.

"Em? Hi hi. Em không thích hợp để làm thư ký." Khi bị ánh mắt sắc bén của anh nhìn cô thì cô cười ngu hai tiếng.

"Trực điện thoại?"

"Nhưng em không biết ăn nói..."

"Xử lý tài liệu?" Là ngành học của cô, đúng không?

"Ách....."

"Pha trà rót nước?" Cô không phát hiện ra sắc mặt của anh càng ngày càng đen khi hỏi.

"....."

"Lao công?". Anh thuận miệng nói ra một công việc.

"Ừ..."

Cuối cùng lần này anh cũng cũng phát hiện ra là cô vì muốn từ chối mà cả công việc gì anh nói ra cô cũng không có nghe rõ ràng.

"Được! Nếu em đã như vậy thì em trực tiếp nói cho anh biết. Em muốn làm gì?" Anh tức giận, lạnh lùng nhìn cô.

"À.... Uhm... Em cũng không biết" Hình như là anh tức giận thật.

Kì lạ? Cô nhớ là anh trước kia không có tức giận như vậy? Ừ... Đúng rồi! Bởi vì trước kia cô đâu có lá gan phản kháng anh cho nên anh không cần phải tức giận. Ha ha! Đầu óc trong sáng của cô sau khi được mở mang lại đột nhiên cảm thấy trước kia mình thật thê thảm. Trước kia cô đúng là không ra gì mà! Vậy có nghĩa là cô đã thành công thoát khỏi tay anh rồi sao? Từ nay trở đi anh sẽ không bắt nạt cô nữa đúng không? Haiz! Nhưng mà tại sao cô lại không vui?

Buồn quá... Muốn khóc quá... Cô rất nhớ Ánh Triều, rất nhớ Khải Ca... cũng rất nhớ anh.

Đã hết một tuần rồi thì cho dù anh tức giận bao nhiêu thì cũng phải giảm xuống một chút chứ? Cô bị anh ức hiếp cả một năm, mà cô chỉ phản kháng lại anh có chút xíu, đâu có ai tức giận lâu như vậy...

"Đông Đông! Điện thoại!" Mẹ Diêu ở dưới lầu kéo cao giọng nói. Diêu Thì Đông vội vàng nhảy xuống giường, chỉ sợ đối phương

đợi lâu quá mà cúp máy.

"Ai vậy? Ai vậy? Mẹ! Là nam sao?" Cô vừa lao xuống vừa hỏi suýt nữa là đụng vào cầu thang.

"Là nam." Mẹ Diêu nói tiếp "Em họ của con", đột nhiên Diêu Thì Đông giống như quả khinh khí cầu bị xì hơi mà không còn một chút sức lực nào cả. Chạy được một nửa thì biến thành kéo chân từng bước mà đi, đến nơi thì chân đã mềm nhũn.

"Alô..." Cô lười biếng nói.

"Đông Đông!" Em họ của cô hưng phấn gọi.

"Gi?" Cậu ta rõ ràng nhỏ hơn cô hai tuổi mà cũng gọi thẳng tên của cô. Cô bị mọi người coi thường thật thảm thương!

"Nghe nói chị có quen biết với Đường Ân Khiêm đúng không?" Trái ngược với giọng nói thoi thóp còn một hơi thở của cô, giọng nói em họ của cô giống như cái loa, High đến điểm cao nhất.

"Thật ra thì cũng không thân thiết như vậy..." Cô tức giận nói, nghe thấy tên của anh thôi cũng biết là không có chuyện gì tốt, nhanh chóng phủi sạch quan hệ là tốt nhất.

"Đừng giả bộ, anh ấy còn đến tặng hoa cho chị vào ngày tốt nghiệp mà, đúng không?" Cậu em họ mập mờ cười nói.

"Từ khi nào mà em trở thành trạm thu thập tin tức vậy?" Cô không để tâm hỏi, suy nghĩ trong đầu trở về cái ngày anh cầm hoa

đứng trước mặt cô. Thật sự là rất nhớ anh đó!

"Đông Đông! Chị còn chưa đạt được trình độ như em đâu! Mà thiết thời nhất là chị lại còn có một em trai như em nữa chứ. Chị cũng biết em rất hứng thú đối với các loại bệnh biến thái nhất mà. Vậy mà chị có quen một người giỏi như thế lại không thông báo với em một tiếng?" Cậu nói Diêu Thì Đông cô rất không có tình nghĩa hại cô thờ dài hết nửa ngày.

Diêu Thì Đông còn đang ở trong trạng thái hoảng hốt nên chỉ nghe được một nửa "Em có hứng thú với biến thái?" Mặc dù cô cũng không phủ nhận Đường Ân Khiêm là một biến thái nhưng nghe em họ nói như vậy cô cũng không thoải mái.

"Không phải. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Mà là có hứng thú với các loại bệnh biến thái." Cậu em họ của cô tức giận thờ dài, nói tiếp "Đông Đông! Chị giới thiệu em với bạn trai của chị đi! Em cũng không có xin tham gia vào tổ nghiên cứu của anh ấy mà chỉ đi thực tập lấy kinh nghiệm thôi là em hài lòng rồi." Cậu thêm thường nói.

"Bạn trai chị là ai?" Từ khi nào mà cô có bạn trai?

"Y da! Chị biết rồi mà còn giả bộ. Đông Đông! Là Đường Ân Khiêm chứ ai!" Nói với cô đến nỗi ngọn lửa ở trong lòng cậu cũng muốn "bùng" cháy.

"Làm gì có chuyện đó!" Nói nửa buổi thì ra là em họ cho rằng học trưởng là bạn trai của cô...

"Chị nói là bọn chị không có quan hệ đó..." Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô đỏ lên vội vàng giải thích.

"Chị là đồng tính sao? Không phải là quan hệ yêu đương thì anh ấy tặng hoa cho chị làm gì?"

"Chị không có đồng tính. Em trai à, chị biết em thường hay mua hoa Ngọc Lan ở ven đường, vậy em và cô gái bán hoa có quan hệ gì?" Cô nói một ví dụ.

Cậu em họ lại không hiểu ví dụ này "Em lấy tiền mua hoa của cô ấy thì có quan hệ gì?"

"Cũng giống như vậy đó. Anh ấy tặng hoa cho chị là để trả ơn, em đã xem phim chưa?" Đây cũng là bộ phim mà cô thích nhất.

"Không có." Cậu thật bội phục tư duy của cô, quả thật là hạng nhất, chuyện này với có liên quan gì đến nhau?

"Vậy thì em nên xem đi, em sẽ hiểu được như thế nào là "trả ơn".

"Đông Đông, em biết trả ơn là như thế nào, nhưng mà chuyện này thì có liên quan gì đến việc trả ơn." Cậu nghi ngờ hỏi.

"Bởi vì lúc anh ấy tốt nghiệp rất đáng thương, không có ai tặng hoa cho anh ấy mà chị lại không đành lòng nhìn anh ấy bị người khác cười nhạo nên đã tặng hoa cho anh ấy. Cho nên hôm đó anh ấy tặng hoa cho chị để trả ơn thôi." Cô đã rất cố gắng vẽ hình tượng của Đường Ân Khiêm thật đẹp.

"Chị lừa ai vậy?" Nếu như vậy thì cậu phải mua được một bó hoa Ngọc Lan thật to đúng không?

"Chị không có lừa em, chị nhân mạnh một lần nữa. Sự thật chính là như vậy." Cô đã giải thích cặn kẽ từ đầu đến cuối rồi, nếu mà cậu không hiểu nữa thì cô cũng không có cách nào.

"Em mặc kệ. Diêu Thì Đông, chị phải nói giúp em một tiếng. Em nhất định phải được đi thực tập ở đó!" Cậu bốc đồng nói, nếu mà còn nói chuyện với chị ấy nữa thì cậu sẽ bị điên mất.

"Em trai à! Chị không có năng lực đó..." Cô uyển chuyển từ chối. Cô cảm thấy rất áp lực khi được người khác đặt kỳ vọng vào cô.

"Đông Đông! Chị tuyệt tình như vậy sao?" Cậu đau lòng hỏi.

"Haiz... Không phải chị không giúp mà là anh ấy đang giận chị. Mà cho dù anh ấy không có giận đi nữa thì cũng chưa chắc đã đồng ý." Dù sao thì cô cũng không là gì của anh. Trừ khi cô điên rồi, hy sinh bản thân để cho anh chém giết.

"Ngay cả thử chị cũng không thử thì đã từ chối em. Nói thẳng ra thì chị không thương cho đứa em trai này!" Cậu đau lòng muốn chết nói.

"Thôi... Được rồi! Chị thử là được chứ gì! Nhưng mà không chắc là sẽ thành công đâu đó!" Luôn luôn ăn mềm không ăn cứng, cho dù có bị ép buộc thì Diêu Thì Đông cũng nhất quyết nói không được, nhưng nghe cậu nói đáng thương như vậy nên cũng không

dám nói không được. Cô sợ là cậu thật sự sẽ khóc ngay tại chỗ cho cô nghe.

"Cảm ơn! Tốt nhất là đi ngay hôm nay. Em chờ tin tức tốt từ chị." Sau khi nói xong cậu "Cạch" một cái cúp thoại, ngay cả chào tạm biệt cũng không nói.

Diêu Thì Đông đáng thương phát hiện ra cô lại một lần nữa bị lợi dụng rồi. Thật là độc ác! Luôn miệng nói là "Thiên tài", kết quả...

Hôm nay anh có ở trường không nhỉ? Diêu Thì Đông thử một chút vận may của mình mà đi tìm anh. Khi đã đứng trước phòng làm việc của anh rồi thì cô không nhìn được hít sâu một hơi, sửa sang lại quần áo của mình. Không thể phủ nhận, nghĩ đến việc có thể nhìn thấy anh là cô đã hưng phấn. Trước khi ra khỏi nhà cô còn cố ý ăn mặc đẹp một chút, thường ngày luôn để tóc đuôi ngựa hôm nay lại để kiểu tóc dài xõa xuống, mặc vào cái váy màu trắng mà cô thích nhất, còn son thêm son bóng màu sáng, không giống với hình tượng gốc ghềch ngày thường. Hi vọng là anh sẽ thích.

Cửa phòng làm việc đang đóng, cửa kính lại mờ cho nên cô không nhìn thấy bên trong được. Cô khẩn trương gõ cửa nhưng mà không có phản hồi, không thể làm gì hơn khác là nhón chân lên muốn từ khe hở trên cánh cửa nhìn vào bên trong. Đang trong lúc cô đang nhìn vào trong thì cánh cửa đột nhiên được mở ra, hơn nữa cánh cửa còn đóng mạnh vào đầu gối của cô khiến cô đau đến suýt nữa là quỳ rạp xuống đất rồi. Đi từ bên trong ra là một cô gái rất thanh tú, mặc một cái áo blue trắng, là một nhân viên nghiên cứu, cô ta lạnh lùng trừng mắt với Diêu Thì Đông. "Cô đang làm gì vậy?"

"Tôi... Tôi đến tìm bác sĩ Đường..." Diêu Thì Đông chịu đựng đau đớn nghẹn ngào nói, đầu gối cô đau đến nỗi cô muốn mắng thò tục... Shit! Shit! Shit!

"Giáo sư không có ở đây. Cô không nên đứng lén lút ở ngoài phòng làm việc của anh ấy, tôi còn tưởng cô là tên trộm đấy. Lần sau mà còn làm như vậy thì đừng có trách tôi gọi bảo vệ đến bắt cô." Cô gái mặc áo blue trắng quăng xuống những lời cảnh cáo, giống như cô ta là chủ của căn phòng kia vậy.

"Thật xin lỗi..." Diêu Thì Đông đuối lý, mà cho dù cô không có lỗi thì cô cũng không có can đảm lớn tiếng với đối phương được.

Cô không thể làm gì hơn là kéo cái chân bị thương chán nản mà rời đi. Haiz! Ra khỏi nhà mà không để ý xem bước chân nào ra trước, thật là xui xẻo! Hôm nay không nên đến đây, hôm nay không phải là ngày tốt. Chân cô đau muốn chết, mà tệ nhất là còn chưa nhìn thấy anh nữa.

"Thì Đông?" Đường Ân Khiêm từ xa đã nhìn thấy cô, chỉ là anh không tin là cô sẽ chủ động tìm đến anh, đến gần thì là cô thật. Trong chớp mắt khi Diêu Thì Đông nhìn thấy anh, cô uất ức suýt nữa là khóc. Cô hít hít mũi, run rẩy nở ra nụ cười "Học trưởng..."

Cô ta đứng ở một bên không ngờ tới Diêu Thì Đông đúng là quen biết với Đường Ân Khiêm, càng không ngờ rằng anh lại đột nhiên xuất hiện. Vốn là đang rất kiêu ngạo, bây giờ thu lại thái độ, thậm chí nhìn cô ta có chút nhếch nhác.

"Cô Trình, bây giờ tôi mới biết, gần đây khách đột nhiên giảm đi thì ra là do cô đối xử với khách đặc biệt như vậy." Mặc dù Đường

Ân Khiêm cười với cô ta, nhưng trong nụ cười đó lại không có độ ấm nào. Cô ta làm gì với Thì Đông, anh nhìn thấy hết, nhưng mà tại sao cô ta lại làm như vậy?

"Giáo sư, không phải như thế..." Cô đang muốn giải thích.

Không phải ai cô cũng làm như vậy, cô chỉ làm như vậy với những cô gái trẻ tuổi. Bởi vì bác sĩ Đường rất đẹp trai lại tài giỏi cho nên có rất nhiều cô gái chủ động đưa tới cửa... Cô chỉ là vì tốt cho anh thôi mà!

"Tùy tiện nói muốn gọi bảo vệ đến, nếu như truyền ra ngoài mọi người còn tưởng trường chúng ta đề phòng người khác rất nghiêm!" Anh vừa nói vừa đưa tay đỡ Thì Đông, trước khi đóng cửa phòng làm việc lại, lạnh lùng ném ra một câu "Còn nữa, sau này không được sự cho phép của tôi, cô không được tự ý vào phòng làm việc của tôi." Nói xong lập tức đóng cửa lại, nhốt cô Trình kia ở ngoài cửa.

Anh đỡ Diêu Thì Đông ngồi trên ghế salon xong liền xoay người đi tìm đồ băng bó vết thương cho cô.

"Học trưởng, thật xin lỗi... Đột nhiên đến đây làm phiền anh..." Tại sao nhìn anh có vẻ như rất tức giận?

Anh lấy dung dịch ô-xy già và những dụng cụ y tế đơn giản đến trước mặt cô, để trên bàn, nói "Đúng là có ít khách đến. Có chuyện gì không?" Anh cười rất khách khí, rất lạnh nhạt, giống như là anh đang cười với người lạ. Sau khi Diêu Thì Đông phát hiện ra điểm này thì cảm thấy khó chịu. Quả nhiên là anh vẫn còn tức giận.

"Không có gì. Em... Em tình cờ đi ngang qua thôi..." Biết rõ là anh chắc chắn sẽ không đồng ý, tại sao lại đến đây để chịu khổ chứ?

Cô thật là ngốc mà "Không có việc gì, anh... anh bận như vậy, em đi đây." Cô đứng lên muốn đi về.

“Ngồi xuống, có chuyện gì thì nói ra.” Đường Ân Khiêm kéo cô ngồi lại trên ghế, Cô muốn đi thì cũng phải xử lý xong vết thương rồi mới được đi.

Diêu Thì Đông muốn nói nhưng đến miệng lại không nói được. Anh cũng biểu hiện rõ ràng như vậy rồi, cô không có mặt mũi nào cầu xin anh.

Anh ngồi xuống bên cạnh cô, đưa cái chân đang bị thương của cô lên đùi mình, nhìn thấy trên cái chân trắng nõn có một chỗ đang chảy máu, xung quanh còn bị bầm tím. Lông mày anh nhíu chặt, tình hình so với anh nghĩ còn nghiêm trọng hơn. Anh cúi đầu xử lý vết thương trước, hung dữ trừng cô một cái.

Cô gái ngốc này! Cô ngốc như vậy nên mới bị thương, mà đã bị thương, chịu uất ức như vậy mà cũng không dám nói một tiếng. Thật là ngu ngốc!

Diêu Thì Đông nhận được ánh mắt ác độc của anh, lại cảm thấy mình thật uất ức, không dám nhìn anh nữa, cúi đầu xuống, nước mắt cứ thế chảy ra.

"Hơi đau một chút." Anh dịu dàng nói, nhỏ một ít dung dịch ô-xy già lên vết thương thì cảm thấy cô lập tức co rụt lại. Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, thấy cô đang cắn môi dưới khóc rất đáng

thương thì cho là cô khóc bởi vì bị đau "Nếu đau quá thì em có thể nắm lấy cánh tay của anh." Anh hào phóng cung cấp phúc lợi cho cô.

Nghe vậy, Diêu Thì Đông e sợ chậm chậm nắm lấy cánh tay của anh, nhẹ nhàng ôm. Khi anh lại nhổ thuốc một lần nữa, cô ôm thật chặt, ngay cả đầu cũng đặt ở trên cánh tay của anh.

"Rất đau?" Chân mày anh nhíu chặt lại, anh hận là mình không thể bị thương thương thay cô được. Cô tựa vào cánh tay anh gật đầu.

"Chịu đựng thêm chút nữa, phải khử trùng sạch sẽ nếu không sẽ bị nhiễm khuẩn." Anh nhẹ nhàng an ủi, cô không khóc nữa, chỉ là khuôn mặt nhỏ nhắn vo thành một nắm, xem ra là rất đau. Anh nhanh chóng xử lý vết thương, muốn nhanh chóng làm cho cô thoát khỏi tra tấn đau đớn này.

"Được rồi." Anh giúp cô băng bó vết thương thật đẹp, hài lòng nhìn thấy vết thương đã được băng bó kỹ không còn chói mắt như trước nữa. Đã xong rồi thì cô phải buông tay anh ra, mặc dù cô không muốn... Nhưng mà cô vẫn buông ra.

"Cảm ơn"

"Nói đi! Có chuyện gì?" Nếu không có chuyện thì cô bé ngốc ước gì có thể tránh anh thật xa này sẽ không đến tìm anh. Cô lắc đầu một cái, nghe anh nói như vậy lại không thể nào mở miệng nói chuyện kia được. Mặc dù đến tìm anh là vì chuyện của em họ, nhưng thật ra thì... thật ra thì cô cũng rất nhớ anh!

"Em sợ anh tức giận?" Anh còn tưởng là cô vô địch! Một tuần trước, không phải cô rất to gan phản kháng anh sao?

"Nói đi! Có chuyện gì cần nhờ anh giúp sao?" Anh vỗ vỗ vai cô, ý bảo cô nói ra.

"Anh... đừng giận em nữa có được không?" Mắt cô đỏ lên, mang theo giọng mũi nùng nặc.

"Được. Anh không giận." Anh trả lời rất kiên quyết, sáng khoái làm cho cô ghen hòng nhìn trần trời, quên cả khóc.

"Còn gì nữa không?" Anh sẵn sàng giúp cô lau khô nước mắt.

Sau đó cô cảm thấy khó khăn mà hé miệng một chút, nhưng mà vẫn phải nói "À... Uhm... Thằng em họ của em có hứng thú với nghiên cứu gì đó của anh, nó muốn thỉnh thoảng đến thực tập, nó sẽ không làm phiền anh đâu, chỉ cần anh cho nó đứng ở một bên nhìn là được..."

Cô len lén nhìn anh một chút, quan sát phản ứng của anh "Nếu như anh không đồng ý thì..."

"Được, nói cho cậu ấy cứ đến đây." Anh bỏ tay (*đang lau nước mắt*) xuống, có gì mà không thể?

"Anh nói thật?" Cô nhỏ giọng kêu. Mọi việc thuận lợi như vậy khiến cho cô lo lắng.

"Đúng vậy." Đường Ân Khiêm vui vẻ gật đầu. Cô chủ động đến tìm anh như thế này, mặc kệ cô yêu cầu cái gì anh cũng đều đồng ý.

Lông mày Diêu Thì Đông nhăn lại, lấy chút can đảm, đưa tay nhỏ nhắn đến trước mặt anh. Dưới con mắt kính ngạc của anh... Véo.

"Anh... là người Ngoài hành tinh sao?" Giọng nói của cô tràn đầy sợ hãi, cô sờ loạn người bên cạnh. Đáng sợ thật! Làm giỏi thật, rất tinh xảo, ngay cả dấu vết vá lại cũng tìm không thấy!

"Em cảm thấy hôm nay anh nói chuyện quá tốt?" Anh tức giận trợn mắt một cái, hiếm khi anh ban cho cô chút ân huệ, cô lại nói anh là người Ngoài hành tinh. Cô gật đầu liên tục không ngừng.

"Vậy em cảm thấy ngoài việc anh là người Ngoài hành tinh đang đóng giả ra , còn có chuyện gì không thể làm?" Anh mỉm cười nói. Cô rất phối hợp, đầu tiên cúi đầu suy nghĩ, trong chốc lát bóng đèn sáng lên.

"Em biết rồi, anh... anh có điều kiện đúng không?" Cô bừng tỉnh hiểu ra chỉ vào anh. Hãy nói đi! Người Ngoài hành tinh không có chuyện gì làm hay sao mà phải đóng giả anh.

Khuôn mặt Đường Ân Khiêm tươi cười cứng đờ, trong đầu lướt qua nhanh vô số phương án thú vị, khóe miệng cong lên, lại cười lên lần nữa.

"Thì Đông! Em thật thông minh." Anh mờ ám nói.

"Vậy... Vậy cho em hỏi. Điều kiện là gì?" Cô không có ngốc, ký hợp đồng cũng phải hiểu rõ ràng điều kiện, nhất là đối mặt với người gian xảo như anh thì đặc biệt phải cẩn thận hơn.

"Nếu như anh nói là muốn em đến đây làm trợ lý của anh?" Đây là do cô nói, anh không ngại liền làm theo lời của cô... Ban đầu anh cũng không có ý định có điều kiện gì... Haiz! Thì Đông của anh quả nhiên là ngây ngô đến “ngu ngốc”.

"Học... Học trường, anh rất bận sao?" Diêu Thì Đông cẩn thận hỏi, cô cảm thấy anh rất rảnh rỗi, từ lúc này tới giờ cô thấy anh rất rảnh rỗi.

"Em nghi ngờ lời nói của anh?" Anh thu lại nụ cười, nhìn cô chăm chăm.

"Không có! Không có! Được rồi. Trợ lý thì trợ lý..." Cái miệng nhỏ nhắn của cô chu lên, anh căn bản là đang đe dọa cô.

"Là trợ lý [bên người] đó!" Anh trầm giọng nhấn mạnh.

"Được rồi! Còn gì nữa không?" Cô đã sớm chấp nhận rồi, làm sao mà anh có thể dễ dàng bỏ qua cho cô chứ!

Còn có? Lần này đổi lại là Đường Ân Khiêm giật mình, thì ra là anh không chỉ được một lợi ích mà thôi. Vì em họ mà cô chịu hi sinh nhiều như vậy. Hừ! Điều này làm cho anh không vui.

"Anh còn chưa nghĩ xong, chờ anh nghĩ xong rồi nói cho em." Anh phải suy nghĩ cẩn thận một chút.

"À..."

"Em không được quyt nợ hoặc giữa đường bỏ chạy đâu đấy." Anh cảnh cáo nói, nếu như cô dám anh tuyệt đối sẽ làm cho cô "đẹp mắt"

"Biết rồi!" Cô tức giận nói.

Dập tắt được một vòng khí nóng rồi, hiện tại anh cảm thấy vô cùng dễ chịu. Thấy cô chu cái môi nhỏ nhắn lại cảm thấy đáng yêu gấp đôi so với bình thường, chứ đừng nói cô ấy còn để cái đuôi đẹp trên người anh, hai người lại ở gần nhau như vậy. Anh liền ôm cô đến trên đùi, cúi đầu đặt môi anh lên môi cô, cái này là bồi thường cho "uất ức" mà cô phải chịu hôm nay.

Diêu Thì Đông bị hôn đến suýt tắt thở, nhanh chóng thở dốc lấy hơi, đôi mắt mờ mịt, vẫn không quên hỏi "Đây là một trong những điều kiện sao?"

Đường Ân Khiêm tà nịnh (tà ác + sủng nịnh) cười một tiếng "Không phải". Đây mà là điều kiện gì? Anh muốn hôn thì hôn, không quan tâm cô muốn hay không? Diêu Thì Đông ngây thơ không biết rằng trong lúc vô ý cô đã ký Hợp đồng Bán thân, bán đi chính mình!

Chương 7

Diêu Thì Đông ủ rũ, đã lâu không có ở gần học trường, cô có chút không thích ứng được mà vui sướng đến run rẩy. Haiz! Cô luôn mắng anh biến thái, nhưng nghĩ kỹ một chút thì cô mới thật sự là biến thái, nếu không sao lại chấp nhận loại ngược đãi này mà lại cảm thấy sung sướng! Khó trách người ta nói tình yêu làm cho tinh thần con người bị rối loạn. Cô cũng cảm thấy như vậy!

Cô đi đến bên cạnh bàn làm việc, ánh mắt liền bị một bó hoa hồng lấp lánh trên bàn hấp dẫn. "Thì Đông! Có người hâm mộ tặng hoa cho cô đó!" Thư ký của Đường Ân Khiêm nói.

"Có thật không?" Khuôn mặt chán chường khi nãy bây giờ lại lộ ra vẻ mặt vừa mừng vừa sợ, đôi mắt đẹp tròn to. Trời ạ! Cô đang nằm mơ sao? Đời này trừ lúc tốt nghiệp được anh tặng hoa ra thì chưa từng có ai tặng hoa cho cô cả! Đó—chẳng lẽ là ông trời thương hại, cuối cùng cũng có người để ý đến cô rồi?

"Nhìn xem có tờ giấy nào không?" Thư ký La đẩy cô đang đứng ngốc ở một chỗ, thúc giục. Diêu Thì Đông phát hiện trong bó hoa có một tấm thiệp nhỏ, trên đó chỉ viết: Đây là chút tấm lòng yêu thích con người em.

"Là ai đưa hoa cho cô?" Thư ký La còn gấp hơn so với cô.

"Không có ghi tên." Cô nở ra một nụ cười ngọt ngào, mặc dù không biết là ai nhưng biết mình được người khác thích, lòng huy vinh của cô trong nháy mắt đã thỏa mãn, tâm trạng cực kỳ tốt.

Đường Ân Khiêm vừa vào phòng làm việc liền nhìn thấy nụ cười của cô, ánh mắt lại nhìn xuống hoa hồng trong tay cô, chân mày anh cau lại.

"Người nào tặng hoa cho em vậy?" Anh khàn khàn giọng hỏi. Đột nhiên cảm thấy nụ cười trên khuôn mặt của cô rất chướng mắt.

Diêu Thì Đông sợ hết hồn, nhìn thấy nét mặt anh không vui, nụ cười cứng ở trên môi, lập tức bỏ trốn. <http://diendanlequydon.com>

Đường Ân Khiêm bắc đẩu dĩ bắt cô lại, giật tấm thiệp trên tay cô. Trong lúc cô còn há hốc mồm kháng nghị thì anh tặng cho cô ánh mắt lạnh lùng khiến cô đông cứng tại chỗ.

"Yêu thích em? Hừ!" Anh khinh thường nói, thuận tay đem tấm thiệp để trên bàn. Nhìn cô ôm bó hoa của tên đàn ông khác mà cười tươi như vậy, cười rất xinh đẹp, trong lòng anh rất không vui, lạnh lùng cắt đứt ảo tưởng của cô "Anh thấy chắc chắn là đưa sai người rồi!"

Diêu Thì Đông vừa nghe, khuôn mặt nhỏ nhắn rũ xuống. Tâm hồn cô vốn hy vọng hoa là do anh tặng cho cô, ai ngờ không phải anh tặng còn chưa tính mà anh còn đả kích cô như vậy.

Vậy mà, xế chiều hôm nay tiệm bán hoa lại đưa tới một bó hoa gọi Diêu Thì Đông ra ký nhận thì cô quả thật muốn ca hát. Bởi vì chuyện này chứng minh anh nói cô không có giá trị thị trường là sai, dù sao đi nữa thì dáng dấp của cô cũng khá tốt, làm sao có chuyện sống hai mươi mấy năm còn chưa có bị "Mài dũa thành ngọc." Cô vui vẻ chia sẻ tin tức tốt này với thư ký La, sau khi thư ký La nhìn thấy tên trên tấm thiệp thì rất là mừng rỡ. '

'Haiz! Trong bệnh viện, bác sĩ Chân là người đàn ông độc thân hoàng kim đó! Cô thật là may mắn!" Thư ký La lấy cùi chỏ đụng đụng Diêu Thì Đông, vừa mập mờ vừa ghen tỵ cười nói.

“Hừ! Tôi đã nói rồi! Tôi cũng rất có giá mà đúng không? Anh ta lại dám xem thường tôi.” Cầm Diêu Thì Đông hất lên trên, rất là tự đại, quá khứ bị chèn ép trong lúc này hoàn toàn biến mất không chút dấu vết.

"Anh ấy mời cô tối hôm nay đi xem phim, cô có đi không?" Diêu Thì Đông suy nghĩ một chút, tâm trạng mang theo một chút thất vọng, nặng nề gật đầu "Đi!"

"Nhưng Phó Viện Trưởng mà biết được sẽ không vui đâu!" Thư ký La lo lắng thay cho cô, ai cũng nhìn ra được Phó Viện Trưởng quản lí Diêu Thì Đông rất nghiêm.

"Vậy thì đừng để cho anh ấy biết." Cô giận dỗi nói. Cô thật sự rất muốn hẹn hò! Nhưng mà cô cũng biết rất rõ là không nên trông cậy vào tên đàn ông Siêu Hiện Thực kia, anh cũng chỉ biết ức hiếp cô mà thôi.

Ngoài cửa sổ gió Nam nóng bức thổi qua nhưng bên trong xe rất lạnh lẽo. Đường Ân Khiêm nhíu mi nhìn người nào đó không xa vừa nói vừa cười rất xinh đẹp, trong lòng cuồn cuộn nổi lên mưa to gió lớn. Hôm nay đúng giờ tan làm cô gái này đã đi rồi, thì ra là đi hẹn hò với đàn ông!

Anh xuống xe, không nhanh không chậm mà đi bộ tới chỗ hai người kia đang đứng, cũng không quên treo trên mặt một nụ cười

khiêm tốn lịch sự.

"Chào hai người! Thật là trùng hợp!"

Nhìn thấy anh, Diêu Thì Đông lập tức bị dọa sợ lui nhanh về sau ba bước, mắt to vô tội như nai con Bambi, tràn đầy hoảng sợ giống như ngày tận thế đến rồi. Mặc dù anh đang cười nhưng trong mắt lại lạnh lẽo.

"Phó Viện Trưởng?".

Bác sĩ Chân cũng rất kinh ngạc, ở bên ngoài gặp được cấp trên mà anh lại đang hẹn hò với trợ lý của cấp trên, tình huống này khiến cho anh lung túng.

"Đang hẹn hò sao? Hai người muốn đi đâu?" Anh cười như không cười, lúc nói chuyện ánh mắt trực tiếp nhìn cô, theo bản năng cô trốn phía sau lưng của bác sĩ Chân, mà trong lúc cô vô thức di chuyển làm cho anh càng tức giận hơn.

"Chúng tôi muốn đi xem phim." Bác sĩ Chân thành thật trả lời.

"Ha ha! Thì Đông thích nhất là xem phim, nhất là phim kinh dị, đúng không Thì Đông?" Giọng nói của Đường Ân Khiêm rất nhẹ, nhưng lửa giận đã sớm lặng lẽ leo lên đáy mắt.

Diêu Thì Đông gật đầu cũng không được mà cũng không dám lắc đầu, khiếp sợ nói "Em.....Em đột nhiên thấy không khỏe nên không thể đi xem phim được....."

"Vậy thì thật là tốt, anh đang muốn đi gặp mẹ em thuận đường đưa em về nhà." Anh kéo tay nhỏ bé đang run lên của cô, cúi đầu nói "Thì Đông, em không có lời nào muốn nói với bác sĩ Chân sao?"

"Bác sĩ Chân! Hẹn gặp lại!"

Hành động của cô ngoan ngoãn giống như học sinh mầm non, nhưng trong lòng lại thầm kêu không ổn : Chẳng lẽ hôm nay là ngày chết của cô sao? A----- Đúng là Hồng nhan bạc mệnh.

Bác sĩ Chân rất kinh ngạc, mới vài phút trước bọn họ còn nói chuyện rất vui vẻ, vậy mà Phó Viện Trưởng vừa xuất hiện thì đối tượng hẹn hò lại bị ngoan ngoãn mang đi?

Điều Thì Đông mới vừa lên xe, không đợi anh nổi đóa đã khóc thút thít. "Em khóc cái gì?" Thanh âm của anh rất lạnh, trên mặt một chút nụ cười cũng không có.

"Anh... Anh tức giận..." Mặt cô đầy nước mắt nước mũi nói.

"Rất tốt! Em biết anh đang giận chuyện gì không?" Anh âm trầm cắn răng nghiền lợi nói.

"Giận em đi hẹn hò với người khác mà không có nói cho anh." Cô rất không có nghĩa khí mà thú nhận tội trạng của mình.

"Nếu biết anh sẽ tức giận tại sao em vẫn làm như vậy?" Anh không kiềm chế được gầm nhẹ, lá gan của cô nàng này ghê gớm thật, rõ ràng biết trong núi có hổ mà vẫn cứ đi lao vào.

“Bởi vì... Bởi vì người ta muốn biết hẹn hò có cảm giác gì?” Cô uất ức chịu đựng cơn giận của anh, miệng chu lên, thút thít. Nói đến thật mất thể diện, sống 22 năm lại chưa bao giờ thử qua mùi vị của hẹn hò.

Đường Ân Khiêm ngạc nhiên, cô khóc đáng thương như vậy chỉ vì một chuyện nhỏ như thế thì lửa giận của anh trong chốc lát đã giảm đi một nửa nhưng vẫn không có ý định bỏ qua dễ dàng cho cô như vậy.

"Em không có khí tiết gì cả. Bởi vì muốn đi hẹn hò mà đồng ý đi hẹn với một người tùy tiện như vậy sao?" Anh liên tục lắc đầu, thể hiện thái độ rất thất vọng với cô.

"Bác sĩ Chân không phải là người tùy tiện! Thư ký La nói anh ấy là người đàn ông độc thân hoàng kim." Cô không phục mà phản bác, thuận tiện không để lại dấu vết mà đưa ra giá trị thị trường của bản thân.

"Sao?". Anh nhíu mày, lửa giận lại có khuynh hướng dâng lên "Thì ra là thư ký La cũng biết chuyện này?" Xem ra là cùng câu kết với nhau làm việc xấu?

"Là em nói cô ấy không nói cho anh biết." Cô thật sự rất buồn bực, chuyện xấu đúng là không thể làm, mỗi lần cô gạt anh thì đều sẽ bị anh bắt được, cô bắt đầu tin tưởng anh nói anh có Giác Quan Thứ Sáu là thật.

"Em thật sự muốn hẹn hò?" Anh thở dài, có chút không hiểu nổi tâm lý của phụ nữ, rõ ràng mỗi ngày đều gặp mặt mà còn muốn hẹn hò để làm gì chứ!

Cô nặng nề gật đầu.

"Được. Anh biết rồi". Anh cũng không có chuyên chế như vậy, thỉnh thoảng anh cũng sẽ nghe ý kiến của dân chúng. Cô không hiểu ánh mắt của anh thì anh biết làm sao bây giờ?

"Thứ sáu tuần này chúng ta đi hẹn hò." Anh lẩm bẩm nói với cô.

Nghe vậy, mắt cô lờ lờ ánh sao, hưng phấn nói "Thật?!!!"

Anh cười, sủng ái (sủng nịnh + yêu thương) mà nói "Thật"

Nghe được lời cam đoan của anh, Diêu Thì Đông quả thật cười nghiêng ngửa, suýt chút nữa là vui vẻ đến hoa tay múa chân.

"Chỉ là, chuyện vừa rồi.....". Anh chậm rãi mở miệng, trong mắt lóe lên ánh sáng quỷ quyệt "Trước tiên chúng ta tính toán chuyện hôm nay thật rõ ràng"

Cô sửng sốt một lúc, còn chưa kịp hiểu ý của anh thì cảm thấy hoa mắt, cơ thể bị lật lại nằm trên đùi anh, từ trên mông truyền đến cảm giác đau nhói.

"A! A!" Cô vừa kêu vừa giãy dụa.

Anh rất cứng rắn, không nương tay chút nào, anh muốn để cho cô đau như vậy thì mới có thể ghi nhớ sâu sắc trong lòng.

"Hu hu--- Thật là đau!" Diêu Thì Đông khóc hu hu. Lại bị anh đặt bẫy nữa rồi, rõ ràng là anh cười dịu dàng như vậy tại sao có thể làm ra hành động tàn nhẫn như vậy? Hu hu--- anh đánh mạnh thật, cái mông của cô tê lên rồi, một chút anh cũng không biết thương hương tiếc ngọc. Anh là ác ma! Anh là ma quỷ! Mắt của cô bị mù mới có thể đem anh thành Legolas, Legolas người ta rất dịu dàng, nụ cười rực rỡ giống như ánh mặt trời.

"Phải đau thì em mới không có làm như vậy nữa, nếu còn có lần sau thì không phải chỉ như vậy, anh sẽ treo ngược em lên." Mặc dù anh rất đau lòng nhưng vẫn hung ác quyết tâm uy hiếp cô. Anh không ngờ là đã đem cô theo bên người rồi mà vẫn chưa an toàn, lại còn có người dám mơ ước người của anh.

"Hu hu..." Cô giống như cô vợ nhỏ chịu oan ức ngồi ở một chỗ, buồn bã nhìn chằm chằm vào anh, hận mình không thể chống cự được sức quyến rũ của anh, hận bản thân không có ai yêu, cái loại tình yêu trời đánh này thật biến thái.

"Thật vui mừng vì chúng ta cuối cùng đã có được nhận thức chung." Anh phát tiết xong lập tức liền thay đổi thành khuôn mặt hiền lành, thật dịu dàng xoa xoa tóc của cô, kéo cô vào trong ngực trấn an nói: "Được rồi! Thật sự là rất đau sao? Anh mới đánh nhẹ mấy cái thôi mà đã khóc thành như vậy, xấu hổ quá."

Anh dịu dàng giúp cô lau nước mắt, mà Diêu Thì Đông uất ức chu cái miệng nhỏ nhắn, thút thít "Thật sự là rất đau." Cái này mà nói là nhẹ mới là lạ, anh giống như đang đối phó với kẻ thù giết cha mà dùng hết sức đánh cô thì có.

"Ai bảo em muốn chộc giận anh." Anh nói một câu, đem toàn bộ trách nhiệm nhét lên người cô. Chẳng lẽ không đúng sao? Nếu cô không tự tiện đi hẹn hò với người đàn ông khác thì anh đâu cần dạy dỗ cô, không đúng sao?

"Hừ". Cô không phục nhưng không dám quá lộ liễu. Ánh mắt anh tối lại, tràn đầy tà ác đề nghị "Thứ sáu chúng ta sẽ đi xem phim!"

Cô khát vọng được "Ôn chuyện cũ" như vậy thì anh cũng không muốn để cho cô thất vọng.

Từ khi đến làm việc tại bệnh viện, Diêu Thi Đông lại một lần nữa nhạt được lòng tin, bởi vì cô phát hiện thật ra thì duyên của cô với người khác phái cũng không tệ lắm. Ít nhất thì cũng không có hỏng bét như lúc học Đại học, có không ít đồng nghiệp nam làm việc tại phòng cấp cứu thường thường sẽ đưa chút chocolate, kẹo, các loại bánh ngọt điểm tâm cho cô, mà cô và mọi người cũng làm việc rất vui vẻ; nhưng là, xảy ra một chuyện rất quỷ dị, chẳng biết tại sao, nhân duyên với người khác phái không tệ lắm của cô cứ vô duyên vô cớ, không giải thích được biến mất trong lúc vô hình.

Càng khoa trương hơn là, có lúc cô chủ động chào hỏi với các đồng nghiệp nam khá thân thiết thì bọn họ không phải làm như không thấy cô thì chính là giữ khoảng cách với cô, ngay cả Bác sĩ Chân từng hẹn cô ra ngoài đi xem phim cũng giữ khoảng cách với cô. Chuyện này làm cô thật khổ sở, bởi vì tình trạng này giống với khi cô học Đại học, nhưng cô không hiểu cô đã làm sai chuyện gì.

Vì vậy, buổi trưa Diêu Thi Đông "buộc" phải ăn cơm với Đường Ân Khiêm, bởi vì tất cả mọi người bây giờ đều lo sợ tránh cô không

kịp, cô nhìn chăm chăm thức ăn trước mắt ngẩn người, tâm tình rơi xuống đáy cốc.

Anh liếc mắt một cái liền nhìn ra cô buồn buồn không vui, nhưng anh vẫn kiên nhẫn đợi cô nói ra nguyên nhân, anh biết, với tính cách của cô thì không dấu được quá lâu.

Quả nhiên, cơm còn chưa ăn được một miếng, cô liền kéo tay áo của anh hỏi "Học trưởng, em rất là chậm chạp sao?"

"Đúng vậy." Đường Ân Khiêm phóng khoáng mà trả lời rất chắc chắn. A--- thật ra thì như vậy còn khá khiêm tốn, cô không chỉ chậm chạp mà phải gọi là ngốc nghếch.

"Vậy... Vậy có phải là thỉnh thoảng em đã làm sai chuyện gì rồi không?" Cô đau lòng hỏi. Quả nhiên là cô không nên kỳ vọng sẽ lấy được một chút an ủi từ anh.

"Chính xác." Anh lại khẳng định gật đầu một cái, cô thật quá khiêm tốn, không phải thỉnh thoảng mà là thường xuyên làm sai. Diêu Thì Đông khổ sở muốn khóc.

"Vậy thì sao?" Anh hỏi cô, không hiểu chuyện này thì có gì mà khổ sở.

"Em cảm thấy hình như mọi người chán ghét em rồi." Cô thật là khổ sở, mặc dù cô không hy vọng mọi người đều thích cô, nhưng trước kia rõ ràng là cô theo chân bọn họ làm việc chung cũng không đến nỗi nào.

"Mọi người mà em nói là những ai?"

"Bác sĩ Phạm, Bác sĩ Lâm, từ bác sĩ cho đến y tá..." Đều là các nhân viên nam của phòng cấp cứu, anh nghe cô nói mà không có kinh ngạc chút nào.

"Chuyện này rất bình thường." Anh lạnh lạnh nói. Nói nhảm, bởi vì những người đó đã được anh "Chăm sóc" qua, công khai hoặc âm hiệu với bọn họ. Nếu như bọn họ không muốn làm việc trong bệnh viện thì có thể trực tiếp nói với anh, nhưng không nên đến trêu chọc vợ tương lai của anh.

"Tại sao?" Cô cắn chặt môi dưới, gương mặt đau thương hỏi.

"Thì Đông. Em suy nghĩ nhiều quá. Cái đầu là của người khác, người khác muốn đối xử với em như thế nào, em không thể nào không chế được." Anh nhàn nhạt nói với cô, căn bản là không muốn cho cô biết chuyện đó là do anh làm khiến cho nhân duyên của cô kém đi.

"Nhưng em không biết em sai ở đâu, không có ai nói cho em biết..." Cô cảm thấy cô cần phải hiểu rõ vấn đề, chuyện này cũng không phải là lần đầu tiên xảy ra. Chẳng lẽ cả đời này cô chỉ có thể sống chung với cái tên đàn ông ác độc kia sao?

"Đừng lo lắng. Chuyện đó không quan trọng. Tối nay chúng ta đi hẹn hò, em không vui sao?" Anh nhắc nhở cô, anh không thích khi cô đi với anh mà trong lòng lại nghĩ đến người đàn ông khác.

"Học trưởng... Anh... Anh thật sự muốn đi hẹn hò?" Cô vẫn có chút lằng lằng không thể tin được, còn tưởng rằng anh chỉ tùy tiện nói, làm cho cô vừa mong đợi lại vừa sợ bị tổn thương.

"Tất nhiên." Đường Ân Khiêm thân mật đưa tay ôm gương mặt của cô. Cô thụ sủng nhược kinh (*được sủng ái mà kinh ngạc*) nhìn anh, xem ra tâm tình của anh hôm nay rất tốt. Có liên quan đến việc hẹn hò với cô sao?

"Sau khi tan ca chúng ta sẽ đi ăn cơm trước, sau đó đi xem phim, rồi đi dạo ở công viên." Anh sắp xếp rất khá.

Diêu Thì Đông then thùng gật đầu, tất cả tâm tư đều đặt ở cuộc hẹn sắp đến, quên mất vấn đề mà cô đang lo lắng. Cuối cùng đã đến lúc tan ca, hai người ăn bữa tối lãng mạn ở một nhà hàng cao cấp, bên cạnh còn có Viôlông làm nhạc nền. Trên đường đi, thậm chí anh còn nắm tay cô.

Tất cả mọi chuyện đều giống như trong mơ vậy. Chỉ là khi đến rạp chiếu phim, Diêu Thì Đông không có hỏi anh rõ ràng sẽ xem bộ phim nào. Cho nên, trong lúc lòng cô tràn đầy vui sướng chìm đắm trong mộng đẹp nhìn thấy trên màn hình hiện lên mấy chữ to âm trầm khủng bố [Mãnh quỷ đuổi theo đuổi theo đuổi theo] thì lòng cô vỡ vụn. Cô mở to mắt nhìn chằm chằm màn hình, sau đó chuyển sang nhìn nụ cười giống như gió xuân khiến người khác ghen tỵ của Đường Ân Khiêm, cô mơ hồ nhìn thấy một ác ma đằng sau nụ cười đó.

"Thì Đông, em nhất định rất nhớ những kỷ niệm thời Đại học, cuối cùng thì hôm nay có thể ôn lại rồi, em nhất định cũng rất vui vẻ." Bàn tay anh nắm chặt tay mềm mại của cô, cười rất "Chân thành", rất "Thâm tình"

Khuôn mặt cô tái nhợt, không cách nào chạy trốn, khi trên màn hình xuất hiện hình ảnh khủng khiếp thì cô chỉ có thể nhào vào trong ngực anh thét chói tai liên tiếp. Anh ôm cô ngồi lên đùi mình, hưởng thụ ôn hương noãn ngọc tốt đẹp trong ngực. Xem phim xong, anh làm theo như kế hoạch mang cô đi dạo ở công viên.

Đây vốn là chuyện lãng mạn, nhưng bởi vì nửa tiếng trước Diêu Thì Đông bị kích thích bởi phim kinh dị cho nên cô chỉ cảm thấy từng luồng gió lạnh lẽo thổi qua, Ma quỷ đang chuyển động, vì vậy cô liều mạng ôm hông của anh, mắt cũng không dám nhìn loạn. Đi dạo một vòng quanh công viên mà thần kinh cô căng thẳng giống như đi chiến đấu, đừng nói đến cái gì mà lãng mạn, ngược lại mồ hôi lạnh chảy không ít.

Đường Ân Khiêm dương dương tự đắc choàng tay lên vai cô, rất hài lòng với biểu hiện lệ thuộc vào anh của cô. Haiz! Cô vẫn chưa học được, anh là người thù rất dai nha!

Cốc... Cốc! Hai tiếng gõ cửa có vẻ không được tự nhiên mà cắt đứt, giống như đang gõ một mạch đột nhiên tay bị rút gân.

"Mời vào!" Đường Ân Khiêm không ngẩng đầu lên cũng biết là người nào, gõ cửa mà cũng có cá tính như vậy cũng chỉ có cô gái ngốc đó mà thôi. Ngoài cửa, bởi vì nghe giọng anh mà khẽ run một chút, hít sâu một hơi thật dài mới có dũng khí mở cửa.

"Học trưởng! Chào buổi sáng..." Cô len lén quan sát vẻ mặt của anh, đây là tài liệu mà cô phải chuẩn bị mỗi buổi sáng.

"Chào buổi sáng! Thì Đông!" Anh tiếp tục vùi đầu vào hồ sơ, mắt anh cũng không thèm liếc nhìn cô một cái.

Diêu Thì Đông lấy hơi, ổn định tinh thần, xem ra tâm tình của anh hôm nay không tệ lắm, thật tốt quá! Cô mở lịch làm việc ra, bắt đầu làm báo cáo "Mười giờ sáng hôm nay có buổi họp, hai giờ chiều phải đến phòng thí nghiệm, ba giờ đến năm giờ có một khóa học các bệnh lý... Buổi tối có buổi mừng đại thọ 88 tuổi của cha Viện trưởng... xin hỏi... Anh có đi không?" Đường Ân Khiêm nhanh chóng ghi nhớ hành trình một ngày ở trong đầu, sắp xếp lại thời gian một cách hợp lí.

Rất ít người biết, anh yêu cầu thêm người trợ lý này là giả. Cô mơ mơ màng màng, vút đồ bừa bãi không nói, đợi cô cà lăm báo cáo lịch làm việc một ngày của anh xong thôi cũng đủ để cho anh uống một ly cà phê, giải quyết xong bữa sáng.

Thật đáng buồn! Đã làm trợ lý được mấy tháng rồi mà cô vẫn vụng về như lúc ban đầu. Nên nói là cô cố chấp hay chậm chạp nữa? Lâu như vậy mà cũng không tiến bộ chút nào?

"Em đi cùng với anh." Anh ngẩng đầu nhìn cô.

"Nhưng mà lúc đó đã hết... giờ làm việc rồi." Diêu Thì Đông bị anh trừng mắt nhìn nên càng nói càng chột dạ.

"Vậy coi như làm thêm giờ, anh sẽ cho em thêm tiền làm thêm giờ." Anh nói xong lại cúi đầu, tiếp tục chiến đấu với đồng hồ sơ.

"Nhưng..." Hôm nay cô hẹn đi dạo phố với chị gái sau khi hết giờ làm, rất lâu rồi cô không đi dạo phố với chị rồi...

Lông mày anh nâng lên. Cô còn có lý do gì?

Nhìn thấy biến hóa trên mặt anh, cô không dám nói tiếp. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nhưng mà qua một lúc lâu cũng không có truyền đến tiếng đóng cửa, anh tò mò ngẩng đầu, bình thường lúc này không phải là cô nên nước mắt nước mũi chạy đi tố cáo sao?

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Thì Đông rũ xuống, khổ sở... Phải nói là cứng đờ đứng trước bàn làm việc của anh sấm hối--- Dĩ nhiên, anh không cho rằng cô thật sự đang sấm hối.

"Thì Đông! Em còn có chuyện gì sao?" Anh để bút xuống, khoanh tay trước ngực, hài lòng nhìn vẻ mặt không biết làm sao của cô.

"Chuyện là..." Cô cúi đầu, ánh mắt hết nhìn phải lại nhìn trái nhưng mà không dám nhìn anh "Chuyện là..."

"Rốt cuộc là chuyện gì? Thì Đông!" Anh tức giận nói, ý bảo cô mở miệng.

"Em... Em muốn thương lượng với anh một chuyện, có được không?" Cô nuốt ngụm nước miếng, lấy dũng khí nói.

"Nói nghe một chút." Đường Ân Khiêm xoa bóp trán, thả lỏng tinh thần.

Cô rút cuộc chuyển động, sợ hãi mà đi đến trước mặt anh, đem một tờ giấy nhanh chóng đặt trên bàn anh, sau đó lại trở về vị trí cũ

để đảm bảo an toàn. Đường Ân Khiêm tức giận nhìn hành động của cô, cầm lấy tờ giấy lên xem, lông mày nhíu lại.

"Xin nghỉ? Tại sao?" Xin anh nghỉ tám ngày! Cô nàng này lá gan thật lớn. Có lẽ anh gần đây loay hoay không có thời gian "Chăm sóc" cô nên cô mới to gan như vậy?

"Phải... là nghỉ đông đó!" Cô hèn nhát cường điệu.

"Lý do?" Anh liếc mắt yêu cầu một lý do, trong đó cũng chỉ viết hai chữ "Chuyện riêng". Cô càng ngày càng to gan!

"Em... Em có chuyện riêng!" Cô ấp úng nói.

"Không nói rõ ràng thì em không được nghỉ." Tay anh duỗi thẳng, làm bộ muốn trả lại đơn, khuôn mặt không cho phép thương lượng.

"Được rồi! Em nói..."

Nhưng cô còn chưa nói hết thì đã bị anh cắt đứt lời nói. "Tốt nhất là em nói thật".

Cô còn chưa nói mà anh đã biết cô định nói dối. Nếu anh đã nói như vậy, cô cũng không thể làm gì khác hơn mà thành thật trả lời, bằng không bị anh phát hiện cô nói dối thì lúc đó người chịu khổ là cô.

"Người ta muốn đi Hy Lạp mà..." Diêu Thì Đông nhìn anh, trong mắt có một tia lo lắng.

Thì ra là như vậy. Cô gái không có lương tâm, anh khổ cực làm việc như vậy, lại chỉ muốn một mình đi chơi sao? Hừ! Không có cửa đâu.

"Không cho phép!" Anh cúi đầu tiếp tục làm việc, trực tiếp xử tử hình với cô.

"Tại sao?" Diêu Thì Đông không phục chu cái miệng nhỏ nhắn, gấp đến độ dậm chân.

"Bây giờ là lúc nào? Em lại dám bỏ lại cấp trên, một mình chạy đi nghỉ lễ trong thời gian dài như vậy?" Anh cao giọng nói.

"Nhưng... Anh nói em chỉ cần làm việc trong một năm thì cho em tám ngày nghỉ..." Cô ném cho anh một ánh mắt mà bất luận là ai nhìn thấy cũng sẽ đau lòng, nhưng mà hình như không có tác dụng gì với anh. Có sao? Đường Ân Khiêm không nhớ ra, anh khi nào rộng lượng như vậy?

"Anh gạt em đấy!" Anh phất tay một cái, không trách nhiệm nói.

Thấy thái độ không chịu trách nhiệm của anh, Diêu Thì Đông uất ức, đôi mắt nhanh chóng tụ nước, cái miệng nhỏ nhắn run rẩy muốn tranh thủ một chút xíu Không gian Sinh Tồn. Nhưng mà, cô vẫn sợ đắc tội với người đàn ông thù dai trước mặt, chỉ có thể run run... Than vãn số phận "Xấu số" của mình.

Không nên thành thật như vậy, anh chưa bao giờ đối xử tốt với cô thì làm sao có thể để cho cô đi du lịch? Thấy mắt cô đỏ lên, anh ngoắc cô "Đến đây."

Những năm qua, Diêu Thì Đông đã thông minh hơn một chút, cô đã học được bài học không nên liều chết giãỵ giũa. Cho nên, mặc dù không tình nguyện nhưng cô vẫn chậm chạp đi vòng qua bàn làm việc.

Anh kéo cô ngồi xuống, để cho cô ngồi trên đùi của mình, vừa lau nước mắt giúp cô vừa an ủi

"Được rồi! Cũng không phải là không cho em đi chơi. Thật là, em cũng không phải trẻ con, vì không thể đi chơi mà khóc, người khác mà biết được rất mất mặt đó?"

"Nhưng em đã lên kế hoạch từ lâu rồi..." Cô uất ức kháng nghị. Cô đã nghĩ xong rồi, tám ngày nghỉ đông, hơn nữa được nghỉ vào cuối tuần, tổng cộng có thể có mười hai ngày nghỉ, mà mười hai ngày này không cần nhìn thấy anh cô nhịn không được mà hoan hô--

Mặc dù ngày ngày nhìn thấy anh rất tốt, nhưng tần số xuất hiện của anh quá thường xuyên làm cho cô có chút ngán.

"Em đã có kế hoạch rồi tại sao lại không thương lượng trước với anh?" Anh có chút không vui, cô gái ngốc này cuối cùng đem anh để ở đâu? Địa vị của anh thấp như vậy?

"Không thể tưởng tượng được em ngốc như vậy..." Anh nhất thời giận quá mà nói ra.

Mắt cô tròn tròn. Anh dám nói cô ngốc! Quá đả thương người rồi!

"À... Anh nói là ngây thơ." Nhìn thấy trong đáy mắt cô có chút bi thương anh lập tức đổi lời nói, "Chẳng may em ở nước ngoài mà bị lừa thì sao?"

"Không đâu. Em bảo đảm!" Cô giơ tay phải lên, rất nghiêm túc mà thề.

Anh kéo tay cô xuống, buồn cười nói "Em bảo đảm không có sức thuyết phục chút nào."

"Tại sao lại như vậy..." Diêu Thi Đông cắn chặt đôi môi đỏ mọng.

Anh thật biết cách đả kích cô! "Hơn nữa, một mình em ở xa như vậy lỡ như có chuyện gì xảy ra mà em không giải quyết được thì sao?" Cô nàng này chắc chắn là không nghĩ đến vấn đề này.

"Em đi cùng đoàn du lịch mà, cũng sẽ không chạy đi lung tung." Cô lớn tiếng nói.

Haiz! Cái đồ ngốc không nghe lời! Nhất định phải để anh từ chối trực tiếp mới được sao?

"Không cho phép là không cho phép!" Anh trừng cô một cái, không cho phép cô chống đối.

"Anh thật quá đáng, em muốn từ chức... Em không làm. Anh là người xấu, anh nói mà không giữ lời!" Cô tức giận nên trở nên to gan, đánh anh mấy cái.

Cô thật sự tức giận rồi, không tặc lăm! Cô thể nhưng có lá gan đánh anh. Nhưng mà nhìn cô thất vọng như vậy anh cũng đau lòng.

"Nếu không như vậy đi! Em đợi đến tháng sau, tháng sau anh có chuyển công tác đến lúc đó dẫn em đi dạo ở biển Aegean."

Anh nói tiếp "Có muốn đi hay không thì tùy em." Anh đã rất rộng lượng rồi đó! Nếu như cô còn không thỏa mãn thì anh sẽ đánh đòn.

(Biển Aegean là một vùng vịnh nổi dài của Địa Trung Hải nằm giữa nam Balkan và bán đảo Anatolia, giữa Hy Lạp và Thổ Nhĩ Kỳ)

Diêu Thì Đông kinh ngạc nhìn anh, suýt nữa là xem anh là người Ngoài Hành Tinh, người này muốn mang cô đi nghỉ phép. Cô có nghe lầm không?

"Không muốn thì thôi vậy." Thấy cô không có trả lời, anh thờ ơ thu hồi cam kết.

"Muốn muốn muốn muốn. Em muốn!" Cô quỳnh lên, không cho anh cơ hội đổi ý, nói trước rồi tính sau.

Miệng Đường Ân Khiêm dịu dàng cong lên hình cung, cúi đầu hôn xuống môi hồng của cô, ý vị sâu xa nói "Rất tốt, vậy tháng này em phải chăm chỉ tạo quan hệ, nhớ chưa?"

Mà cô nghe không hiểu, nhìn anh bằng vẻ mặt ngốc nghếch. Anh muốn cô tạo quan hệ là sao?

Chương 8

Tháng tiếp theo, rốt cuộc Diêu Thì Đông biết anh nói "Tạo quan hệ" có nghĩa là gì -- Chính là trừ ban ngày làm trợ lý ra, buổi tối còn phải đi theo anh tham gia tất cả các bữa tiệc, hại cô mỗi ngày mệt mỏi giống con trâu, ngày nào cũng phải 11, 12 giờ mới về đến nhà.

Thật ra, sau khi cô ra khỏi phòng làm việc của anh cô liền hối hận. Cô nghĩ như thế nào cũng cảm thấy cô chắc bị điên rồi. Cho nên cô mới muốn xin nghỉ vì muốn tránh xa anh ra một chút, hơn nữa cũng để thả lỏng tinh thần! Tại sao cô có thể đi cùng một kẻ biến thái đã hại mình thần kinh khẩn trương, đau dạ dày ra khỏi nước mà nghỉ lễ chứ? Nhưng cô cũng rất rõ ràng, không thể cự tuyệt bởi vì sẽ làm cô trở nên thảm hại hơn. Nghĩ được như vậy, đột nhiên cô phát hiện hình như thời gian này cô không bị đau bụng nữa.....

Kì lạ! Mỗi ngày cô đều nhìn thấy anh sẽ vẫn cảm thấy khẩn trương nha! Vì sao lại không bị đau bụng? Đã miễn dịch rồi sao?

"Em còn đứng đó làm gì?" Đường Ân Khiêm bung một ly rượu cocktail mà cô thích nhất cho cô.

Cô rất giống đứa trẻ lớn xác, uống rượu cũng phải uống loại có vị ngọt. Thời gian này anh tích cực sắp xếp, anh mang cô đi tham gia tất cả các bữa tiệc lớn nhỏ khiến cho mọi người đều biết cô, cũng làm cho cô bắt đầu có thói quen xã giao.

Anh cũng sắp ba mươi tuổi rồi, thân là con trai độc nhất trong nhà, cha mẹ anh đã bắt đầu thúc giục anh nhanh chóng kết hôn. Anh thì không sao! Dù thế nào đi nữa thì anh đã sớm chọn cô, chỉ là bần

khoản cô tuổi còn nhỏ, hơn nữa có vết xe đổ là chị gái lấy chồng sớm, cô ấy lại là con gái yêu của cha cô nên rất khó thuyết phục.

Vì đối phó cha vợ tương lai anh còn đặc biệt đi hỏi thăm Ôn Định Viễn người đã làm con rể nhà họ Diêu suốt tám năm cách đem mỹ nhân cưới về nhà.

"Theo tôi được biết, ba hình như tính toán khi Đông Đông ba mươi lăm tuổi mới cho em ấy lập gia đình. Nếu như cậu muốn lấy vợ sớm, có lúc sử dụng thủ đoạn đạo đức là vô ích. Cuộc sống là như vậy không phải sao? Có lúc phương pháp hiệu quả nhất cũng không cần người khác tôn trọng, nếu kết quả cuối cùng là cậu sẽ đạt được, hơn nữa là rất nhanh đạt được..." Ôn Định Viễn vốn có hơi thờ ơ nhã. Nên cho dù anh nói ra những lời nguy hiểm như vậy nhưng nghe thế nào cũng rất đạo lý. "Ba và mẹ đều có quan niệm rất truyền thống..."

Lời của anh nói đến đây dừng lại nhưng lại làm cho Đường Ân Khiêm hiểu ra rất nhiều điều .

Anh biết Ôn Định Viễn là một người trí thức, nói chuyện thẳng thắn mà âm ập, anh ta sẽ không chọc ghẹo người khác, không có thói xấu, xem ra là hoàn mỹ vô cùng. Nhất là mỗi khi nhìn anh ta ở cùng với vợ con thì sẽ cho người khác có cảm giác như anh đang có toàn thế giới----- Ôn Định Viễn không giống anh, nếu như một người đàn ông chẳng chặc như anh ta mà còn phá lệ dùng thủ đoạn "đúng đắn" thì anh còn băn khoăn làm gì? Đúng vậy, cứ nấu gạo thành cơm rồi nói sau!

Ha ha-----Thì ra anh rể tương lai làm như vậy mới cưới được vợ! Đúng là không thể chỉ xem bề ngoài!

"Học trưởng! Em thấy rất nhàm chán, bây giờ có thể về nhà được chưa?" Diêu Thì Đông dụi mắt, gần đây cô thiếu ngủ trầm trọng, thật sự là rất buồn ngủ!

"Đợi một chút, anh muốn giới thiệu với em một số người." Anh kéo tay cô xuống, nhìn cô bộ dạng nửa sống nửa chết anh nhìn không được quả trách một chút

"Em là trợ lý đặc biệt đó! Cấp trên còn chưa đi, nhân viên nhỏ như em đã muốn chạy trước, em có đạo đức nghề nghiệp không vậy?"

"Anh gần đây giới thiệu cho em thật nhiều người, em đều không biết, cũng không nhớ được. Tại sao em lại phải biết bọn họ?" Cô không chịu nổi oán trách, cô cảm thấy thật phiền, hơn nữa tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn cô. Cô rất không thích. Nói thật ra, anh cũng không muốn cô nhớ, chỉ cần người khác nhớ là tốt rồi.

"Đồ ngốc! Em là trợ lý của anh, sao lại có thể không nhớ các khách hàng quan trọng chứ? Nếu như ngày nào đó em đắc tội với bọn họ thì sao? Cho nên em phải cẩn thận một chút." Sắc mặt Đường Ân Khiêm nghiêm nghị, vẻ mặt cứng rắn, trầm giọng hù dọa cô, trong lòng lại cười nghiêng ngả.

"Có chuyện như vậy sao? Trước kia anh cũng không nói, hại em không nhớ gì hết! Em quên sạch rồi!" Cô bị dọa đến thật khẩn trương.

"Vậy thì bắt đầu từ bây giờ em phải nhớ thật kỹ đó biết chưa!". Một tay anh ôm eo nhỏ của cô, dẫn cô đi về phía của những người trung niên.

"Học trưởng, vậy em có thể bỏ qua quyền lợi không? Em không muốn tạo dựng quan hệ, anh cũng không cần mang em đi nghỉ phép nữa." Diêu Thì Đông nghĩ đến thật đẹp, vừa có thể không cần biết những người đó, cũng không cần đi nghỉ phép với anh, thật là một công hai việc.

"Em cho là bây giờ em có quyền từ chối sao?" Ánh mắt anh lạnh lùng nhìn cô, mang đến từng cơn gió lạnh. Diêu Thì Đông sợ run cả người, trong lòng âm thầm oán trách, cô làm việc lỗ vốn rồi! Không chỉ đi xã giao với anh gần một tháng, anh không trả lương làm thêm giờ cho cô, anh vẫn không có lương tâm như vậy. Cô nghi ngờ trái tim của anh là màu đen.

"Em mà mắng trộm anh lần nữa thì cẩn thận cái mông của em đấy!" Anh khom người nói nhỏ bên tai cô, cố ý tạo ra hình ảnh thân mật.

Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô suy sụp. Tại sao lại bị anh bắt được? Anh nhất định có nuôi con quỷ nhỏ, nếu không sao anh giống như thần luôn nói đúng suy nghĩ của cô.

"Kìa! Bà xem, hai đứa chúng nó đứng ở một chỗ rất xứng đôi nha!" Bên cạnh đột nhiên vang lên một tiếng hét kinh hãi, trong nháy mắt, Diêu Thì Đông phát hiện cô đã bị một đám người vây quanh.

"Xem một chút, da thịt trắng nõn thật là xinh đẹp." Có người đưa tay sờ sờ mặt cô, có người lại bóp mũi của cô khiến cô hoảng sợ, không hiểu những bà cô háo sắc này muốn làm gì với mình.

"Học... Học trường!" Cô ngẩng đầu gọi người đã dẫn cô vào đây, nhưng anh vẫn không để ý đến cô, trơ mắt nhìn cô bị ăn đậu hũ.

Đợi cho các bác các dì trong gia tộc "giám định và thưởng thức" xong anh mới đi vào trong đám người dẫn cô ra, mà cô đã bị dọa sợ đến choáng váng, tóc dài đã búi lên thậm chí có chút xóc xếch. Mắt cô mở thật to, chưa hồi hồn lại thở hổn hển. Đường Ân Khiêm kéo cô đến trước mặt anh, giúp cô sửa soạn lại tóc, búi tóc không gọn gàng chỉnh tề lại khiến cho cô có hương vị khác, càng thêm quyến rũ động lòng người, tâm tình anh khẽ động cúi đầu xuống hôn cô.

"Những người đó là ai?" Diêu Thì Đông nâng cằm, nhìn người đàn ông trước mắt, uất ức hỏi.

"Là những người thân trong nhà, rất nhiệt tình đúng không?" Đường Ân Khiêm thâm tình nhìn cô, đưa tay vén lên một lọn tóc đen rủ xuống giữa lông mày cô.

"Rất nhiệt tình!" Cô nhìn anh bằng ánh mắt cổ quái, từ lúc nào mà anh nói chuyện tình cảm như vậy, biểu hiện của những bà bác kia quả thật sắp "Điên cuồng" rồi.

"Em không sao chứ?" Thấy cô hoảng sợ, anh dịu dàng hỏi, còn có một cửa tiếp theo! Cô chịu được sao?

"Không ổn." Cái mũi của cô bị sờ soạng vài cái. Cô lớn như vậy, lần đầu tiên bị người lạ bóp mũi, hơn nữa cô nghi ngờ mũi

của cô có lẽ đã "Bầm đen" rồi.

"Nhưng mà không thể làm gì khác hơn là em nên kiên nhẫn một chút." Anh mỉm cười, không để ý về mặt kinh ngạc của cô, ôm eo cô nửa ép buộc mà đem cô đến trước mặt một đôi vợ chồng trung niên đang trò chuyện vui vẻ.

Người đàn ông trung niên kinh ngạc nhìn bọn họ, sau đó cười lên "Tên nhóc kia cuối cùng cũng nhớ đến trách nhiệm rồi sao?"

"A! Một cô bé đáng yêu. Nên gọi như thế nào đây?" Người phụ nữ quý phái mỉm cười nhìn bọn họ.

"Ba, mẹ! Đây là Diêu Thì Đông, là học muội ở Đại học. Gọi cô ấy là Thì Đông là được rồi." Diêu Thì Đông bị dọa đến mất hồn mất vía.

Anh... Anh thế nhưng không có nói cho cô biết đã đem cô giới thiệu với cha mẹ anh? Trời ạ! Cô kinh hoàng xem xét bản thân, tóc rối, quần áo không ngay ngắn, lớp trang điểm cũng không tỉ mỉ, anh lại nhằm ngay lúc cô tàn tạ nhất mà đem cô đến gặp cha mẹ anh?!

"Chào bác... bác trai, bác gái..." Cô khấn trương chào hỏi, bàn tay bị anh nắm khế chảy mồ hôi. Mặc dù không hiểu cô lo lắng chuyện gì, nhưng mà cô thật sự rất lo lắng! Đó là ba mẹ của anh! Cô không muốn lưu lại ấn tượng xấu trong lòng bọn họ.

"Không cần lo lắng, ba mẹ anh cũng sẽ không ăn thịt em." Anh ghé vào bên tai cô nói nhỏ. Diêu Thì Đông không phát hiện, cử chỉ thân mật của bọn họ vẫn bị mọi người chú ý. Thứ nhất là do trời sinh tính cách chậm hiểu, đối với những chuyện mà mình không có hứng

thú thì cô không để ý đến. Thứ hai là do đã trở thành thói quen, đi đâu cũng đều bị anh nắm tay kéo đi, thỉnh thoảng máu nóng tràn lên não lại hôn cô, chuyện này cũng không có gì, cô chỉ đơn giản là không dám phản kháng, hoàn toàn không có phát hiện giữa bọn họ như vậy là quá thân mật.

"Nhưng... Nhưng anh không nói trước với em..." Cô có chút oán giận. Hôm nay cô ăn mặc có hở hang lắm không? Nhìn cô có đoan trang không? Có...

"Anh nói trước với em thì em sẽ không lo lắng sao?" Anh hiểu cô rất rõ. Nếu nói trước với cô thì có thể khiến cho cô lo lắng mà bỏ chạy. Nhìn ánh mắt như biết trước mọi chuyện của anh, Diêu Thì Đông xấu hổ cúi đầu. Đáng ghét! Anh sao lại hiểu cô như vậy chứ!

"Không cần lo lắng, Thì Đông! Bác muốn nói chuyện với con một chút." Mẹ Đường kéo cô qua, phát tay giống như đuổi ruồi đuổi con trai đi.

Anh dĩ nhiên là làm theo, cũng không giúp cô. Cô không biết mẹ Đường muốn nói chuyện gì với mình, lại sợ nói chuyện không khéo sẽ đắc tội với mẹ anh. Sau khi cô làm trợ lý của anh mới biết được thì ra ba anh là Viện trưởng "Bệnh viện đa khoa Đường thị", là tầng lớp thượng lưu, khó trách anh lúc nào cũng kiêu ngạo.

Cô biết cô khác anh, gia thế của cô rất bình thường, có lẽ tốt hơn với người thường một chút. Mẹ cô cho tới bây giờ chưa từng mặc trang phục đắt tiền, tham gia những buổi tiệc như thế này cho nên cũng không cần xã giao. Thực tế là do cô nhận phúc của anh nên mới có cơ hội tham gia trường hợp như thế này. Mặc dù bây giờ mẹ anh cười thân thiết gần gũi với cô. Do xem tiểu thuyết và phim bộ

quá nhiều, Diêu Thì Đông liền tưởng tượng: Khi bốn bề vắng lặng, chỉ còn lại có hai người thì mẹ Đường sẽ biểu lộ ra vẻ mặt chán ghét mà nói cô phải rời khỏi con trai của bà bởi vì cô không xứng với anh...

"Thì Đông! Con đang nghĩ gì vậy?" Mẹ Đường mỉm cười nhìn Diêu Thì Đông đang thất thần.

"Dạ?! Không, không có." Cô vội vàng lấy lại tinh thần.

"Đáng thương. Con nhất định bị Ân Khiêm bắt nạt rất bi thảm." Giọng mẹ Đường mang theo chút thương tiếc. Bà sao lại không hiểu tính tình của con trai mình.

Tâm trạng của Diêu Thì Đông không chỉ dùng hai chữ kinh ngạc để diễn tả, không có người mẹ nào lại không đứng về phía con mình, cô nghe làm sao? Mẹ của tên đàn ông đáng ghét kia bênh vực cô? Làm gì có chuyện đó? Mẹ anh cần phải "Hừ" một tiếng, ngẩng cao đầu, thậm chí đưa ra một tờ chi phiếu nói "Đây là x trăm vạn, cô chia tay với con tôi đi!"

"Anh ấy đối xử với con rất tốt ạ." Diêu Thì Đông nói. Cô không dám làm càn, ai biết được mẹ Đường có đang thử cô không? Mẹ Đường lại là người thân của anh, lỡ như chuyện hôm nay bị học trưởng nghe được thì cô sẽ bị anh chinh phẩm thương. Haiz! Đúng là mẹ con, tâm cơ đều sâu như vậy. <http://diendanlequydon.com>

"Con đừng giấu diếm giúp nó, bác sinh nó, nuôi nó lớn như vậy còn không hiểu nó sao? Tính cách của nó từ bé đã rất quái dị, nó càng thích cái gì thì nó lại càng muốn bắt nạt cái đó. Trước đây, nó có nuôi một con chó cứu hộ nhỏ, biết là con chó đó không thích bị

người khác kéo chân sau của mình, còn nó thì cứ kéo làm con chó tức giận đến sủa loạn lên, mỗi lần nhìn thấy nó liền trốn. Mà nó lại không thích ai không nghe lời nó, nó rất bá đạo, rất tự đại, nếu không nghe lời của nó thì nó sẽ tức giận. Chắc con cũng biết, chó cứu hộ rất thích bơi lội nhưng nó lại thù dai cho nên vừa đến mùa hè nó sẽ cột chó con gần bể bơi làm cho con chó nhìn thấy nước mà không thể chạm vào nước, cho đến khi chó con cầu xin tha thứ thì nó mới vui vẻ, nó mới cảm thấy hài lòng mà cho con chó nhỏ xuống nước..." Mẹ Đường kể những chuyện đã qua, cuộn cuộn như nước sông.

Diêu Thì Đông càng nghe càng cảm thấy những tình tiết này quen quen, đến khi mẹ Đường kể đến chuyện lúc anh 18 tuổi, bởi vì cảm thấy bé gái năm tuổi của nhà bên cạnh đáng yêu mà chọc cho bé khóc thì cô rút cuộc phát hiện ra, tất cả hình thức kia... đều xảy ra trên người cô, không khác một chút nào.

"Bác... Bác gái." Cô ngắt lời mẹ Đường

"Bác chắc chắn là anh ấy thích mà không phải là hận sao?" Không nghĩ đến mẹ Đường nghe vậy lặng đi một chút, giống như thắc mắc nhiều năm đã được giải đáp, vỗ tay nói nhỏ

"Đúng rồi! Sao mình không nghĩ tới." Diêu Thì Đông nghe vậy suýt nữa rơi nước mắt như mưa. Bác không phải là mẹ của anh sao?

"Bởi vì bác hỏi nó thì nó đều nói chơi rất vui..." Cho nên bọn họ vẫn nghĩ đó là "yêu". Hôm nay nghe cô nói ra nghĩa khác thì cảm thấy có vẻ là hận mới đúng.

Chơi rất vui... Diêu Thì Đông cảm thấy như sét đánh ngang tai. Cô thấy số phận u ám của mình càng trở nên đen tối.

"Con nói rất đúng nha! Nó đối với Khả Khả tốt lắm, rất thương con bé, cho đến bây giờ chưa từng bắt nạt con bé bao giờ." Mẹ Đường nghĩ thông suốt, sau đó liền vui mừng. Con trai của mình cũng rất bình thường nha!

Nhưng mà, Diêu Thì Đông nghe vậy trong lòng đau nhói. Nói như vậy, anh thật sự rất ghét cô sao? Nhưng mà vì sao anh thường xuyên nắm tay cô, còn hôn cô? Chẳng lẽ cũng là bởi vì đùa cô rất vui? Bắt nạt cô thật sự vui như vậy sao? Còn nữa, cô gái kia là ai? Là bạn gái của anh sao? Bởi vì anh không nhớ bắt nạt bạn gái nên mới chuyển sang bắt nạt cô, chuyện này không phải cô đã sớm biết rồi sao? Hồngбет. Cô thật sự rất ngu ngốc. Tại sao lại rơi vào cái hố sâu như vậy? Rốt cuộc là cô đang làm gì vậy?

Diêu Thì Đông cảm thấy trái tim từng trận co rút đau đớn, gương mặt cứng đờ, không kịp thu hồi nụ cười gượng gạo ở bên môi, lo sợ không yên nhìn mẹ Đường bởi vì gỡ bỏ nghi ngờ nhiều năm mà cười khoái trá.

"Cuối cùng cũng biết rõ ràng. Vừa rồi bác hỏi con có phải thường xuyên bị Ân Khiêm bắt nạt, bác còn tưởng là con khách sáo nên mới nói như vậy nữa chứ!" Mẹ Đường không phát hiện ra sự bất thường của cô, nói.

Cô cảm thấy thật xấu hổ, cô không có dũng khí thừa nhận mình vừa rồi thật ra là đang nói những lời khách sáo. Đường Ân Khiêm bắt nạt cô rất ác đó! Đã nhiều năm rồi, anh cũng nói như vậy, anh nói cô chơi rất vui. Cho dù anh không có ghét cô thì cũng không thể nào

là thích được? Dù sao anh vẫn chỉ xem cô là món đồ chơi, một món đồ chơi để anh giải trí... Mà cô vẫn ngây ngốc nghĩ rằng anh có chút thích cô.

Từ nhỏ đến lớn cô chưa từng bị ai làm tổn thương, chỉ có anh. Từ sau khi quen biết anh, cô cảm thấy mình không ngừng bị thương, nhưng mà kì diệu cô lại có được năng lực bị đánh mà không chết của con gián, chỉ cần anh cười với cô một cái, dịu dàng dỗ cô vài câu là cô sẽ không để ý đến vết thương trước đó, tiếp tục ở lại bên cạnh anh. Nhưng là hiện tại sự thật đã rõ ràng, ma pháp mà anh sử dụng trên người cô cũng mất hiệu lực. Cô lại bị thương, hơn nữa lần này bị tổn thương rất nặng...

Không! Phải nói là cô không muốn làm cho miệng vết thương khép lại. Cô chắc là muốn xát muối lên miệng vết thương để cho bản thân sâu sắc ghi nhớ bài học lần này, sẽ không bị hấp dẫn bởi nụ cười của anh nữa. Cô đột nhiên cảm thấy mệt mỏi quá. Rõ ràng cô rất sợ anh, nhưng mà vì thích anh cho nên rất cố gắng thích ứng ở bên cạnh anh. Nhưng xem ra, tất cả đều có vẻ dư thừa, vĩnh viễn anh cũng không hiểu được tâm tư của cô, cho dù anh hiểu cũng sẽ không cảm kích. Bởi vì đối với anh mà nói, cô chỉ là món đồ chơi... chỉ là món đồ chơi...

Diêu Thì Đông xin phép mẹ Đường đi trước. Trốn vào trong toilet, cô cho là mình sẽ khóc rống thất thanh nhưng mà cô không khóc. Từ đầu đến cuối đều là do cô tự mình đa tình, tuy rằng anh hôn cô nhưng mà cũng không nói thích cô. Nếu muốn nói là lỗi của ai thì cũng không thể đổ lỗi cho anh, bởi vì cô mặc kệ cho anh bắt nạt mình, không có ngăn cản anh, nếu không thì cô đã đá anh rất xa mà không để mình rơi vào hoàn cảnh khó khăn như thế này...

Cô tỉnh táo lại, đi ra khỏi toilet, nhìn anh đang nói chuyện với những người trong giới thượng lưu. Cô biến mất hơn nửa tiếng mà anh cũng không phát hiện, hoặc là cho dù anh phát hiện thì chắc cũng không để ý chứ gì! Anh ở trong thế giới thượng lưu rất ung dung tự tại, ngược lại cô thì --- Cô rất kiêu ngạo về gia đình mình, rất thỏa mãn, nhưng cô biết ở đây không giống vậy, cô không thể giao tiếp với người khác bởi vì cô sợ người lạ; Cô không hoạt bát, bởi vì cô không có miệng lưỡi, nhất là khi có người chủ động nói chuyện với cô thì cô lại cà lăm; Cô sợ đắc tội với khách hàng của anh, ảnh hưởng đến sự nghiệp của anh. Có ai sẽ thích một người như cô chứ?

Cô để tay lên ngực tự hỏi, không tránh khỏi thừa nhận, ngay cả cô cũng không thích chính mình. Cô đi đến một góc khuất, chờ anh đến tìm cô. Bây giờ cô không muốn nói chuyện với bất cứ ai, chỉ hy vọng nhanh chóng về nhà.

Nửa tiếng sau anh mới đến tìm cô, xem ra tâm tình của anh rất tốt. Cô không muốn làm ảnh hưởng đến tâm tình của anh cho nên giống như bình thường mà mỉm cười với anh.

"Có thể về nhà được chưa?" Cô hỏi, trong giọng nói có chút khổ sở.

"Sao em lại trốn ở trong góc, em nên đi trò chuyện với người khác, hòa nhập với mọi người ở đây." Sau này có rất nhiều trường hợp tương tự, anh không muốn cô bị cô lập. Nhưng anh không biết, cô nghe những lời này rất chói tai.

"Bởi vì em không hòa nhập được ở đây thôi!" Cô buồn bực nói.

"Em sẽ hòa nhập được thôi!" Anh xoa đầu cô, nói. Cô bị làm sao vậy? Anh thấy cô buồn buồn. Cô không có suy nghĩ nhiều về lời nói của anh, chỉ nghĩ là sau này cô vẫn phải đi theo anh tham gia những hoạt động xã giao như thế này nữa.

Trên đường về nhà, cô giả vờ ngủ gật. Thời gian qua cô cũng thường xuyên như vậy nên anh cũng không nói gì cho đến khi tới nhà cô, anh gọi cô dậy. Anh đưa cô tới trước cửa, dặn dò cô phải nghỉ ngơi thật tốt.

Cô nhìn anh rời đi qua cửa sổ. Hôm đó, cô lại mất ngủ. Cô rất sợ quỷ, nhưng mà mỗi lần bị anh bắt buộc xem phim kinh dị cô cũng chưa bao giờ bị mất ngủ. Lần đầu tiên cô mất ngủ là ngày anh đi nước ngoài, bởi vì không đi tiễn mà áy náy không ngủ được, nghĩ đến sẽ nhiều năm không được nhìn thấy anh là cô lại khóc, khóc cả một đêm; Hôm nay là lần thứ hai... vẫn là vì anh. Điều Thị Đông mất ngủ một đêm, cô gọi điện cho anh xin nghỉ phép.

"Vì sao lại xin nghỉ?" Cô có thể tưởng tượng nét mặt của anh lúc này, mày nhíu lại rất chặt.

"Em thấy không khỏe..."

"Vì sao không khỏe? Bị cảm lạnh rồi sao?" Nghe thấy cô không khỏe, anh quan tâm hỏi.

"Uhm... Chắc vậy." Cô tùy tiện nói.

"Haiz! Hôm nay anh định giới thiệu một người với em." Nếu cô không khỏe, Đường Ân Khiêm cũng không ép buộc cô đi làm. Nhưng mà kế hoạch của anh đã bị cô phá hủy.

"Ai?" Cô không nhìn được hỏi. Thật ra cô muốn hỏi : Là nam hay nữ? Có quan hệ gì với anh?

"Một người rất quan trọng với anh." Anh cố ý thừa nước đục thả câu.

"Là Khả Khả sao?". Cái tên này không hiểu sao đột nhiên xuất hiện trong đầu cô, cô thuận miệng nói ra.

"Em biết rồi?" Không thú vị gì cả! Thì ra mẹ đã nói với cô rồi. Diêu Thì Đông ra sức hít một hơi, vỗ về tâm tư đang rối loạn, lạnh lạnh nói

"Ngày hôm qua mẹ anh có nói đến cô ấy.....Mẹ anh nói.....anh rất thương Khả Khả"

"Đúng vậy." Cô nghe âm thanh của anh lúc này, cô có thể nhìn thấy vẻ mặt cương chiều của anh. Đây là lần đầu tiên anh dùng giọng nói ôn nhu như vậy nhắc đến một người.

"Khuya hôm qua em ấy mới từ Mỹ trở về, lẽ ra hôm nay sẽ để cho hai người gặp nhau nhưng nếu em không khỏe thì để lúc khác. Em nghỉ ngơi cho tốt vào, ngày mai gặp rồi nói sau!" Cô cúp điện thoại, nước mắt lại chảy xuống.

P/s: Đông Đông ghen rồi.

Cô không muốn nghĩ nhiều, lôi vali ra rồi lấy vài bộ quần áo. Cô gọi điện thoại đến hãng hàng không đặt vé máy bay, thừa dịp mẹ đi

qua nhà hàng xóm chơi, cô để lại tờ giấy rồi lên xe taxi. Anh từng nói sẽ dẫn cô đi nghỉ phép, thời gian anh hứa với cô đã đến nhưng anh lại bởi vì bạn gái mà quên đi. Thật ra, cô cũng không nên ỷ lại vào anh. Cô sẽ chứng minh cho anh xem, cho dù chỉ có một mình cô, cô vẫn có thể đi du lịch được.

Đường Ân Khiêm suy nghĩ sau khi hết giờ làm sẽ đến thăm cô. Cả một ngày không thấy cô, trong lòng anh luôn treo lơ lửng, anh cảm thấy hôm nay cô là lạ. Cho nên sau khi dạy xong ở trường học anh lập tức lái xe đến nhà cô.

Đến nơi, anh giật mình nhìn thấy xe của Ôn Định Viễn cũng ở trước nhà. Anh nhấn chuông cửa, kết quả là Ôn Định Viễn ra mở cửa.

"Cậu đến rồi!" Ôn Định Viễn thở phào nhẹ nhõm. "Mau vào nhà!"

Anh đột nhiên cảm thấy bất an. "Sao lại thế này..." Vừa vào phòng khách, anh thấy vẻ mặt mờ mịt của mẹ Diêu, còn Diêu Mạnh Thu vừa cầm điện thoại vừa khóc thút thít.

"Đông Đông để lại tờ giấy này rồi biến mất." Ôn Định Viễn đưa tờ giấy cho anh, chữ viết xiêu vẹo kia đúng là của Diêu Thì Đông.

‘Con ra nước ngoài giải sầu.

Không cần lo lắng cho con.

Thì Đông’

Xem xong, Đường Ân Khiêm tức giận đến cả người đều run. Cô gái ngốc này! Chỉ để lại một tờ giấy cho người nhà là nghĩ rằng bọn họ sẽ không lo lắng sao? Kì lạ, hôm qua không phải vẫn bình thường sao?

Lần đầu tiên trong đời anh cảm thấy không biết làm sao. Anh không thích chuyện gì lệch khỏi đường ray của anh, không thích cảm giác không thể nắm bắt trong tay. Tệ nhất là, anh đối với lần cô bỏ nhà đi lần này hoàn toàn không hiểu ra sao. Diêu Manh Thu cúp điện thoại, khóc thút thít cầm lấy quần áo của chồng mình

"Không có! Khải Ca nói Đông Đông không có đi tìm con bé, cũng không có gọi điện thoại cho con bé. Làm sao bây giờ? Nó chưa bao giờ đi nước ngoài một mình, xa như vậy, lỡ như bị lạc đường ở nước ngoài thì làm sao bây giờ? Nếu nó xảy ra chuyện gì thì làm sao bây giờ?"

"Ngoan, đừng khóc, không có chuyện gì." Ôn Định Viễn an ủi vợ.

"Bác gái, khi nào thì bác phát hiện ra?" Đường Ân Khiêm có thể biết được cô đi như thế nào, nhưng trước hết anh muốn biết rõ : Tại sao lại như thế này?

Từ sau khi mẹ Diêu phát hiện ra tờ giấy mà con gái để lại thì vẫn đang trong trạng thái vô cùng lo lắng. Thì Đông hiền lành, nhát gan, lại ngốc nghếch, bà có nằm mơ cũng không nghĩ đến cô gái lại một mình ra nước ngoài. Bà không dám nói với chồng, sợ làm ảnh hưởng đến cảm xúc của ông. May mắn còn có con rể, vừa phát hiện ra Ôn Định Viễn đã bắt đầu điều tra danh sách khách hàng của các hãng hàng không. Nhưng cho đến bây giờ vẫn chưa có tin tức.

"Vừa rồi... Hôm nay bác giúp việc nhà nghỉ, bác làm xong bữa ăn sáng rồi ra khỏi nhà đi mua thức ăn, khi về nhà thấy bữa ăn sáng đã ăn rồi, bác cho là Đông Đông đi làm liền đi sang nhà bà Hà nói chuyện phiếm, buổi chiều về nhà thì thấy tờ giấy này... A Khiêm, con và Đông Đông cãi nhau sao?" Mẹ Diêu chỉ nghĩ được lí do này.

"Bác gái, con và Đông Đông không có cãi nhau... Con cũng không biết tại sao cô ấy lại đột nhiên làm như vậy..." Buổi sáng lúc nói chuyện điện thoại cô vẫn bình thường mà? Hơn nữa cô cũng biết Khả Khả là ai, cho nên không có hiểu lầm nha! Cho dù là hiểu lầm, cô cũng phải nói rõ ràng với anh mà không nên len lén chạy mất.

"Nhưng mà, con đoán chuyện này có liên quan đến mẹ con. Ngày hôm qua con giới thiệu cô ấy với ba mẹ con, mẹ con có nói chuyện riêng với cô ấy một chút." Đường Ân Khiêm cảm thấy chỉ có khả năng này thôi.

"Không lẽ bà ấy phản đối hai người các con ở cùng một chỗ?" Mẹ Diêu thần kinh căng thẳng, bà cũng biết hoàn cảnh gia đình nhà anh rất tốt, nếu ba mẹ cậu ta phản đối là có khả năng. Nhưng nếu như mẹ cậu ta nói chuyện gì tổn thương đến con gái thì bà nhất định không tha thứ cho bọn họ.

"Ba mẹ con không thể nào phản đối, bọn họ biết con có đối tượng còn thúc giục con nhanh chóng kết hôn." Anh hơi nhú mày.

"Hay là... bọn họ không thích Đông Đông?" Diêu Manh Thu nói.

"Không đâu. Nhất định là có hiểu lầm, ngày hôm qua sau khi nói chuyện với Thì Đông còn ép hỏi khi nào muốn kết hôn... Thậm chí bà còn gọi em gái con đang học ở Mỹ về tham gia hôn lễ." Đúng! Nhất định là như vậy! Mẹ anh là người hay sơ suất có thể đã tiết lộ chuyện gì làm cô không vui. Anh phải hỏi cho rõ ràng mới được.

Đường Ân Khiêm tức giận đùng đùng rời khỏi nhà họ Diêu. Mẹ kiếp! Cô gái ngốc này đừng để anh bắt được, nếu không cô nhất định phải chết.

Trải qua gần mười giờ bay, rốt cuộc Diêu Thì Đông đã đến thiên đường trong mơ của mình! Biển Aegean!

Dưới sự giới thiệu nhiệt tình của tài xế taxi, cô đi vào khách sạn lớn mang phong cách Hy Lạp. Sau khi vào phòng, cô do dự một chút rồi cầm điện thoại lên gọi về nhà. Cô biết người nhà nhất định rất lo lắng cho cô, có lẽ học trưởng cũng đã biết, anh nhất định rất tức giận...

Haiz! Cô không muốn mọi người lo lắng, nhưng cô phát hiện không ai coi cô là người đã trưởng thành. Cô biết mọi người trong gia đình đều rất yêu cô, không bỏ được cô, nhưng dưới sự yêu mến đó cô chỉ cảm thấy mình càng ngày càng vô dụng.

"Alô! Alô! Đông Đông là con đúng không?" Điện thoại mới vừa được kết nối, cô đã nghe thấy âm thanh lo lắng của mẹ Diêu.

"Mẹ..." Mới đi khỏi nhà không lâu, cô thật sự rất nhớ mẹ!

"Đưa con bắt hiểu này! Sao con lại hành động như vậy? Con có biết con làm như vậy suýt nữa đã hù chết mẹ rồi không?" Thật vất vả

mới yên tâm một chút, mẹ Diêu nhin không được khóc to.

"Con xin lỗi..." Diêu Thì Đông bị tiếng khóc của mẹ sợ đến choáng váng, đây là lần đầu tiên cô nghe mẹ cô khóc. Cô nghe thấy chị gái đang an ủi mẹ, tiếp theo liền đổi thành người cảm điện thoại.

"Đông Đông! Em đang ở đâu?" Nghe thấy tiếng thút thít khóc của chị mình, cô không nhin được mắt đỏ hoe, cô quên mất người chị gái thương cô nhất rất yếu ớt, chị ấy nhất định không chịu nổi hành động phản nghịch này của cô.

"Chị, đừng khóc. Em đang ở Hy Lạp, em không sao..." Cô nước nở nói.

"Đông Đông, em làm sao vậy? Có chuyện gì sao không nói với chị?" Diêu Mạnh Thu vừa khóc vừa hỏi.

"Thật xin lỗi. Em chỉ là muốn đi giải sầu, mấy ngày nữa là em sẽ về. Chị đừng khóc, cũng không cần lo lắng, em vẫn khỏe."

"Em khỏe! Em khỏe nhưng lại khiến cho mọi người không khỏe. Diêu Thì Đông, em tốt nhất nên nói rõ ràng cho anh. Bây giờ em đang ở đâu?" Giọng nói hung tợn truyền đến dọa Diêu Thì Đông nhảy dựng lên. Sao anh lại ở nhà cô?

"Em đang ở Hy Lạp..." Không có can đảm cô nhỏ giọng nói. Haiz! Ngay cả khi đang ở nơi xa xôi, cô vẫn sợ anh như vậy.

"Kiên nhẫn của anh có hạn. Em tốt nhất nói rõ ràng một chút." Anh lớn tiếng nói.

"... Ở khách sạn Aegean..." Cô nói tên khách sạn nói cho anh nghe.

"Em ngoan ngoãn ở lại đó không được đi đâu đấy!" Cô không trả lời, thái độ hung dữ của anh làm cho cô có chút nản lòng.

"Diêu Thì Đông! Em nghe thấy không? Nếu em không có ý định quay về Đài Loan thì em ngoan ngoãn ở lại khách sạn cho anh." Mấy tiếng chờ đợi đã làm mất hết tính nhẫn nại của anh.

"Anh muốn đến đây sao? Thật ra anh không cần đến đây. Anh muốn nói gì thì cứ nói qua điện thoại là được..."

"Anh không muốn lãng phí thời gian và tiền điện thoại với em. Em cứ ở nguyên tại chỗ là được rồi." Anh vậy mà nói: nói chuyện với cô rất lãng phí thời gian và tiền điện thoại.

Thật sự cô rất khổ sở, cô không muốn dây dưa với anh nữa. Nếu có thể kết thúc tất cả mọi chuyện qua điện thoại thì anh sẽ không mất công đi một chuyến không phải sao? Giọng nói không kiên nhẫn và tức giận kia của anh khiến cho tất cả uỷ khuất trong lòng cô toàn bộ bùng nổ. Dựa vào đâu mà muốn cô phải nghe lời? Dựa vào đâu mà anh có thể lớn tiếng với cô? Dựa vào đâu? Dựa vào đâu?

"Diêu. Thì. Đông!" Sự im lặng của cô làm cho anh cắn răng nghiền lợi nói từng chữ.

"Anh là ai? Tôi không muốn nói chuyện với anh. Anh đi đi! Tại sao anh lại ở nhà của tôi? Anh dựa vào đâu mà hung dữ với tôi? Anh đi đi!" Diêu Thì Đông dùng toàn bộ sức lực hét lớn vào điện thoại, sau đó khóc nức nở.

Đường Ân Khiêm không ngờ là cô sẽ phản ứng mạnh như vậy. Nhưng mà hành động của cô làm cho anh rất lo lắng cho nên giọng điệu mới nghiêm khắc một chút.

"Thì Đông...Thì Đông..." Anh kìm nén tức giận, nhỏ giọng nói. Trong lúc cô không khống chế được khóc lớn, anh cố gắng muốn cho cô nghe tiếng anh gọi. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Nhưng mà cô không để ý đến anh, khóc rất thương tâm, giống như dùng hết sức mà khóc khiến cho anh khản trương vô cùng.

"Thì Đông. Đừng khóc. Không phải anh cố ý hung dữ với em. Anh xin lỗi. Em đừng khóc..." Cô không có biện pháp, cô không dùng được. Cô đã nói rõ ràng với anh, cô không muốn dính dáng gì đến anh. Cô muốn yêu người khác, yêu anh rất đau khổ cô chịu không nổi.

"Thì Đông. Em hãy nghe anh nói. Thật sự em đã làm anh sợ. Em có biết chị em đã khóc bao nhiêu lâu rồi không? Em gọi điện thoại nói muốn xin nghỉ phép, kết quả buổi chiều anh đến thăm em thì em đã chạy đến Hy Lạp. Sao em lại tùy hứng như vậy, nói đi là đi?" Anh chậm rãi nói.

Diêu Thì Đông nghe anh nói vậy vẫn chỉ nghe thấy sự trách cứ trong lời nói của anh. Cô bình tĩnh, khóc thút thít trả lời. "Nếu... anh đang trách em lừa anh thì em từ chức là được chứ gì. Tiền lương tháng này em không cần, sau này cũng không cần liên lạc khiến cho quan hệ của chúng ta trở nên khó xử. Anh có thể đưa điện thoại cho chị em được không?"

"Ý của em là gì? Gì mà sau này không cần liên lạc." Đường Ân Khiêm không tin được là cô lại nói như vậy với anh.

"Ý tứ ở trên mặt chữ..." Nước mắt của cô rơi như mưa, qua điện thoại cô có dũng khí thành thật nói

"Học trưởng. Em cảm thấy rất đau khổ. Chắc là anh cảm thấy chọc ghẹo em, bắt nạt em rất vui. Nhưng mà em không phải món đồ chơi. Em rất thích anh! Nhưng em biết anh không thích em, anh chỉ cảm thấy trêu đùa em rất vui, em biết... Em nghĩ là anh muốn em làm việc bên cạnh anh chứng tỏ ít nhất anh có một chút thích em. Nhưng mà mẹ anh nói anh rất thương Khả Khả, anh không nỡ mắng cô ấy chứ đừng nói là bắt nạt cô ấy... Em biết anh thương yêu bạn gái, nhưng mà... anh cũng không thể vì vậy mà tìm em. Bắt nạt em thật sự thú vị như vậy sao? Em không muốn chơi nữa, em muốn thoát ra, em muốn tránh xa anh thật xa..." Đường Ân Khiêm nghe xong lời nói của cô, ngực anh giống như bị tảng đá đè lên. Anh không biết cô nghĩ anh như vậy... Biến thái như vậy.

"Trước kia em cũng không phản đối..." Anh kinh ngạc nói. Chẳng lẽ mình làm hơi quá đáng sao?

"Em biết em cũng có lỗi. Em cho là em có thể chịu được... Nhưng mà bây giờ em không chịu được. Em thật ích kỷ, bởi vì trước kia em cảm thấy anh có lẽ sẽ thích em cho nên chuyện gì em cũng nguyện ý nhẫn nhịn, Nhưng mà..." Cô nói không được nữa.

Đây là lần đầu tiên cô thổ lộ với anh, nhưng mà chưa bao giờ cô nghĩ tới sẽ thổ lộ với anh trong tình huống này. Nghe xong tất cả những lời trong lòng của cô anh ngây ngẩn cả người. Cho đến bây giờ trước mặt Thì Đông anh luôn chín chắn, nhưng hiện tại anh lại

luống cuống, anh hiểu cá tính của cô, một khi cô đã nói ra khỏi miệng thì có nghĩa là cô đã quyết định chắc chắn. Cô không phải là loại người thuận miệng nói lời đe dọa với người khác.

"Thì Đông. Anh không muốn nghe. Em không thể làm như vậy." Anh cố gắng bình tĩnh. "Em nhất định phải chờ anh, nếu không anh sẽ đánh mông em." Anh âm thầm hy vọng đe dọa cô có hiệu quả. Diêu Thì Đông nghe xong, cười khỏ một chút. Lúc này mà anh vẫn không quên uy hiếp cô?

"Em có nghe không?". Đầu bên kia điện thoại ép cô hứa hẹn.

"Em biết, em nghe rồi..." Cho dù anh đến thì cũng thay đổi được gì đâu? Cô thật sự không muốn quan hệ hai người trở nên không thể cứu vãn được nữa.

Nếu cô không xúc động nói ra miệng, tương lai hai người vẫn duy trì quan hệ học trưởng và học muội đúng không? Chẳng qua hiện tại nghĩ lại cũng đã quá muộn.

Chương 9

Anh đi tới bên người cô thì cô vẫn còn đang ngủ, dưới viên mắt của cô có dấu hiệu mệt mỏi nhàn nhạt. Anh rất may mắn bởi vì trước đó cô đã thông báo cho lễ tân khách sạn, nếu không thì sẽ phải đánh thức cô rồi.

Thấy cô bình an vô sự, anh mới bắt đầu có cảm giác mệt mỏi. Mười tiếng qua thật khó khăn với anh, anh ngồi trên máy bay không ngủ được chút nào. Anh không ngừng nghĩ tới giọng nói đau thương của cô ở trong điện thoại, còn là những lời nói thật lòng.

Anh biết anh có rất nhiều thói hư tật xấu, các bạn bè của anh cũng cười anh có cá tính cổ quái lại khó trị. Nhưng thất bại nhất của anh không chỉ như thế, đến hôm qua anh mới phát hiện ra, thì ra mẹ anh, người đã nuôi dưỡng anh hơn mười năm cũng không hiểu rõ tính cách của anh.

Đúng. Anh rất khó trị. Đúng. Anh rất biến thái, càng yêu thích vật gì thì lại càng bắt nạt nó. Đúng. Người nào bị anh yêu thì người đó rất xui xẻo. Trước kia anh không cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ anh cảm thấy Thì Đông rất đáng thương. Bởi vì anh chưa bao giờ yêu thích một ai như vậy, cho nên anh dùng tất cả thủ đoạn tồi tệ đối với cô.

Không sai! Anh rất thích bắt nạt cô. Lúc đầu là bởi vì cô phản ứng rất thú vị. Sau lại phát hiện vành mắt cô đỏ ửng, ngấn nước mắt thật đáng yêu, đáng yêu đến nỗi anh không nhìn được trêu chọc cô. Không cần thận đã mất khống chế, càng làm càng quá phận, nhưng thật sự anh không muốn làm cho cô đau lòng. Nhưng mà, nhìn cô gái trước mắt này hình như bị anh phá hỏng rồi.

Đúng như cái tên họ Mạc kia nói. Thế nhưng, cô cũng làm anh thất vọng. Sau khi trải qua sự dạy dỗ tỉ mỉ của anh, sao cô lại vô dụng như vậy, nhanh như vậy cô đã buông tay. Anh không đáng để cho cô tiếp tục thích nữa sao? Sao không kiên trì thêm chút nữa? Anh vuốt ve những sợi tóc rối của cô, nghiêng người hôn cô.

"Xin lỗi..." Anh thì thầm nói. Đây là lần đầu tiên anh nói thật lòng như vậy! Nếu như cô còn không nhận thì thật là không biết phân biệt đúng sai. Nhưng mà, dĩ nhiên là cô không thể có phản ứng gì, cô ngủ say như đầu heo.

"Con mẹ nó! Anh nói thành ý như vậy mà em cũng không dậy à?" Anh kề mặt vào cô nói nhỏ

"Được rồi! Cùng lắm thì sau này anh bắt nạt em ít đi một chút là được, nhưng muốn anh không bắt nạt nữa là không thể nào. Em có biết tâm tình của anh không? Anh ở nước Mỹ ba năm nhàm chán đến muốn chết, anh mới bắt nạt em có chút xíu như vậy mà em đã không chịu nổi? Em có còn cảm thấy bị kích thích khi xem phim kinh dị không?" Đường Ân Khiêm chống ở trên cái trán của cô lắm bầm.

Nói một lúc, anh rút cuộc không chịu nổi bộ dạng giống như tên ngốc mà lắm bầm lâu bầu một mình. Anh trả thù cô bằng cách hung hăng cắn mũi cô từ trên xuống dưới, thấy cô đau đến hơi nhúu mày, tâm trạng mới thoải mái một chút.

"Xin lỗi em..." Xem ra anh đối xử với cô rất xấu xa rồi! Đường Ân Khiêm dịu dàng vuốt giữa hàng lông mày của cô. Sau đó mở hành lí lấy quần áo đi vào phòng tắm.

Trong thoáng chốc, Diêu Thì Đông hình như nghe thấy giọng nói của anh, cô cố hết sức mở ra mí mắt nặng nề, nhưng không nhìn thấy bóng người nào. Mang theo sự thất vọng cô lại nhắm mắt ngủ say.

Anh tắm xong trở về phòng, rất tự nhiên bò lên giường của cô. Cô đang mặc áo tắm của khách sạn, bao bọc chặt chẽ.

Anh đáng tiếc "Chặc" một tiếng, tốn năm giây suy nghĩ có nên cởi áo tắm của cô rồi đổ lỗi cho tư thế ngủ của cô. Uhm... Thôi. Chờ tinh thần anh phục hồi trở lại sẽ tính toán với cô. Vì vậy anh ôm cô vào trong ngực, vui vẻ mà đi tìm Chu công.

Sau khi anh ngủ, Diêu Thì Đông lại tỉnh, có chút không biết được mình đang ở đâu. Cô nháy mắt vài cái, mới nhìn thấy gương mặt ở trước mắt. Nhìn thấy anh, Diêu Thì Đông có chút kích động, kìm lòng không được đưa tay lên sờ mặt anh, cẩn thận suy nghĩ về anh. Thật ra thì từ sớm cô đã phát hiện anh và Legolas không giống nhau. Anh có dáng người đậm nét phương Đông, có một đôi mắt phượng, khuôn mặt tương đối nhọn, mũi lại rất thẳng; mà môi của anh so với Legolas hơi dày.

Người ta nói môi mỏng thường nói những lời nói cay nghiệt, còn nói đàn ông môi mỏng đều rất bạc tình. Nhưng cô lại thấy anh không giống một người đàn ông tốt. Nhưng mà, cô chính là thích anh, chính là muốn ở bên cạnh anh.....Haiz! Cô không biết mình phải làm sao bây giờ, cô chỉ biết cả đời này cô chỉ yêu một mình anh, cô không thể yêu được người khác. Cô tựa sát vào trong ngực anh, nhắm mắt lại, không muốn suy nghĩ sau khi tỉnh lại sẽ đối mặt với sự chia ly.

Từng trận mưa hôn rơi vào má cô, dưới cổ, trước ngực, trên đùi... Đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê cô không nhận được bất cười, phẩy tay giống như đang xua đi chú cún nhỏ. Thế nhưng hai tay của cô đột nhiên bị nắm lấy, cô không chịu nổi xúc cảm nóng nóng bên tai, đành phải mở mắt ra...

Mắt cô vừa mở, môi hồng lập tức bị chiếm lấy. Anh dùng đầu lưỡi cạy môi cô, trong lúc cô chưa kịp thở, anh đã đem hơi thở của mình xâm nhập vào bên trong miệng lưỡi của cô, cùng cô ôm hôn triền miên. Anh nhiệt tình như một dã thú đói khát, không ngừng đòi lấy sự ngọt ngào trong miệng của cô.

Trời mới biết anh đã muốn làm như vậy từ lâu rồi, nếu không phải tại cô có quan niệm bảo thủ, tư tưởng truyền thống... Anh gặp quỷ mới có thể khắc chế dục vọng của mình, hại anh kìm nén đến nội thương. Mà cái cô gái ngu ngốc này lại nói cho anh biết, cô không chơi! Sau khi để cho anh chờ cô lâu như vậy, cô cho là cô còn có quyền lên tiếng sao?

Diêu Thì Đông nằm ở trên giường, tay nhỏ bé mềm mại chống đỡ bả vai của anh. Cô không có chỗ có thể trốn, chỉ có thể mặc cho anh muốn làm gì thì làm. Nụ hôn này làm cho cô tan ra, từ giã co lẩn nhau giữa môi và lưỡi, cô cảm thấy hơi thở thân mật trước nay chưa từng có. Anh chắc muốn nhiều lắm, khiến cho cô thiếu chút nữa không thở nổi.

Khi cô cho là cô sẽ vì nụ hôn này hít thở không thông mà chết thì anh đột nhiên thả ra, theo bản năng cô hít thở lấy không khí, còn chưa xong anh chờ không được lại hôn cô. Cô giống như nghe thấy âm thanh sôi trào trong đầu mình, nóng bỏng khiến cô không cách nào suy nghĩ được. Cô không tự chủ bởi vì anh mạnh mẽ chiếm đoạt

mà ưm ra tiếng. Còn anh vì âm thanh khiêu gợi của cô mà càng thêm nóng bỏng, cho đến khi trong hơi thở của bọn họ không phân biệt được là của ai...

"Học trưởng..."

Thật vất vả kết thúc nụ hôn điên cuồng nóng bỏng, cô mơ mơ màng màng xụi lơ ở trên giường yêu kiều gọi anh. Hoàn toàn không biết lúc này cô hấp dẫn như thế nào. Cũng không phát hiện âm thanh của cô ngây thơ mê người như thế nào. So với cô, Đường Ân Khiên bình tĩnh hơn nhiều. Nhưng đó chỉ là mặt ngoài, thật ra thì máu của anh đang sôi trào. Anh kích động muốn đem dục vọng nóng rực giữa hai chân mà chôn thật sâu vào trong cơ thể cô. Anh rất muốn yêu cô, muốn cô hoàn toàn là của anh. Nhưng mà, anh biết anh không thể quá xúc động. Anh cần nhiều kiên nhẫn hơn nữa, anh không hy vọng sau khi đốt lửa xong thì cái cô gái không hiểu chuyện này sẽ lên án anh bắt nạt cô.

"Em ngủ rất ngon..." Cơ thể cao lớn của anh đè trên người cô, lấy khuỷu tay chống đỡ nửa người trên.

"Em..." Thật ra thì Diêu Thì Đông luôn chờ anh, sau đó bởi vì quá mệt mỏi mà ngủ thiếp đi. Nhưng mà cô không dám nói ra, cô không muốn mình bị thương nữa. Cho nên cô chỉ yên lặng nhìn anh, cô cho là anh tới ngả bài với cô. Nhưng anh lại hôn cô, hơn nữa lại hôn mãnh liệt như vậy... tràn đầy dục vọng.

"Lần này em thật là tùy hứng! Em có biết không? Anh suýt nữa là điên rồi." Anh thở dài, vui mặt ở cổ cô, nghe mùi thơm nhàn nhạt từ trên người cô.

Câu đầu tiên anh đã lên án cô khiến cô chán nản, câu tiếp theo lại lập tức khiến cô muốn chảy nước mắt. Cô không biết có phải anh lại định chinh cô, muốn đùa giỡn cô nhưng nghe giọng anh rất nghiêm túc. Cô có thể cảm giác sự nóng nảy thường ngày của anh đã được tháo xuống.

Diêu Thì Đông muốn xin lỗi, nhưng đang mở miệng định nói thì phát hiện nửa người dưới có cảm giác là lạ, cảm giác tê dại kia rất nhanh đã truyền đến đầu óc cô, khi cô ý thức được là cái kia thì xấu hổ...

Cái kia đè ép cô là cho cô xem anh có phản ứng với thân thể của cô, nhưng cô còn cảm thấy anh....anh....anh.....sờ cô.....

"Dừng lại... dừng lại..." Không được tự nhiên cô uốn éo cơ thể. Cô cảm nhận được nhiệt độ ở trên người anh không khách khí chút nào nhắc nhở cô, khiến cô miệng đắng lưỡi khô. Lúc này cô mới phát hiện ra áo tắm không biết đã bị anh cởi đi từ lúc nào

"A!!! Anh... Sao anh có thể cởi đồ em ra?"

"À!" Anh lười biếng ngẩng đầu nhìn cô, nhưng mà động tác cũng không có dừng lại, ngược lại nhìn cô bằng vẻ mặt vô tội. "Em nói sao? Là do tư thế ngủ của em quá kém, áo tắm chắc là đã bị em cởi ra." Anh liếc mắt nhìn cái áo tắm bị anh vứt đi xa xa nói.

Nói xạo! Tư thế ngủ của cô rất đàng hoàng. Cô xấu hổ cãi lại anh. "Anh... Anh..." Trời ạ! Cô muốn điên rồi. Cái cảm giác kì lạ ở trước ngực khiến cô khẽ rên rỉ ra tiếng. Cô nóng đến mức sắp nổ tung "A...đợi.....đợi chút..."

"Em kêu rất êm tai." Anh cười nói, động tác của tay anh lại không ngừng một chút nào. Anh lại nói như vậy! Tại sao anh có thể nói như vậy... Đó! Quá mất mặt... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Diêu Thì Đông đỏ bừng. Ngay sau đó lại bị anh đụng chạm đến run rẩy.

"Anh...đang làm gì vậy?" Cô hít sâu vào một hơi khẽ gọi, cố gắng kháng cự những cơn sóng lớn mãnh liệt do anh mang lại.

"Đang giúp em chuẩn bị!" Anh nói giống như chuyện đương nhiên, nghiêng người hôn cô, cười rất tà ác

"Anh thấy em đã chuẩn bị tốt rồi." Diêu Thì Đông rất nỗ lực coi thường bàn tay tà ác của anh, nhưng cô không có biện pháp kháng cự. Cô bắt lấy bả vai của anh, móng tay cô bầu vào da của anh.

"Không được!" Cô thở gấp một hơi, vội vàng phủ nhận "Em... Em chưa chuẩn bị xong." Cô không muốn cùng anh lên giường bây giờ, không muốn!

"Em đã có kinh nghiệm rồi sao?" Anh dùng ánh mắt có thể giết người không đèn mạng nhìn cô.

"Không có... không có..." Mặt cô hồng lên xấu hổ. Cô cố gắng làm ra bộ dạng đáng thương, âm thanh cũng có chút giống như sắp khóc.

"Vậy làm sao em biết em chưa chuẩn bị xong?" Anh trả lời như vậy khiến cho cô tức giận. Cô gấp đến sắp khóc, cũng không hiểu là do sợ hãi hay là đồ kỵ, cô nhanh chóng hỏi "Vậy kinh nghiệm của anh rất phong phú sao?"

Anh nhúu mày, cười như không cười "Đó là đương nhiên"

Nghe vậy, Diêu Thì Đông khóc lên hu hu, cô muốn đạp hai chân của anh nhưng cơ thể nóng rực của anh đã dán chặt lên cô, căn bản là không nhúc nhích được.

"Đừng khóc. Anh sẽ rất dịu dàng." Anh khẽ chạm nhẹ lên trán cô, trấn an nói, giọng nói và động tác đều rất dịu dàng.

Cô bị sự dịu dàng hiếm thấy của anh lừa đến quên cả khóc, mắt hồng hồng mở to mê muội nhìn người đàn ông xấu xa trước mắt. Anh lại cúi xuống chóp mũi đỏ lên vì khóc, thâm tình nói "Thì Đông! Có câu này anh muốn nói với em, muốn nói từ lâu rồi..." Lòng cô căng thẳng, chẳng lẽ... Không thể nào! Không phải là cô đang nằm mơ chứ!

"Đây là lời nói tận đáy lòng của anh... Em sẽ đồng ý yêu cầu của anh chứ?" Giọng anh trầm thấp không ngừng dụ dỗ cô. Cái miệng nhỏ nhắn của cô khẽ nhếch, hiện ra trạng thái si mê, vui mừng gật đầu lia lịa.

Anh hôn hôn cô, xem ra rất vui vẻ "Anh biết em nhất định sẽ đồng ý. Thì Đông..."

Cô nuốt nước miếng, lòng tràn đầy mong đợi...

"Chúng ta... làm tình đi!"

Đôi mắt cô mờ mịt, giấc mơ lại một lần nữa vỡ ra từng mảnh, con người cô rụt lại. Cô còn chưa kịp thét chói tai thì cái miệng nhỏ nhắn đã bị anh bịt lại.

Anh hôn cô đến trời đất quay cuồng, trên thân thể cô mỗi chỗ đều được in lại dấu ấn, dùng ngón tay vì cô chế tạo điên cuồng. Sau đó theo bản năng cô nâng eo lên, càng ngày càng sát lại gần anh hơn...

Cô yêu kiều đem đầu đón diễm đạt ra bên ngoài. Cô thậm chí không biết cô rơi nước mắt là vì đau hay là bởi vì đáy lòng tràn ngập cảm giác thỏa mãn. Mặc dù anh không thuộc về cô, nhưng ít ra vào lúc này anh đang ở bên cô. Diêu Thì Đông len lén mở mắt ra nhìn về mặt chuyên chú mà dịu dàng của Đường Ân Khiêm, giống như anh đang đối xử với đồ vật anh yêu quý nhất. Nhưng cô biết cô không phải là đồ vật mà anh yêu quý nhất.

Khi anh chậm chạp mà kiên định di chuyển ở bên trong, cô không nhìn được vòng tay lên ôm anh thật chặt. Cô không có cách nào không yêu người đàn ông này, tính cách của anh xấu xa như vậy nhưng cô vẫn yêu anh... rất yêu anh... Diêu Thì Đông cho là kích tình qua đi cô sẽ hối hận. Nhưng bây giờ, khi cô nằm trong ngực anh, cô lại không cảm thấy hối hận một chút nào. Cô nên hối hận, bởi vì mẹ cô mà biết được cô đã làm chuyện ngu ngốc như thế này, nhất định sẽ chém cô thành tám khúc, sau đó vứt xuống biển làm mồi cho cá.

Đường Ân Khiêm phá vỡ sự im lặng, anh nhìn ra cô cũng không muốn nói chuyện. Nhưng hai người bọn họ nhất định phải nói, bởi vì anh không muốn lại xảy ra một tình huống tương tự nữa

"Thì Đông! Em không có chuyện gì muốn hỏi anh sao?" Anh vuốt ve làn da mịn màng sau lưng của cô.

Cô suy nghĩ một chút, buồn bực nói "Không có."

"Nói dối. Em không muốn biết Khả Khả là ai sao?" Anh trừng phạt cô bằng cách vỗ nhẹ lưng cô. Sao anh lại yêu cái cô gái ngốc hay đoán mò này chứ?

"..."

"Anh muốn kết hôn!". Anh không để ý nói, bàn tay anh không an phận lại di chuyển đến cái mông đẹp của cô. Diêu Thì Đông ngạc nhiên, trong lòng chua xót đến muốn chảy nước mắt.

Cô mờ mịt nháy mắt mấy cái, nhìn chằm chằm vào ngực anh. Sao anh lại làm như vậy? Hai người mới vừa triền miên thì lập tức nói với cô cái tin tức tàn nhẫn này. Cô khó chịu chống lên thân thể, muốn lật người rời đi. Cô không thể nào giả vờ như không có chuyện gì mà chúc phúc anh. Thậm chí cô không biết cách làm cho người đàn ông tàn nhẫn này phải khổ sở. Cô chỉ cảm thấy trong lòng cô bởi vì tình yêu đơn phương mà đau đớn. Nhưng bàn tay anh kéo cô lại, ôm cô vào trong ngực, không để cho cô rời đi.

"Khả Khả quay về là để tham dự buổi lễ kết hôn. Khả Khả là em gái của anh, tên là Đường Khả." Diêu Thì Đông sửng sốt, nhưng không có vì vậy mà cảm thấy khá hơn một chút.

Cô muốn gào thét rống giận với anh, nhưng hàng ngàn hàng vạn điều muốn nói chạy loạn trong đầu cô, đến khóe miệng lại giống như bị gió thổi mà bay hết đi. Cô tức giận làm gì? Cô kiên trì để làm gì? Không sao cả, trong lòng cô đột nhiên trở nên yên tĩnh, một âm thanh vang lên tự hỏi "Cô rốt cuộc đang làm gì?" Cô không biết mình đang làm gì, từ khi biết anh đến nay vẫn đi theo bước chân của

anh. Lòng cô cho là sự tự do của cô đã mất, cho dù là anh đang ở trong một đám người thì cô chỉ cần nhìn một cái là nhận ra bóng dáng của anh, cho dù có thể không dính lấy anh nhưng bởi vì lòng cô đã bị trói chặt mà không đi được, cho là... cô cho là...

Đường Ân Khiêm không cần nhìn cũng biết người trong ngực lại đang suy nghĩ lung tung. Anh đang muốn trêu chọc cho cô không cần suy nghĩ nữa, anh thở dài, tùy tiện hỏi "Anh nói, tiểu thư Diêu Thì Đông. Mặc dù em còn trẻ nhưng anh đã sắp ba mươi tuổi rồi. Nếu chúng ta đã qua lại hơn năm năm, em cũng nên gả cho anh rồi."

<http://diendanlequydon.com>

Diêu Thì Đông quên cơ thể mình còn trần truồng, trực tiếp từ trên người anh bò dậy, ngồi ở trên eo của anh. Cô giận đến máu chảy ngược lên não, thở hổn hển không nghĩ. Cô nhất định phải mắng anh. Đến lúc này rồi anh còn đùa giỡn cô, còn không buông tha cho cô. Thật là quá đáng! Thật là quá đáng mà!

"Anh..." Nước mắt của cô kìm nén hồi lâu bây giờ rơi như mưa, tay nhỏ bé đâm lồng ngực của anh, vừa đâm vừa khóc. "rót cuộc anh muốn như thế nào... rót cuộc anh muốn như thế nào?". Vừa khóc vừa nói nên một chút tức giận cũng không có, nghe rất đáng thương, rất mềm yếu.

"Anh muốn cưới em, muốn em sinh con cho anh, muốn em giống như vừa rồi rên rỉ ở phía dưới anh, muốn đem em ở bên cạnh mà bắt nạt em cả đời." Một hơi anh đem những gì anh muốn nói cho cô nghe.

"Anh lại muốn gạt em, em sẽ không bị lừa nữa đâu! Anh đi lừa người khác đi! Đi tìm món đồ chơi khác đi!" Cô liều mạng lắc đầu,

không tin lời anh nói, nước mắt trên khuôn mặt nhỏ vì cô lắc dữ dội mà bắn đến trên ngực anh, làm da tay anh bị thương, thiêu đốt tình yêu của anh. Anh bưng lấy mặt của cô, hôn nước mắt của cô, có chút thương tâm

"Anh không có gạt em. Anh chưa từng xem em là món đồ chơi. Anh xem em là bạn, em hiểu lầm anh như vậy khiến cho anh thật khổ sở. Mẹ anh nói không sai, anh thích cái gì thì sẽ bắt nạt nó. Khi còn bé đã như vậy, lúc ở nhà trẻ, lớp lá thì là cô bé ngồi bên cạnh, lên tiểu học thì là con mọt sách cùng lớp, tốt nghiệp trung học thì là em gái nhà bên cạnh, còn có em... Bởi vì thích cho nên mới phải phí hết tâm tư chọc ghẹo em. Em cho là anh ghét một người mà còn phải lại gần người đó sao?" Không! Anh ngay cả một ánh mắt cũng keo kiệt mà nhìn người đó.

"Anh lại gạt em đúng không? Sau khi em tin tưởng anh, anh sẽ nở nụ cười ác độc, sau đó sẽ nói là anh chỉ là đang chơi với em. Đúng không?" Mặc dù trong lòng đã bị anh thuyết phục nhưng mà cô cũng không dễ dàng mà thừa nhận.

Anh cuối cùng cũng hiểu cô gái trong lòng đã bị anh tổn thương quá sâu. Haiz! Tự làm tự chịu! "Nếu như anh gạt em thì đâu cần giới thiệu em với ba mẹ anh? Nếu như anh gạt em thì anh động một chút sẽ ôm hôn em sao? Nếu như anh gạt em thì sao lại bỏ hết tất cả công việc mà chạy đến đây tìm em?" Ngay cả nửa giây anh cũng không đợi được nhanh chóng chạy tới đây.

"Vây... Vây bạn gái của anh thì tính sao?" Cô vẫn rất để ý đến cô gái xinh đẹp ngày đó ngồi trên xe của anh.

"Bạn gái nào?" Lúc nào anh có một người bạn gái rồi hả? Anh thừa nhận cũng chỉ có một mình cô!

"Là... Ngày đó chúng ta gặp nhau ở gần trường học, cái cô xinh xắn ngồi ở trong xe của anh..." Cô càng nói càng nhỏ, màu đỏ từ từ lan lên khắp gương mặt.

Anh ha ha cười hai tiếng, đưa mặt lại gần cô "Em đang ghen đúng không?"

Mặt cô đỏ lên, đẩy đẩy lồng ngực của anh "Anh... Anh đừng có mà nói sang chuyện khác"

"Cô ấy là bạn học của anh khi ở Mỹ. Đơn giản cô ấy chỉ là bạn trên giường mà thôi." Anh cũng không muốn giấu diếm, sự thật chính là sự thật. Anh cũng không hy vọng một ngày nào đó cô phát hiện ra sự thật lại khóc nháo đến rối loạn trời đất.

Khuôn mặt Diêu Thi Đông buồn bã, lông mày nhíu lại. Cái này mà "đơn giản" sao?

"Hai người... có tình cảm với nhau sao?". Cô phát hiện ra cô cực kỳ đề ý chuyện này.

"Không có." Anh trả lời dứt khoát.

"Vậy hai người sao có thể..." Cô nói không được, bởi vì cô phát hiện cô cũng đang ở trong tình cảnh đó.

"Tại sao có thể lên giường?" Anh nâng lên khuôn mặt của cô hỏi. "Thì Đông! Anh là đàn ông bình thường, em cũng không thể kỳ vọng anh cấm dục nhiều năm như vậy chứ? Hơn nữa, em có biết lên giường và làm tình có gì khác nhau sao?"

"Có cái gì khác nhau đâu..." Cô tránh tay của anh ra, buồn buồn nói.

Anh đánh lên cái mông rất co dãn của cô, dạy dỗ, "dĩ nhiên là khác nhau. Làm tình là chuyện của hai người yêu nhau mới làm, lên giường chỉ là để giải quyết nhu cầu sinh lý"

Cô cắn cắn môi, lo lắng hỏi "Vậy chúng ta thì sao?" Là làm tình hay là lên giường?

"Em nói xem?" Mặc dù anh rất muốn đánh đòn cô nhưng lý trí vẫn chiến thắng kích động.

Đôi mày thanh tú của Diêu Thì Đông nhíu lại, khổ sở suy nghĩ, nhớ lại cảm giác dịu dàng khi thân mật cùng anh, trước đó chắc là có đầu mối, đột nhiên câu nói kia vang lên. [Thì Đông! Chúng ta... làm tình đi!]

Bùm! Mặt cô đỏ lựng, trái tim như được đổ cả bình mật ong, ngọt vào tận xương tủy. Anh nói, làm tình là chuyện của hai người yêu nhau mới làm. Điều này có nghĩa là gì? Có nghĩa là anh yêu cô?!!!

Đường Ân Khiêm biết cô đã tìm được đáp án chính xác rồi, đưa ra cho cô hai đề bài nếu cô mà còn chọn sai anh sẽ bóp chết cô.

"Biết?" Anh mỉm cười nhìn cô, sau đó tự tiện quyết định nói "Vây tháng sau tổ chức hôn lễ."

Diêu Thì Đông kêu lên "Cái gì? Đợi chút! Chờ một chút!" Biết được tình cảm của anh khiến cô thật vui mừng. Nhưng mà đi đến bước đó luôn không phải là quá nhanh sao? Thậm chí cô còn chưa nói cho người nhà là bọn họ đang yêu nhau!

"Có vấn đề gì không? Đường phu nhân." Tay của anh lại bắt đầu di chuyển trên người cô. Nếu tất cả hiểu lầm đã loại bỏ hết, vậy thì anh sẽ vui vẻ mà “hưởng thụ” cô. Vừa rồi, khi nói chuyện với cô, cả thân thể cô cứ ở trước mặt anh mà tỏa sáng. Anh đã nhìn lâu rồi đó!

"Chờ một chút!" Cô đỏ mặt gạt tay của anh ra.

"Tại em hấp dẫn anh trước mà." Tay anh lại bò lên người cô. Anh mặc kệ. Bản thiếu gia đã muốn là làm.

"Em... Em đâu có?" Cô xấu hổ, nói cà lăm.

"Còn nói không có. Em trơn bóng, tùy tiện ngồi ở ngang hông của anh mà cử động lung tung. Em xem anh là thần tiên, là Liễu Hạ Huệ sao?" Đường Ân Khiêm tức giận lườm cô một cái. Cô gái ngu ngốc này thật là biết cách dụ dỗ người khác nha!

Lúc này Diêu Thì Đông mới nhớ đến cô không một mảnh vải che thân lộ ra trước mặt anh. Cô kêu lên một tiếng, kéo chăn lên che kín cả người lại nhưng bị anh ngăn cản.

"Anh nhìn thấy hết rồi. Bây giờ che lại có ích gì?" Vẻ mặt anh rất mờ ám.

Cô nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn anh, một lần nữa kéo chân lại "Chúng ta còn chưa nói xong..."

"Nói xong rồi." Anh rất bá đạo, kiên định nói.

"À... Khi nào thì anh phát hiện ra?" Xấu hổ quá! Cô cho là tình cảm của cô đối với anh đã được che dấu rất tốt.

"Uhm... Là ngày nào nhỉ? Là lần đầu tiên gặp nhau nhìn anh đến chảy nước miếng. Hay là lúc xem phim, em suýt nữa là nhảy lên đui anh ngồi?" Được rồi! Xem ra anh phải nhịn thôi. Bởi vì bà xã tương lai muốn nói chuyện phiếm vào lúc này, anh đành phải dành thời gian cho người đẹp.

"Anh thật là xấu. Anh đã biết em thích anh từ lâu rồi đúng không?" Cô xấu hổ, giơ tay đấm anh, kêu lên.

"Anh biết." Anh cười rất vui vẻ. "Anh còn biết em rất thích mặt của anh, đúng không?"

Anh đã biết nguyên nhân cô thích anh từ miệng của mẹ Diêu. "Em không có..." Ánh mắt cô lóe lên, phủ nhận những lời anh nói.

"Anh hỏi em. Nếu anh và Legolas cùng xuất hiện, em sẽ chọn ai?" Nếu như cô dám không chọn anh. Hừ hừ---cô hãy chờ đó mà xem.

Tròng mắt của cô xoay một vòng, làm bộ suy nghĩ một chút, không muốn trả lời quá nhanh. Thật ra thì trong lòng cô đã sớm lớn

tiếng hô "Đương nhiên là Legolas rồi", nhưng mà cô cứ ấp úng không dám trả lời.

"Cái gì?" Anh tỏ ra sức hấp dẫn mãnh liệt. Lại dám để cho anh chờ cô trả lời, xem ra thời gian này cô trải qua rất vui vẻ!

"Legolas..." Cô cố ý làm trái ý anh, không muốn để anh quá hài lòng! Anh giận quá nên cười thật tươi, nhưng đáy mắt lại lạnh lẽo

"Đông Đông! Em có muốn suy nghĩ lại một chút nữa không?"

"Không... Không cần..." Cô giả vờ cười ha ha nói.

"Tại sao? Em không cảm thấy rằng anh tương đối chân thành và thú vị sao?" Anh rất tốt bụng, rất nhân từ cho cô một cơ hội đổi ý.

"Em không muốn!" Diêu Thì Đông lập tức nói, anh đúng là rất "chân thành" và rất "thú vị" rồi.

"Nói lại lần nữa!"

"Em không muốn! Anh lúc nào cũng bắt nạt em, em không cần anh đâu... Oa—" Cô không chịu nổi sự uy hiếp mà khóc lên. Anh gạt người! Nếu như anh thích cô, tại sao lại hung dữ với cô?

"Vậy thì thật là đáng tiếc. Legolas không thể nào yêu em, cũng đành phải ủy khuất cho em phải ở bên cạnh anh." Cô nàng này thật to gan! Dám không nghe lời của anh.

"Học... Học trường. Anh ... anh tức giận?" Cô nhìn khuôn mặt lạnh lùng của anh, suy nghĩ một chút liền chủ động hôn anh một cái, lôi kéo tay của anh làm nũng "Anh... Anh đừng giận, em chỉ đùa thôi..." Oh! Cô bé ngốc đang làm nũng sao... Cô cũng tiến bộ nhanh thật!

Anh tốt bụng nói: "Không sao. Em cũng biết tính cách trời sinh ác liệt của anh nên em có thể thông cảm cho anh không thể không bắt nạt em bởi vì anh rất thích em được không? Càng yêu càng nghĩ cách chọc ghẹo, em không có lý do gì để từ chối đúng không?" Đột nhiên Diêu Thì Đông cảm thấy cô đã lên thuyền giặc. Làm gì có người nào như vậy? Càng thích thì càng bắt nạt càng hung dữ, không lẽ cả đời này cô phải bị anh bắt nạt hả?

"Cái đó... Em còn nhỏ tuổi..." Cô bắt đầu muốn đổi ý rồi.

"Anh không đợi được"

"Vậy... vậy... anh cho em thêm chút thời gian để em suy nghĩ." Cô muốn suy nghĩ kỹ một chút, vì yêu người đàn ông này mà thần kinh cô bị suy nhược rồi cuộc có đáng giá không?

"Không cần lo lắng, lâu ngày em sẽ quen. Em xem! Dạ dày của em được anh chữa trị đã tốt hơn rồi không phải sao?" Đường Ân Khiêm kiêu ngạo nói.

Chuyện đó không giống với chuyện này? Thì Đông lộ ra khuôn mặt đau khổ. Dạ dày của cô bị đau là do anh không phải sao. "Nhưng mà em muốn nói trước với mẹ em..."

“Ok. Chúng ta đã bàn bạc xong rồi đúng không?” Sự kiên nhẫn của anh đã đến giới hạn. Cô nhanh chóng gật đầu, không dám đi sâu hơn nữa, nếu lại bàn bạc tiếp, có khả năng là cô sẽ bị xử "Tội chết".

"Được rồi! Anh đã thỏa mãn nhu cầu của em. Bây giờ em cũng phải thỏa mãn nhu cầu của anh." Nói xong, anh hôn cô, dịu dàng trên chọc sau đó nhanh chóng chiếm lấy cô. Ông trời chứng giám, so với tưởng tượng trong đầu của anh thì cô còn quyến rũ động lòng người hơn.

"Mẹ..." Diêu Thì Đông từ chối cũng đã lâu, vẫn cảm thấy nên nói chuyện với mẹ Diêu để bàn bạc một chút.

"Chuyện gì?"

"Chuyện là... Mẹ có ấn tượng thế nào về học trưởng?" Cô cẩn thận hỏi.

"Tốt lắm! A Khiêm là một người tốt đến không thể chê vào đâu được. Thế nào? Con lại giận dữ với nó?" Mẹ Diêu trừng mắt nhìn con gái, giống như người sai nhất định là Diêu Thì Đông. Cái gì vậy!

Diêu Thì Đông không phục chu môi. "Không phải! Con nói nếu như... bây giờ con muốn kết hôn thì mẹ cảm thấy thế nào?"

Mẹ Diêu nhíu mày, nhưng lập tức nở nụ cười "Uhm! Bây giờ con mà kết hôn thì hơi sớm nhưng mà cậu ấy cũng đã đến tuổi kết hôn rồi. A Khiêm cầu hôn với con rồi sao?"

Hai mắt Diêu Thì Đông mở to, mẹ là thầy bói sao "Mẹ... Sao mẹ biết?"

"Sao lại không biết?" Trong mắt mẹ Diêu chợt lóe, bằng con ngốc như con mà giấu diếm được mẹ. "Con đồng ý rồi sao? Haiz! Nói thật ra là nhà chúng ta trèo cao. A Khiêm đẹp trai phong độ như thế, tính tình lại tốt, còn bao dung con như vậy. Nếu con không gả cho người ta, mẹ sợ sau này con cũng không tìm được người tốt như vậy."

Mẹ cô khen anh hết lời, cô nghe đến lỗ tai sắp hư luôn rồi. Thật không biết anh có cái gì tốt mà mẹ suốt ngày nói tốt cho anh bên tai cô.

"Mẹ. Từ khi nào mẹ và học trưởng thân thiết như vậy?" Cô muốn hỏi câu này từ rất lâu, rõ ràng hai người chỉ gặp mặt nhau có vài lần.

"Con nói gì vậy? Con gái ngốc, lúc các con vừa mới quen nhau mẹ và cậu ấy đã rất thân thiết." Con gái ngốc, bà không hỏi không nhắc tới thì nó cũng không quan tâm.

"Tin tức của mẹ thật nhanh nha!" Cô còn chưa nói với ai, sao mẹ cô lại biết? Nhưng mà cô cảm thấy mẹ cô và anh đã thân thiết với anh từ trước rồi.

"Cái gì nhanh? Cũng không phải là tin tức gì." Mẹ Diêu cười cười nhìn con gái.

"Vậy mẹ không phản đối sao?"

"Muốn phản đối đã phản đối từ mấy năm trước, còn cần đợi đến bây giờ sao?" Đúng, đúng, đúng, là cô lo lắng dư thừa rồi. Mẹ cô sao

có thể phản đối chứ? Mẹ cô chỉ còn không đem anh làm thần mà thấp ba nén hương cúng bái, nhưng mà... cô cảm thấy hình như mẹ cô nói sai cái gì đó...

"Mẹ. Tụi con qua lại thời gian ngắn như vậy liền muốn kết hôn, thật sự mẹ không phản đối?" Kì lạ. Không giống phong cách của mẹ, phải hỏi rõ ràng mới được.

"Ngắn? Năm năm mà còn nói ngắn? Nếu vậy con cảm thấy như thế nào mới gọi là dài?" Mẹ Diêu xoa xoa đầu con gái ngốc nhà mình.

"Năm năm?" Cô kinh ngạc nói. Cô với học trưởng mới qua lại có mấy ngày nha! Lấy đâu ra năm năm?

"Con không cần giấu mẹ. Đừng cho là mẹ không biết, lần đó con bị dọa đến ngất xỉu làm nó phải đưa con về. Nó còn nói với mẹ, không nên hỏi con, gây áp lực cho con. Con xem! Bạn trai chu đáo như vậy dễ gì tìm được?"

"Hả..." Cô kinh ngạc suýt nữa cắn lưỡi.

"Con yên tâm, mẹ đảm bảo với con A Khiêm không thay đổi chút nào. Haiz! Năm năm trong đó có ba năm nó ở nước ngoài. Kết quả nó ở nước ngoài cũng không ngại phiền phức, rảnh rỗi thì gọi điện thoại về nói chuyện với mẹ, hỏi tình hình của con. Sinh nhật hàng năm của mẹ nó còn không quên gửi quà cho mẹ." Mẹ Diêu nhớ tới những hành động của Đường Ân Khiêm mà vui vẻ vì con gái mình lại tìm được một con rể tốt như vậy.

"Mẹ... Trước kia con và anh ấy không có qua lại. Lúc anh ấy ra nước ngoài, con và anh ấy cũng không có liên lạc với nhau. Mẹ... Không lẽ mẹ nhận lầm người?" Cô nghi ngờ mẹ mình đã bị người khác lừa gạt.

"Con đang nói ngốc gì vậy?" Mẹ Diêu cười khiển trách, bắt đầu tính toán "Nếu đã quyết định kết hôn thì nhà A Khiêm phải đến đây gặp mặt. Nhân dịp ba con không có nhà mà bàn bạc trước. Đính hôn trước, hai ba tháng sau kết hôn, gia đình A Khiêm chắc cũng không phản đối."

"Chờ một chút, mẹ, con,... Con không muốn lấy chồng sớm như vậy!" Cứu mạng! Rốt cục là sao? Cô hồ đồ rồi! Rốt cuộc anh đã động tay động chân lên người cô bao nhiêu?

"Haiz! Gái lớn thì phải lấy chồng. Có điện thoại, con nhanh nhận đi!" Mẹ Diêu đuổi con gái ra khỏi nhà bếp.

"Nhưng... Nhưng mà." Điện thoại kêu không ngừng, cô đành phải chạy tới nghe "Alô?"

"Em đã nói với mẹ chưa?" Đường Ân Khiêm trực tiếp hỏi.

"À... Uhm... Đang hỏi."

"Kết quả sao rồi?" Anh vội vã muốn biết đáp án. Nhưng mà anh cũng biết rõ mẹ Diêu bên kia không có vấn đề gì lớn.

"Không...Không biết... Chuyện này... khả năng... có lẽ... em nghĩ hay là chờ mấy năm nữa..."

“Không cần.” Anh từ chối rất kiên quyết. “Em đưa điện thoại cho mẹ em để anh nói chuyện”

“Không... Không cần! Để em nói là được rồi, em nói có vẻ tốt hơn...” Cho mẹ cô nghe, không chừng mẹ cô lập tức đem cô đóng gói mà đưa đi.

“Đông Đông... Có phải em đã quên nói chuyện gì rồi không?” Giọng nói anh tràn ngập mùi nguy hiểm.

Tới rồi, tới rồi. Kể từ khi hai người xảy ra quan hệ thân mật, mỗi lần anh tức giận đều sẽ nói với cô như vậy.

“Em không có!”. Cô nhanh chóng phủ nhận, nhanh đến mức chính mình cũng chột dạ, vì thế lập tức nói sang chuyện khác “Học trưởng, em... em muốn hỏi anh...”

“Em đợi chút, bây giờ anh đang ở trên đường, lập tức tới ngay, em ra ngoài chờ anh”

“Vâng.” Cô cúp điện thoại, ngoan ngoãn đi đến trước cửa chờ.

Chưa đến một phút anh đã tới, vừa nhìn thấy anh, lòng của cô lâng lâng, ánh mắt nhìn anh không dời đi được.

Khóe miệng anh chứa ý cười “Lại đây!”

Anh nói một câu, giống như đã cởi hết trói buộc trên người cô. Cô vui vẻ nhào vào trong ngực anh.

Anh ôm lấy cô hôn thật sâu, mấy ngày nay vội vàng chuẩn bị buổi lễ đính hôn, vội vàng xử lý công việc chồng chất, ngay cả việc muốn nhìn mặt cô một chút cũng không được. Hôm nay mới được xem là gặp mặt.

“Mấy ngày rồi mà anh chưa đến...” Cô mở miệng than thở, oán giận. (Edit bởi Diễn đàn Lê Quý Đôn). Rất nhớ anh!

“Đã đến rồi không phải sao?” Anh chôn đầu sau gáy cô thở dài “Có chuyện gì muốn hỏi anh?”

“Đúng rồi.” Cô dựa vào ngực anh hỏi “ Mẹ em nói, mấy năm anh ở nước ngoài đó vẫn thường xuyên gọi điện thoại cho mẹ?”

“Đúng vậy.”

“Vì sao?” Cô không nghĩ đến đúng là sự thật, cô còn nghĩ rằng anh đã quên cô rồi. Kết quả anh thế nhưng cùng mẹ cô “Bí mật liên lạc”

“Anh để lại ấn tượng cho mẹ của bạn gái rất tốt đúng không?”. Nhìn khuôn mặt đỏ bừng của cô, anh lại hôn cô một cái.

“Sao? Thật sự anh nói với mẹ em là em và anh quen nhau?” Cô khiếp sợ lui khỏi ngực anh.

“Đúng vậy!” Anh rất quang minh chính đại thừa nhận. thuận tay kéo cô quay về trong lòng.

“Sao em lại không biết?”. Cô có chút tức giận.

“Giờ thì em biết rồi!”

“Anh... Anh...”. Nhìn khuôn mặt khi đã thực hiện được quỷ kế của anh, Diêu Thì Đông cuối cùng mới phát hiện “Anh thiết kế em...” Ông trời ơi! Tâm cơ của anh thật đáng sợ! Từ năm năm trước đã bắt đầu sắp xếp.

”Đúng vậy. Nếu không em nghĩ là tại sao không có ai theo đuổi em?” Anh nở nụ cười sáng lạn, từ trong túi quần lấy ra một cái nhẫn xinh đẹp muốn nhốt cô lại.

“Chờ một chút! Ý của anh nói là, bạn trai duy nhất lúc em học năm hai cũng là...” Không thể nào! Cô không thể tin được.

Anh híp mắt cười, quang minh chính đại gật đầu thừa nhận hành vi phạm tội, vẫn không quên khen công lao của nhóm bằng hữu “Bạn bè trong Tùng Hạc lâu thật sự là bạn tốt, không phải sao?”

“Anh... Các anh thông đồng!” Trời ạ! Trời ạ! Khó trách bọn họ lại đột nhiên tổ chức lễ hội hóa trang , nguyên nhân chỉ vì dọa bạn trai đầu tiên của cô! Bọn họ còn có mặt mũi mà an ủi cô!

A! Nói như vậy, đồng nghiệp nam ở bệnh viện đột nhiên lạnh nhạt với cô như vậy nhất định cũng là do anh giở trò quỷ.

Thật sự là buồn nôn! Cô còn không ngừng suy nghĩ xem mình đã làm sai chuyện gì, thì ra cô làm sai duy nhất có một chuyện là... quen biết anh.

“Đừng nói khó nghe như vậy, phải nói là anh mua bọn họ.” Anh rất nghĩa khí, nhận lấy hết trách nhiệm, không làm tổn hại đến danh

dự của bạn bè. “Nhanh, đeo nhẫn vào.”

Vẻ mặt cô sợ hãi, nhanh chóng gập ngón tay, cười cười yếu ớt “Anh... không thể cho em suy nghĩ một chút nữa sao?”

Mặt anh trầm xuống, bá đạo nói “Không thể!” Nhanh chóng lấy nhẫn kim cương đặc biệt làm cho cô đeo vào ngón áp út của cô, sau đó vừa lòng nhìn chiếc nhẫn lóe sáng trên tay cô.

Trong nháy mắt khi anh đeo nhẫn vào, Diêu Thì Đông co rúc trong ngực anh.

Anh ôm lấy vợ sắp cưới đi vào trong phòng mới nhớ tới đã quên nói với cô. “Đúng rồi! Vừa rồi anh nói chuyện với mẹ em. Mẹ em đồng ý tuần tới chúng ta đính hôn, hai tháng sau kết hôn, ba mẹ anh ngày mai sẽ đến để hai nhà gặp mặt...”

Cầm cô tựa vào vai anh, giơ tay phải hướng về ánh mặt trời, nhìn chiếc nhẫn lóe sáng trên tay, cười yếu ớt. Được rồi! Dù sao thì cô cũng yêu anh, tình yêu có thể khiến cho cô vượt qua tất cả đúng không?

Cô chủ động ôm cổ anh, ở trong lòng cầu nguyện.

Nên làm như vậy...

Ngoại truyện

Nhiều năm sau...

“Mẹ!” Đường Quan Vũ ba tuổi, một tay để sau lưng, một tay để trên bụng nhô ra của mẹ, nghiêm khắc cảnh cáo “Nhất định mẹ phải sinh em gái đó.”

Diêu Thi Đông bất lực nhìn con trai cố chấp của mình, không biết làm như thế nào cho nó hiểu, chuyện đó cô không thể quyết định được.

“Uhm... Tiểu Vũ... em trai cũng tốt lắm mà...” Cô thử thương lượng với con trai.

“Không được!” Đường Quan Vũ không chấp nhận thét chói tai.

“Nhất định phải là em gái!” Tuy tuổi còn nhỏ nhưng Đường Quan Vũ cũng rất nguyên tắc.

Nghe vậy, cô khóc không ra nước mắt, con trai cô buổi sáng nào tỉnh dậy, chuyện đầu tiên chính là ép cô hứa hẹn trong bụng cô sẽ là em gái. Nhưng mà cô thực sự không có biện pháp! Bác sĩ nói rõ ràng đó là con trai rồi!

Tại sao lại như vậy? Rốt cuộc là cô đã làm sai ở đâu? Cô rõ ràng nghe chị gái nói Tiểu Duệ đáng yêu được dạy dỗ như vậy, vì sao kết quả lại không giống? Cô làm sai ở chỗ nào?

Đường Ân Khiêm từ trên lầu đi xuống, nhìn thấy con trai lại đang ép Đông Đông, nở nụ cười, anh đi đến bên cạnh con trai ôm nhóc vào lòng, hôn lên má một cái. “Tiểu Vũ. Không sao, cho dù đây không phải là em gái nhưng con cũng không nên vội vàng. Nếu không sinh được em gái cho con, ba ba sẽ không bỏ qua cho mẹ”

Tiểu Vũ được ba hứa hẹn, mừng rỡ như mở cờ trong bụng, vui vẻ chạy đến nhà bếp ăn sáng.

Diêu Thì Đông u oán nhìn chồng. Hai cha con xem cô là heo sao?

“Chào buổi sáng! Bà xã!” Anh ôm cô lên đùi, hôn lên đôi môi đỏ mọng của cô.

Cô dùng nắm tay nhỏ mãnh liệt đâm anh, tức giận đến chảy nước mắt. “Ngay cả con trai anh cũng bắt nạt em. Đáng ghét! Đáng ghét! Đáng ghét!” Cô là mẹ của thằng nhóc kia nha!

“Đừng tức giận. Không phải em rất coi trọng việc dưỡng thai sao?” Anh ôn hòa trấn an cô. Anh vốn không định bắt nạt cô trong lúc cô mang thai, nhưng con trai anh lại tiếp nhận công việc của anh.

“Vô dụng thôi...” Cô lớn tiếng khóc.

“Được rồi. Phụ nữ có thai khóc rất có hại cho mắt. Em có muốn anh đi dạy dỗ con trai không?” Anh giúp cô lau nước mắt.

“Anh còn dám hỏi? Đều tại anh, tại anh. Anh còn giúp con bắt nạt em. Anh cho em là heo sao?” Không nói thì không tức giận, cô càng nói càng tức giận, đâm thêm mấy cái.

“Nó chỉ làm ầm ỉ một chút thôi! Em so đo với nó làm gì?” Anh thở dài, đã làm mẹ rồi nhưng vẫn trẻ con như vậy.

Cô bấu môi, đấm anh làm cho cô bình tĩnh lại một chút.

“Mẹ! Mau đi ăn cơm! Nếu không sẽ đói bụng đó!” Tiểu Vũ ngồi ở bàn ăn cơm nhiệt tình gọi.

“Em xem! Con vẫn rất quan tâm đến em.” Anh trừng mắt nhìn con trai.

Diêu Thì Đông hít hít cái mũi, có chút cảm động.

“Nhanh lên! Mẹ. Em gái đói đến gầy đi là rất nguy hiểm!”

Cô vừa nghe, lông mày nhíu lại khổ sở, nước mắt chảy ròng ròng “Nó không phải quan tâm em!” Thằng bé chỉ quan tâm đến em gái trong bụng của cô thôi.

Hu hu ... Cô thật đáng thương. Sinh ra con trai giống anh thì thôi, ngay cả tính cách cũng di truyền từ anh, rốt cuộc là cô đã sai ở đâu?

Đường Ân Khiêm kéo bà xã vào trong lòng, trong lúc cô khóc anh lại nghĩ: A! Đây chính là hạnh phúc!

<http://diendanlequydon.com>

HOÀN TOÀN VẮN

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Ngoại truyện](#)

Table of Contents

[Chương 1](#)
[Chương 2](#)
[Chương 3](#)
[Chương 4](#)
[Chương 5](#)
[Chương 6](#)
[Chương 7](#)
[Chương 8](#)
[Chương 9](#)
[Ngoại truyện](#)